

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE **BENEATH** SERIES BOOK THREE

BENEATH THESE CHAINS

MEGHAN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

beneath these
CHAINS

MEGHAN MARCH

Copyright © 2015 by Meghan March LLC

Tüm hakları saklıdır.

Kapak tasarımı: © Sarah Hansen, Okay Creations,

www.okaycreations.com

Fotoğraf: © Sara Eirew,

www.saraeirew.com

Editör: Madison Seidler,

www.madisonseidler.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap eleştirisinde kısa alıntılar yapılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com

about this book

Sokaklarda büyüdüm, bu yüzden işlerin nadiren görüldüğü kadar basit olduğunu biliyorum - özellikle de rehinci dükkanına gelip iş isteyen bu zengin kız.

Hayatımda gördüğüm en baştan çıkarıcı şey o ve gitmesini sağlayabilirsem ne olayım.

İşler karıştı... ama söz konusu o olunca karmaşık.

İkimiz de kendi şeytanlarımızla savaşıyoruz ve geleceğimiz için tek şansımız geçmişi geride bırakmak.

Ama *bu zincirlerin altından* kurtulacak kadar güçlü olabilecek miyiz?

Beneath These Chains, Beneath serisinin üçüncü kitabıdır, ancak tek başına da okunabilir. Ancak, tercih ederseniz, [Bu Maskenin Altında \(Beneath #1\)](#) ve [Bu Mürekkebin Altında \(Beneath #2\)](#) sonra okumak .kitaplarından daha iyi olabilir

table of contents

[Başlık Sayfası](#)

[Telif Hakkı](#)

[Sayfası Bu Kitap](#)

[Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

[Bölüm 1: Lord](#)

[Bölüm 2: Lord](#)

[Bölüm 3: Elle](#)

[Bölüm 4: Lord](#)

[Bölüm 5: Elle](#)

[Bölüm 6: Lord](#)

[Bölüm 7: Elle](#)

[Bölüm 8: Lord](#)

[Bölüm 9: Lord](#)

[Bölüm 10: Elle](#)

[Bölüm 11: Lord](#)

[Bölüm 12: Elle](#)

[Bölüm 13: Lord](#)

[Bölüm 14: Elle](#)

[Bölüm 15: Elle](#)

[Bölüm 16: Lord](#)

[Bölüm 17: Elle](#)

[Bölüm 18: Lord](#)

[Bölüm 19: Elle](#)

Bölüm 20: Lord

Bölüm 21: Lord

Bölüm 22: Elle

23. Bölüm: Lordum

Bölüm 24: Elle

25. Bölüm: Lord

26. Bölüm: Elle

27. Bölüm: Lord

28. Bölüm: Elle

Bölüm 29: Lord

Bölüm 30: Elle

Bölüm 31: Lord

32. Bölüm: Elle

Bölüm 33: Lord

34. Bölüm: Elle

Bölüm 35: Elle

Bölüm 36: Lord

Bölüm 37: Elle

Bölüm 38: Lord

39. Bölüm: Elle

40. Bölüm: Lordum

Bölüm 41: Lord

42. Bölüm: Elle

Bölüm 43: Lord

Bölüm 44: Elle

Bölüm 45: Lord

Bölüm 46: Lord

Bölüm 47: Elle

Bölüm 48: Lord

[Bölüm 49: Elle](#)

[Bölüm 50: Elle](#)

[Epilog: Lordum](#)

[*Beneath These Scars* Hakkında](#)

[Meghan March ile bağlantı kurun](#)

acknowledgements

Şükredecek o kadar çok şeyim var ki bunlardan biri de benimle birlikte çalışan muhteşem ekip. Onlar olmasaydı bu kitap bu hale gelemezdi. Editörlerim, Angela Marshall Smith ve Madison Seidler-Hikayelerimi şekillendirmeme ve parlatmama yardımcı olduğunuz için ikinize de çok minnettarım. Dünyanın en muhteşem reklamcısı, Chasity Jenkins- Dünyamı salladın. Bu kadar yeter. Muhteşem beta okuyucularım Angela, Natasha ve Carmen-Size ayırdığınız zaman ve önünüze koyduğum her şeyi okuma isteğiniz için minnettarım. Okay Creations'tan Sarah Hansen bir kez daha kapakta harikalar yarattı ve Sara Eirew mükemmel fotoğrafı çekti. Kaçak Okurlar-siz hanımlar tutkunuzla beni hayrete düşürüyorsunuz ve utanmadan kitaplarımla ilgili haberleri yaymanız beni çok mutlu ediyor. Ailem- desteğiniz benim için her şey demek. Kitaplarımı okuyan, inceleyen ve paylaşan tüm kitap blogcularına kocaman bir teşekkür. Sadece bağımsız kitap dünyasını döndürmekle kalmıyorsunuz, bunu nezaketle, heyecanla ve kitap sevgisiyle yapıyorsunuz. Son olarak, ama kesinlikle en az değil - bu kitabı satın almak için zor kazandıkları paralarını harcayan okuyuculara en içten şükranlarımı sunuyorum. Siz okumaya devam ettikçe, ben de yazmaya devam edeceğim.

1 lord

benden çalan insanlardan nefret ediyorum. Çocukken açlıktan ölmemi engelleyen tek şeyin cepleri karıştırmak ve çantaları kapmak olduğunu düşünürsek bu ironik bir durumdu. Dirseklerimi masaya dayadım ve bir elimle kafamı ovuşturdum.

"Lanet olsun, karma tam bir sürtük."

"Dün gece becerdiğin orospu o mu, kardeşim?" Mathieu uzun, sırık gibi gövdesini koltuğa gömerken ofisimdeki deri koltuk gıcırdadı.

"Sana daha kaç kere kadınlara 'orospu' dememeni söylemem gerekiyor, evlat?"

Sözlerime Mathieu uzun bir iç çekişle karşılık verdi. Chains'e girip bir gitar alıp kapıdan kaçmaya çalıştığından beri -ancak bendeniz tarafından yere yatırıldığından beri- hayatımın demirbaşı olmuştu. Dürüst olmak gerekirse, çalmaya çalıştığı şeyin bedelini ödemek ya da doğrudan en yakın polis dükkanına gitmek gibi seçenekleri vardı. Tüm bu durum geçmişten gelen bir patlamaydı, ters ters bakıp çocuğun ödünü koparmam gerekirken kendimi gülümserken yakalamıştım. Ama görünüşe göre iyi bir iş çıkarmıştım çünkü on yedi yaşında sabıka kaydı tutmaya başlamanın iyi bir plan olmadığına karar vermişti. *Şükürler olsun.* Neredeyse iki yıl sonra, çocuk benim sağ kolum olmuştu.

Ve artık Chains benim olduğuna göre, biri benden çalışıyordu - ama sadece biri değil. Bir çalışan. Güvenebilmem gereken biri. İzin gününde taktırdığım kameraların parasını çoktan çıkarmıştı.

Başımı iki yana salladım, boynumu kırdım. İnsanları kovmaktan nefret ederdim. Asla kolaylaşmazdı. Peki bu sefer? Bu sefer daha da kötü olacaktı... çünkü gözyaşları olacaktı. Ve büyük ihtimalle pençeler.

Sandalyeden kalkarak Mathieu'ya bakmadan kapıya doğru yürüdüm. Omzumun üstünden, "Burada kalmak isteyebilirsin; Brianna'nın kışına tekme basmak üzere," diye bağırdım.

"Gerçekten mi?" Sözleri beni takip etti ama cevap vermeye zahmet etmedim.

Dükkâna her adım attığımda içimde bir gurur duygusu kabarıyordu - bu işin sadece dürüst değil, aynı zamanda kârlı bir iş haline gelmesine yardımcı olduğum için duyduğum gurur. En azından, çalışanlarımdan biri kasadan para çekmediği ve banka mevduatlarımla oynamadığı zaman kârlıydı.

Brianna uzun, siyah uzantılarının arasında parmaklarını döndürüyor, dişlerinin arasında sakızını çıtlatıyor, bir elindeki kocaman siyah Sharpie kalemiyle bir derginin sayfalarını çeviriyor, bir şeyleri daire içine alıyordu. Muhtemelen benden çaldığı parayla almak istediği şeylerdi. Dükkân boştu, bu da yapmak üzere olduğum şeyi biraz daha kolaylaştırıyordu.

"Bree, birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Başını kaldırdı, dudaklarını büzerek beni içine çekti. "İstediğin kadar zamanın olabilir patron." Gösterişli takma kirpiklerini seksi bir hareket olduğunu düşündüğüm bir şekilde bana doğru savurdu. İçimden, onu görünce siki kalkan birine saklamasını söylemek geldi... ama madem onu kovmak üzereydim, neden yaraya tuz biber ekeyim ki? Kadın onu işe aldığımdan beri başarısız bir şekilde yatak direğine çentik atmaya çalışıyordu. Onu işe almak bir hataydı ve bunu kapıdan girdiği andan itibaren biliyordum ama bir arkadaşım bir iyilik yapmamı istemişti.

"Patron? Bir şey mi söyleyecektin?" diye sordu.

Konuşmadan onu izledim.

Saçını döndürmeyi bıraktı ve Sharpie'yi kapattı, tabureye yeniden oturdu ve ellerini kucağında birleştirdi.

"Efendim?"

"İşin bitti."

Bree'nin kara gözleri kocaman açıldı. "Bitti mi? Bugünlük bitti mi demek istiyorsun?" "Bitti. Temelli olarak. Eşyalarını topla ve defol."

Bree kollarını kavuşturup bana dik dik bakarken masum pozunu kaybetti. "Bana nedenini söyleyene kadar olmaz."

İki uzun adımda kasayla aramdaki mesafeyi kapattım ve ellerimi tezgâha bastırdım.

"Sana bir iş verdim. Almak için yalakalık yapmak zorunda olmadığın bir maaş çeki verdim. Ama bu sizin için yeterli değildi. Daha fazlasına sahip olmalıydın ve bunun yerine

Bana gelip zam istemek yerine, bunu kendin yapmaya karar verdin."

Yüzündeki renk soldu ve moka rengi teni solgunlaştı. "Ne-ne?"

"Bokunu al."

"Yemin ederim, ben-"

"Bana yalan söyleme. Ne gördüğümü görmek istersen sana kaseti gösterebilirim."

Alt dudağı titremeye başladı. Bu işe yaramayacaktı. Ona şüpheyile yaklaşmış, yanıldığını ya da bunun sadece bir kerelik bir şey olduğunu ummuştum. Ama çok cüretkâr davranmıştı.

"Ama buna ihtiyacım var-"

Sözünü kestim. İnkâr bile etmeyecekti. İnkâr edemezdi de. İkimiz de bunu yaptığını biliyorduk ve ben onun yalvarmasını ya da yaptıklarını haklı çıkarmasını dinleyecek durumda değildim. O bilmesede ben ona ikinci bir şans vermiştim. Ve tüm bunlar bana kaybetmeyi göze alabileceğimden çok daha fazlasına mal olmuştu. "Dükkânda çalışacak birine ihtiyacım vardı; bana kazık atmayacak ve benden çalmayacak birine. Sen bunu yapabilecek biri değildin, o yüzden kovuldun. Şimdi eşyalarını topla."

"Ama-"

"Nefesini boşa harcama, Bree. Çaldığın tüm parayı aldığını ve ait olduğu yere geri koyacağını söylemediğin sürece seni dinlemeyeceğim."

Gözyaşları dökülmeye başlarken bile yüzü öfkeli bir bakışa dönüştü. "Sen... sen anlamıyorsun."

"Hayır, gerçekten anlamıyorum." Kollarımı kavuşturdum ve onun çıkmasını bekledim. Su işlerinin kararımı değiştirmeyeceğini anladığında, tabureden döndü, tezgahın arkasından dev mor çantasını kaptı ve kapıya doğru yürüdü.

"İnsanlardan resmen çalarken biraz para için bana karşı kendini beğenmişlik mi yapıyorsun? Onlara bokları için yirmi dolar mı veriyorsun? Sanki yargılayacak olan sensin."

Biraz para mı? Güzel bir kullanılmış araba almaya yetecek kadar para çalmıştı ve ben de rakamlar *büyük ölçüde* tutmayana kadar bunun farkına bile varamayacak kadar güveniyordum.

Mağazanın önündeki gitarların yanında yavaşladı ve kötü niyetli bir neşe gözlerini aydınlattı.

Yapmazdı.

Oh, ama o yaptı.

Bree bir gitar kaptı ve ön kapının üstündeki çanlar çınlarken rafa doğru salladı. Tahta tahtaya çarptı ve iki kadın çığlığı patlak verdi.

Kahretsin... eğer bir müşteriyi yaraladıysa...

Bree'ye saldırdım ve o tekrar vuramadan gitarı elinden aldım. Diğer kadın vuruş alanından kaçarken bir kızıl saç girdabı dikkatimi çekti.

Bree tutuşuma karşı mücadele etti ve kollarımı parçalayan akrilik pençelerle dolu bir yüzle karşılaşp karşılaşmayacağımı merak ettim. "Bırak beni, seni pislik!"

"Oha, patron. Kapıyı açıyorum." Mathieu hızla dükkânın karşısına geçti ve kapıyı tekrar açtı. Bree'yi ite kaka dışarı çıkardım ve kaldırımda serbest bıraktım.

Mathieu ve benimle yüzleşmek için döndü. "Buna pişman olacaksın," diye tısladı. "Yemin ederim, pişman olacaksınız."

Açık kapıdan yumuşak bir kahkaha geldi. "Gördüğüm kadarıyla, bundan şüpheliyim."

Bree başka bir şey söylemek için ağzını açtı ama ben onu susturdum. "Defol git. Seni bir daha dükkânımın yakınında görmek istemiyorum."

Çantasını omuzlarken Bree'nin çakmak çakmak gözleri kısıldı. "Siktir git Lordum. Benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun? Hiç şansın yok. Sen sadece hırsız bir sokak serserisisin. Siktir git."

Arkamdan gelen boğuk bir kadın sesi, "Ve şimdi de tekrarlamaya başladı," diye yorum yaptı.

Dudakları tiksintiyle kıvrılan Bree döndü ve arkasına bakmadan köşeye doğru yürüdü.

"Çıkışında biraz daha çalışılması gerekebilirdi ama sonuç olarak harika bir karşılamaydı."

Zincirler'in kapısında duran kadını incelemek için döndüm. Fotoğrafik bir hafızam olmasa bile, bu özel pozu unutabileceğimi sanmıyordum: bir kolunu kapının pervazına dayamış, diğerini kalçasına dayamıştı, yeşil elbisesi tüm vücudumu saran kıvrımlarıyla dikkatimi çekmişti. Uzun, kıvrırcık kızıl saçlarıyla birleştğinde, tam bir afetti. Onun *burada ne işi var?*

"Kayıp mı oldun, tatlı şey?"

Kaldırırma çıktı ve ön camın alt köşesindeki YARDIM ARANIYOR tabelasını yırttı. İki parmağının arasında tutarak gülümsedi. "Hayır. Tam olarak olmam gereken yerdeyim. Ben sizin en yeni çalışanınızım."

Tabela, ağabeyimin iki yıl önce Zincirler'i satın almasından çok önce oradaydı ve kelimeleri zar zor seçebileceğiniz kadar solmuştu. Ama yine de hareketinin kurnazca olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"İş aramak için yanlış mahalledesin. O küçük şirin kıçını kaldırıp Magazine'e gitmeni ve o süslü mağazalardan birine başvurmanı öneririm. Burada senin için hiçbir şeyim yok."

Bileğini birkaç kez sallayarak tabelayı kapattı.

"Burada 'yardım aranıyor' yazıyor. Ben yardımcıyım, bu yüzden araniyorum."

Ona bunun *mümkün olmadığını* söylemek için ağzımı açtım ama o kan kırmızısı topuklu ayakkabılarının üzerinde döndü, kapının kolunu tuttu ve kendini içeri bıraktı.

Vay canına.

"Gerçekten mi patron?" Mathieu sordu.

Parmaklıklı pencerelerden onun mağazanın içini inceleyişini izledim, elini gitar raflarında gezdirdikten sonra pahalı şeylerin bulunduğu cam vitrinlere doğru ilerledi - ama buradaki en pahalı şey, ait olduğu yerden kilometrelerce uzakta, son derece seksi yeşil bir elbise giyiyordu.

Elle Snyder. Kardeşimin kız arkadaşının en iyi arkadaşı ve ağzında altın kaplama bir kaşıkla doğdu - çünkü gümüş muhtemelen onun kanı için yeterince zengin değildi. Altın kaplamayı geç, *som* altın olsun. Bazılarımız kaşıkla bile doğmadı. Bir yemeğe ulaşmak için tırnaklarımızla kazımamız ve koparılmadan önce iki elimizle ona sarılmamız gerekirdi.

Buraya gerçekten bir iş için gelmiş olmasına imkan yoktu. Benimle taşak geçiyor olmalıydı. İçeri girip ne istediğini öğrenebilir ve ellerimi kendime saklayarak ona kapıya kadar eşlik edebilirdim. Ne kadar seksi olursa olsun oraya gitmeyecektim. Girilmesi yasak bölgedeydi. Ailenin aileden saydığı bir kızla takılmazdın.

"Patron?" Mathieu sordu.

"Burada ne halt ettiğini bilmiyorum ama öğrenmek üzereyim." Ve bu konuşmanın dinleyiciye ihtiyacı yoktu. Cüzdanımı çıkardım.

ve birkaç banknot çevirdi. "Ben bu işi hallederken sen de gidip bize yiyecek bir şeyler getirmeye ne dersin?"

"Sen sadece zengin kaltakla yalnız kalmak istiyorsun." Mathieu göz kırptı ve parayı almak için uzandı ama ben geri çektim.

"Kadınları aramak konusunda ne demiştin-?"

Teslim olmak için iki elini havaya kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim. Sakin ol, dostum."

Parayı tekrar uzattım. "Git bize biraz yiyecek getir."

Mathieu paraları kapıp cebine atarken sordu: "Ne kadar sürmemi istiyorsun? Hızlı bir sevişme mi yoksa uzun bir yolculuk mu?"

"Git," diye homurdandım.

Mathieu döndü ve ıslık çalarak kaldırımdan aşağı doğru yürüdü. "Küçük serseri," diye mırıldandım nefesimin altında kapıyı açarken.

Beni karşılayan manzara karşısında kızgınlığım uçup gitti: Elle tezgahın üzerine eğilmiş, elbisesi mükemmel şeftali kıçına yapışmıştı. Aletim kotumun içinde kıpırdandı ama bu tepkiyi bastırdım. *Hayır. Böyle bir şey olmayacak dostum.*

"İkimiz de buraya iş için gelmediğini biliyoruz. Eğer bir şeyi rehin vermek ya da satın almak istiyorsan, hemen işe koyulabilirsin." Bir şeyi rehin bırakma düşüncesi bile saçmaydı, çünkü duyduğuma göre kadının parası boldu.

Yüzünü bana döndü ve hareket ettiğinde büyük, beyaz çantasının zincir sapları şingırdadı. "Buraya bir şey rehin bırakmaya gelmiş gibi mi görünüyorsun?"

Gözlerim kırmızı cilalı ayak parmaklarına kaydı ve uzun, bronz bacaklarını, yeşil elbisesini, olgun göğüslerini ve son olarak da yüzünü inceledi. Çok seksiydi ve her açıdan *üst sınıf* olduğunu haykırıyordu. *Ve sınırların* dışında, diye hatırlattım kendime. Bu utanç verici değil miydi?

"Tatlı şey, buraya bir işten çok daha fazlası için gelmiş gibi görünüyorsun." İçimdeki flört etme içgüdüğü dışarı çıktı ve onu geri püskürttüm.

Yüzüne yayılan ve dudaklarının kenarlarını kıvrıran gülümseme tam anlamıyla baştan çıkarıcıydı. "Şanslısın ki yeni patronumun cinsel taciziyle sorun yaşayan türden bir çalışan değilim."

Ciddi olamazdı. Her ne saçmalıyorsa, hemen şimdi sona ermesi gerekiyordu.

"Seni işe almıyorum. Kim olduğun umurumda değil." Kaşı kalktı. "Yani kim olduğumu biliyorsun." "Seni gözden kaçırmak zor, Elle."

Onu ilk kez yaklaşık bir ay önce bir boks turnuvasında görmüştüm. Vanessa'nın (ağabeyimin kız arkadaşı) yanına oturmuş, Con ve benim eski bir boks efsanesinin yardımıyla spor salonunda çalıştırdığımız çocuklar için tezahürat yapmıştı. Köşedeki pozisyonumdan bile Elle'i fark etmemek neredeyse imkânsızdı. Con kadınların coşkuyla tezahürat yapmasına gülmüştü ama ben dikkatimi maçlara ve çocuklarımıza vermiştim. O zaman da şimdi de dikkatimin dağılmasına gerek yoktu.

"O zaman arkadaş ve aile işe alım avantajlarını almam gerektiğini biliyorsun." "Hiç sanmıyorum. Bu kötü bir iş," diye cevap verdim başımı sallayarak.

Elle, sallanan kalçaları ve arsız sırtıyla bana doğru bir adım attı. "Hadi ama Lordum. İşsiz kaldım. Bir arkadaşına yardım et."

Bree'yi ve az önce tanık olduğu bok fırtınasını düşündüm. "Az önce kovduğum dişi canavarı gördün mü? Bir arkadaşıma yaptığım son iyilikti o."

Elle'in dudakları muhtemelen somurtma olarak nitelendirilebilecek bir kaş çatma biçimine dönüştü. "Hadi ama... en azından senden çalmayacağımı biliyorsun. Biraz abartıyorum ama onu bu yüzden kovdunuz, değil mi? Yoksa tüm çalışanlarınızı son günlerinde kaldırır mı atıyorsunuz?"

Bree'nin Chains'e ne kadar kötü davrandığı hakkında konuşmaya hiç niyetim yoktu. "Sen zengin bir kızsın ve şehrin kaba tarafındaki rehinci dükkânına giderek bir tür garip tekme atmak istiyorsun. Benim vücudumda bir kurşun deliğine daha ihtiyacım olduğu kadar senin de bir işe ihtiyacın yok. O yüzden bu saçmalığı bir kenara bırakıp bana gerçekten neden burada olduğunu anlatmaya ne dersin?"

Kollarını kavuşturdu ve gözlerim elbisesinin yakasından görünen göğüs dekoltesine kaydı. Sonunda dikkatimi tekrar yüzüne yönelttiğimde, ağzı düz bir çizgi halindeydi; Elle'de şimdiye kadar gördüğüm en ciddi ifadeydi bu.

"Ben bir iş istiyorum ve sen de bana bir iş vereceksin. Bu kadar. Hikayenin sonu."

"Cevabım hala hayır. Şimdi o küçük ateşli kışını arabana götür ve şehrin kendi tarafına geri dön."

Sandaletin endüstriyel muşamba zeminde çıkardığı *tık-tık-tık* sesi odadaki tek sestti.

"Orada dikilip çok iyi görünmen fikrimi değiştirmeyecek."

"Ben-" diye başladı.

"Söyleyeceğin başka her şey boşa nefes tüketmek olacak." "Tek bir lanet şey söylememe izin verir misin?"

"Tamam. Ama sana söylüyorum, bu fikrimi değiştirmeyecek."

"İşi almadan gitmiyorum."

"Neden?"

Cevap vermedi; yüz ifadesi daha da kararlı bir hal aldı.

Elimi yüzümde gezdirdim. Uzun, boktan bir gün olmuştu ve bitmesine hazırdım. "Bana söylemek istemiyor musun? Sorun değil. Çünkü bu işi istemen için dünyevi bir neden yok ve bugün senin zengin kız isyanını dinleyecek halim yok. Sabrım yeni tükendi."

"Arkamdaki çantada bulunan bazı eşyalara düşük fiyat biçiyorsun. Hangileri olduğunu biliyor musun? Çünkü ben biliyorum."

"O zaman neden paylaşmıyorsun? Neyi kaçırdığımı söyle." Fiyatlarımın çok düşük olduğu fikri beni çok rahatsız ediyordu.

Dudaklarını büzdü. "Başlangıç olarak, burada senin listelediğinden en az üç bin dolar daha değerli bir Jaeger-LeCoultre dalış saati var. Ya mineli çiçek broşu? Antika Tiffany. Fiyatınızla masada en az bin dolar bırakıyorsunuz. Swarovski heykelciklerden bahsetmiyorum bile-" kasanın arkasındaki rafi işaret etti, "-ve Waterford sürahileri, oh, ve şu gümüş sürahi? Gorham'a çok benziyor ve eğer haklıysam, sattığınızdan çok daha fazla eder." Elle ellerini kalçalarına dayadı. "Eğer akıllı bir iş adamıysan, sende olmayan bir beceriye sahip olduğumu fark edersin ve ben de bundan faydalanmanı sağlamak için buradayım."

Sözleri imalı bir ifade taşıyordu ve vücudum anında tepki verdi. *Kötü bir fikirdi.* Ama ... eğer haklıysa - az önce sıraladığı listedeki tek bir madde hakkında bile - o zaman belki de o kadar kötü bir fikir değildi... Şu anda alt çizgim oldukça çirkin görünüyordu. Bree'nin saçmalıklarından sonra kırmızıya koşmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmışım. Ama birkaç dolar gerçekten de bu zahmete değer miydi? İçimden bir ses, Zincirler'in benim olması için imzaları attıktan sadece birkaç ay sonra batmasına izin vermediğimden emin olmak için her şeyin bu zahmete degeceğini söylüyordu.

Yine de bir nedeni olmalıydı. Bir nedeni olmadan buraya gelip iş istemesine imkan yoktu. Ve kimsenin kapıma neden geldiğini bilmeden benim bölgede dolaşmasından hoşlanmazdım. "Bundan daha fazlası olmalı."

Omuz silkti. "Dediğin gibi zengin kız isyanı. Annemi ve üvey babamı kızdırmak için yeni bir yol arıyorum."

Onu tarttım. "Bu noktada isyan etmek için biraz yaşlı değil misin?"

Elle'in gözleri kısıldı ve tehlikeli bir zemine adım attığımı fark ettim. "Yardım teklif edildiğinde kabul etmeyi ve bir gün aramayı bilmiyor musun?"

"Sana o süslü arabana benzin koyacak kadar bile ödeme yapmamın imkânı yok. *Bu* beni kesin zarara sokar."

Elle kollarını indirdi ve kalçasını kaldırdı. "O zaman sanırım arabayı ben kullanmadığım için şanslıyım."

"Sen buraya nasıl geldin?" Tersledim. Bu kadının kaba mahallelerden ve çete faaliyetlerinin olduğu ceplerden geçtiği fikri bile koruyucu içgüdülerimin ön plana çıkmasına neden olmuştu.

"Tramvaya bindim, yolun geri kalanını yürüdüm." Ona doğru yaklaştım. "Aptal mısın sen?"

Çenesini kaldırdı ve çantasına uzandı. "Hayır. Ben iyi silahlanmış biriyim." Çıkardığı küçük gümüş tabanca beni hiç rahatlatmadı.

Tavana bakarak mırıldandım, "Şaka yapıyor olmalısın. Kadın, kaldır şunu."

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde, silah çantasının içinde kaybolmuştu.

"O şeyi nasıl kullanacağını biliyor musun?"

Kendini beğenmiş duruşu savunmaya geçti. "Asker olmamış olabilirim ama silah kullanabildiğimden eminim."

Mathieu elinde bir paket yemekle geri dönerken ön kapı çaldı. Gözleri büyüdü, muhtemelen Elle'in hâlâ burada olmasını beklediği için. Çenemi kaldırdım.

"Bir parça kaleyi korumak için iyi misin? Bir koşu gitmeliyim." Mathieu Elle'e baktı ve dudaklarında onaylayıcı bir gülümseme belirdi.

"Ne yapman gerekiyorsa dostum. Ne yapman gerekiyorsa."

Onu daha sonra *tekrar* yola getirecektim, ama şimdilik, tam olarak yapmak üzere olduğumu düşündüğü şeyi yapmadan önce bu kızı Zincirler'den çıkarmam gerekiyordu: onu seyircisiz bir yere götürmek ve onu anlamsızca becerirken o güzel yeşil elbisenin cehennemini kırıştırmak. Bu düşünceyle aletim sarsıldı ama aldırmadım. Göğüslerinin ve kışının o elbisenin içinde ne kadar güzel görüldüğü önemli değildi - Lord Robichaux menüsünde değildi. Hayatımın çoğunu Con'un Vanessa'yla olan yeni ilişkisini mahvedebilecek bir şeye adım atmasını engelleyerek geçirmiştım. Onun en iyi arkadaşıyla takılırsam ve işler kötüye giderse nasıl bir dehşet saçacağını hayal edebiliyordum.

Döndüm ve arka kapıya yöneldim. "Hadi tatlı şey, bütün gün bekleyemem."

Topuklarının tıkırdadığını ve koridorda beni takip ettiğini duymak için beklemedim ama birkaç adım sonra arkamda olduğunu anladım. Nasıl anladın? Çünkü ateş püskürüyordu. "Tatlı şey? Gerçekten mi? Adımı çoktan unuttun mu?"

Aniden durdum ve döndüm. Göğsüme çarptı. Onu sabitlemek için bir elimi kalçasına indirdim. "Adını unutmadım, *Elle*."

"O zaman lakap gereksiz, değil mi? Zaten kardeşinle aranızda lakap takmakla ilgili ne var bilmiyorum. Yani, Lord mu? Ne biçim bir lakap bu?"

Bu soruyla ilk kez karşılaşmıyordum ve son olmayacağından da emindim. "Lakap değil... İstersen doğum belgeme bakabilirsin."

Ağzı hafifçe aralandı ve zihnimin o ağızla ve o ağza yapabileceğim her şeye gitmesini engellemek için mücadele ettim.

"Asla olmaz."

"Sana yolculuğun özetini anlatacağım. Hadi gidelim." Elimi kalçasından indirdim ve arka kapıya yöneldim. Bu kez tıkırtı hemen ardından geldi. Dışarıda akşam çöküyordu ve pembe ve turuncu bir gün batımı sokağın karşısındaki yıkık binaların çatılarında parlıyordu. Onun bu mahallede karanlıkta tek başına yürüdüğünü düşünmek bile içimi ürpertiyordu. *Bir daha asla olmayacak.*

Grafitilerle kaplı büyük tuğla binanın servis girişine doğru ilerledim. Cebime uzanıp anahtarlarımı çıkardım ve istediğimi bulana kadar çevirip kapıyı koruyan parmaklıkları ve ardından çift sürgüyü açtım.

"Tanrım, orada ne saklıyorsun? Fort Knox'un altınlarını mı?" Elle'nin beni dikkatle izlediğini görmek için omzumun üzerinden baktım. Cevap vermek yerine kapıyı iterek açtım, duvardaki panele alarm kodunu girdim ve ışık düğmesini çevirdim. Eski sodyum tüp ışıkları canlanırken Elle de peşimden geldi. Karanlık yavaş yavaş, Zincirler'i kırmızıya bu kadar yaklaştıran denklemin diğer parçasını ortaya çıkardı. Birkaç büyük alışveriş, ardından Bree'nin hırsızlığı ve yeni aldığım şeyleri satmak zorunda kalmaya tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım ve elde edebileceğimi bildiğim kârın yanına bile yaklaşmıyordum.

"Vay be. Ürkütücü, grafiti depoda beklediğim bu değildi."

Tüm sürgüleri takmadan önce kapıları kapattım ama Elle hiç vakit kaybetmeden pırıl pırıl parlayan siyah Hemi 'Cuda'ya yaklaştı, elini

kaput boyunca.

"İşte bu seksi bir araba."

Son iki yılda kendi ellerimle restore ettiğim 'Cuda'ya öncelik vermesi egomu yükseltti. Bu garajda park halinde duran dört klasik arabadan ve yarım düzine bisiklet ve chopper'dan satmak için kesinlikle içimin parçalanacağı tek araba buydu. Elle bir sonraki arabaya doğru ilerlerken tavandaki kabloya asılı metal kutuyu kaptım ve kapıyı kaldırmak için kırmızı düğmeye bastım. *Eleanor*. Bir 1967 Shelby Mustang GT500.

"Kahretsin, arabaların aynı anda hem bu kadar kötü hem de bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum." Haklıydı ama kendimi onun heyecanını izlemekten alıkoydum. *Sınırların* dışında, diye tekrarladım kendi kendime.

"Hadi, gidelim." Cuda'nın yolcu tarafındaki kapısını açtım ve sürücü tarafına dönüp içeri girdim. Elle'in siyah deri koltuğa oturması için neredeyse bir dakika bekledim. Elbisesinin yukarı sıyrıldığı kalçalarının parlaması ve elbisesini yavaşça ve seksi bir şekilde aşağı indirmesi hiç yardımcı olmuyordu. Onu eve götürecek ve arabamdan çıkaracaktım. Hikayenin sonu.

Motoru çalıştırdım ve gürültünün içimden geçmesine izin verdim. Beni sakinleştirmeyi asla başaramadı. Benim gibi iri yarı, dövme bir orospu çocuğunu sakinleştirmek mi istiyorsun? Ellerini kaputunun altında 425 beygir olan kaslı bir arabanın direksiyonuna koy. Her seferinde işe yaradı.

"Kemerini bağla," dedim, gözlerim Elle'e kaydı. Ama o çoktan kemerini takmıştı. Birinci vitese geçerek garajdan çıktım ve yukarı uzanıp üst kapıyı indirmek için uzaktan kumandaya bastım. Gaza tekrar basmadan önce tamamen kapandığından emin olmak için ara sokakta yavaşladım.

"Bana nasıl olup da Lord gibi bir isme sahip olduğunu anlatacaktın?" Elle sordu.

Gözlerimi yoldan ayırmadım, trafiğin akışına kapıldım.

"Önce bana nerede yaşadığını söyle."

"The Quarter. Dirty Dog adında bir vintage giyim mağazası duydun mu hiç?"

"Evet."

"Tam üstünde oturuyorum."

Quarter'daki çoğu emlak gibi ucuz değildi. Işıklarda yavaşlayarak durdum.

"Yani... Lord? Lakap değil mi?"

Kemiği olan bir köpek gibiydi. Anlatmaktan pek hoşlandığım bir hikâye değildi ama zaten ben de geçmişimle ya da kendimle ilgili hiçbir şeyi paylaşmayı sevmezdim. Ama paylaşmak istemediğim şeyler skalasında, bu çoğunlukla zararsız tarafa düşüyordu.

"Annem bir keşti; Con ve ben çocukken kaçtı. Ben altı, o da üç yaşındaydı. Con onu hiç hatırlamıyor ama ben hatırlıyorum. Babam bana birkaç ay sonra bir çukurda aşırı dozdan öldüğünü söyledi." Altı yaşındayken bu kabuslara konu olurdu ve ben de okuldan eve dönerken annemin kemiklerini bir çukurda bulduğumu hâlâ canlı bir şekilde hatırlıyordum.

"Oh." Bu ses gerçek bir kelimedenden çok bir nefes vermeydi.

Işık yeşile döndüğünde hızlandım ve Quarter'a doğru yöneldim. Sadece birkaç mil uzakta olmasına rağmen, evim haline getirdiğim dünyadan tamamen farklı bir dünyaydı. "Ve eğer bu doğruysa, o zaman tıpkı idolü Janis Joplin gibi aşırı doz almış demektir." diye devam ettim.

"Janis Joplin mi?"

"Evet, annem Teksas'tan gelmişti ve Janis büyük başarılarla imza atmış bir kızdı. Anlattığına göre, hamileyken 'Mercedes Benz' şarkısını tekrar tekrar dinlemiş. Bana Lord adını vermiş çünkü büyüyünce bir gün ona bir Mercedes Benz almamı istiyormuş." Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Beni asla Amerikan arabası dışında bir şey kullanırken ya da satın alırken görmemeniz için bir neden daha."

"Bu hikâyeyi sen uydurdun, değil mi?" Elle sordu. "Bu doğru olamaz."

Şerit değiştirdim ve ona baktım. "Gerçekten bunu uydurma zahmetine gireceğimi mi düşünüyorsun? Sana peygamber olacağımı düşündüğü gibi saçma bir bahane de uydurabilirdim. Muhtemelen kulağa daha hoş gelirdi."

Mahalle'nin yakınındaki sokakları çoktan doldurmuş olan insanlardan kaçmak için yavaşladım.

"Kötü bir hikaye değil... sadece şaşırtıcı, hepsi bu."

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde tamamladık ve Dirty Dog'un önüne park ettim. Birkaç manken -biri kot pantolonlu ve yırtık tişörtlü, diğeri acayip bir elbise giymiş- ön vitrinde duruyordu. "Charlie eskiden burada çalışıyordu, değil mi?" Con için Voodoo Ink'te çalışan dövmeli belalı kızı hatırlayarak sordum.

"Evet, ama artık çalışmıyor. Pazartesi görüşürüz o zaman?" Elle kapıyı iterek açtı.

"Sen neden bahsediyorsun be?"

Arabadan çıktı ve başını tekrar içeri eğdi. "İlk vardiyam için. Chains'de. Sana bir iş bulmadan gitmeyeceğimi söylemiştim ve sen de bana bir iş veriyorsun."

"Pazartesi açık değiliz." Bu bir davet değildi ama anlaşılan bunu anlamamıştı.

"Salı günü görüşürüz o zaman." Elle cevap beklemeden kapıyı kapattı ve ben kalçalarının salınışına ve o lanet olası yeşil elbisesine bakakalmıştım.

Kahretsin.

Arabadan atlayıp peşine düşmeyi ve ona bir işi *olmadığını* kesin bir dille anlatmayı düşündüm. Ama bir şey beni yerimde tuttu. *Gelmeyecek*, dedim kendi kendime. *Bunu düşünerek kafanı yorma bile.*

Aynalarımı kontrol ettim ve kenara çektim.

Eğer gelirse ne yapardım?

2

lord

SALI SABAHI, birinin satmak istediği bir motosiklete bakmak için adresinden çağrıldım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Elle'in Chains'e gelme ihtimalini yok denecek kadar az görüyordum. Bu yüzden dükkânın arka kapısından içeri girdiğimde ses sisteminden Adele'in sesini duymayı beklemiyordum ve cam vitrinlerden birinin üzerine eğilmiş ve onu silen *güzel* bir kış görmeyi de beklemiyordum.

Dükkânın ortasında durdum çünkü birincisi, manzaranın kıymetini bilmeliydim, ikincisi ise bu işi nasıl halledeceğime karar vermeliydim.

"Bir yerde çalışmaya karar verip öylece ortaya çıkamayacağının farkındasın, değil mi?"

Omzunun üzerinden bakarken koyu kızıl saçları sallanıyordu.

"Son üç işimi bu şekilde aldığımı biliyorsun değil mi? Tam olarak mülakat ve teklif sürecinden geçmiyorum."

"Sen normal değilsin, bunu biliyorsun değil mi?"

Parlak gülümsemesi beni karnımdan vurdu... ve daha aşağı. "En azından bana hak sahibi zengin bir sürtük demedin, bu yüzden *normal olmamayı* bir kazanç olarak kabul edeceğim."

Elindeki kahve filtresine baktım. "İçeri girip vitrinlerimi kahve filtreleriyle temizlemeye başlayacak çok fazla kendini beğenmiş zengin piliç tanımıyorum. Kağıt havlumuz mu bitti?"

"Lekeliydiler. Parıltıyı göremiyordum, ben göremeyince müşteriler de göremiyordu. Çok güzel mallarınız var, ama her şey sunumla ilgili. Ayrıca, annemin temizlikçisi bana her zaman kahve filtreleriyle temizlemenin kağıt havludan daha az iz bırakacağını söylerdi. Bilin diye söylüyorum, her zaman haklıydı."

Alternatif bir gerçekliğe girdiğimden oldukça emindim. "Seni kaç kere eve atarsam atayım, gerçekten gelmeye devam mı edeceksin?" Aklıma bir fikir geldi. "Bugün arabayla geldin, değil mi? Yine yürümedin."

"Evet, gelmeye devam edeceğim, bu yüzden beni her seferinde eve götürerek ve orada kalmamı bekleyerek benzinini boşa harcayacaksın. Ayrıca, sana sunabileceğim becerilerim olduğu kısmını kapattığımı sanıyordum. Yani, Bennett Vakfı'nda iyiydim çünkü bağlantılarım vardı ve insanların hayırseverlik duygularıyla oynamakta başarılıyım, ama sanırım bu rehin işinde daha da iyi olacağım. Daha bu sabah iki saati senin verdiği fiyatın yüzde yirmi beş fazlasına sattım bile. Eğer kasa temizleme becerilerimin iyi olduğunu düşünüyorsanız, bir de beni pazarlık yaparken görmelisiniz."

Daha da yaklaştım, çünkü Elle ikinci soruma cevap vermekten kaçınmıştı.

"Arabayı sen mi kullandın?"

Çenesini kaldırdı. "Tramvaya bindim ve yürüdüm." "Sana söyledim-"

"Ve sana söyledim-"

Onu kasaya doğru geri ittim ve bir elimle kalçalarının iki yanındaki cama bastırdım. "Burada mı çalışmak istiyorsun? Yürümeyeceksin. Bu benim kuralım. Bunu kaldıramazsan, burada çalışmazsın. Hikayenin sonu."

Dudakları ince, onaylamayan bir çizgiye dönüştü. "Az önce temiz bardağıma el izi bıraktığının farkındasın, değil mi?"

Gözlerimi açıp bakışlarımı yüzünde sabitlemeden önce bir saniyeliğine sıkıca kapattım. Altın kahverengi gözlerindeki meydan okumadan, baştan çıkarıcı ağzının kararlı duruşuna kadar, kesinlikle çok etkileyiciydi. Ama bunun dikkatimi elimdeki konudan uzaklaştırmasına izin veremezdim.

"Aynı fikirde miyiz, Elle? Yoksa seni son kez mi eve götürüyorum?"

Gözleri benimkilerden ayrıldı. "Araba kullanmıyorum," diye itiraf etti. "Yani bu bir tür sorun."

Şaşkınlığım daha da arttı. Bir elimi kaldırdım ve çenesini yukarı kaldırdım. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyordu -belki de çok fazla.

"Araba kullanmıyorum da ne demek?"

Alnı kırıştı. "Yani araba kullanmıyorum. Bu oldukça basit bir kavram ve bunu başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Basit bir kavram olması, mantıklı olduğu anlamına gelmiyordu.
"Ehliyetin yok mu?"

Dişleri alt dudağının üzerine kapandı ve başparmağını dudağının üzerinde gezdirip çekiştirmemek için kendimi zor tuttum.

"Ehliyetim var. Sadece kullanmamayı tercih ediyorum." Hâlâ mantıklı konuşmuyordu.

"Yani hiç araba kullanmıyor musun?" diye sordum.

"Doğru. Güzel, sonunda bu kavramı kavradığına sevindim."

Burada bir şeyler ters gidiyordu. Burası New York ya da Chicago değildi ki arabanız olmadan da rahatça dolaşabilesiniz. "O zaman nasıl dolaşıyorsun?"

"Yürüyorum, tramvaya biniyorum ya da arkadaşlarıma biniyorum. Eğer gerçekten bir yere gitmem gerekiyorsa ve başka bir alternatifim yoksa, o zaman annemin şoförünü arıyorum ya da bir taksi çağırıyorum."

Tanrı beni zengin kızlardan ve onların tuhaf yöntemlerinden korusun.
"Annen de mi araba kullanmıyor? Bu ailevi bir şey mi?"

Omuz silkti. "Muhtemelen yürümeye devam edeceğimi söylediğim kısma geçebilir miyiz çünkü buraya gelmek için düzenli olarak şoförünü ya da taksiyi aramayı planlamıyorum ve tramvaydan yürüyüş gerçekten kötü değil? Kimse beni rahatsız etmeyecek."

İşte bu noktada bir sorunuz olacaktı. Elimi çenesinden çektim ve geri çekildim. "Bu mahalleyi bilmiyorsun.

-Evet. Ve bu sokaklarda tek parça halinde dolaşmak için çok fazla göze çarpıyorsun. Hayatta olmaz, Elle. Kovulduğunu söyledim ama seni aslında hiç işe almadığıma göre, bugünlük bu kadar diyelim, ben de sana çantalarımı temizlediğin ve birkaç satış yaptığın için teşekkür edeyim."

Kollarını kavuşturdu, yüz ifadesi huysuzlaştı. "Ne kadar inatçı olduğumu anladığını sanmıyorum. Sen beni kapı dışarı edene kadar her gün gelmeye devam edeceğim."

Uzun bir nefes verdim ve güldüm. Bu iş iyice saçma bir hal almaya başlamıştı. "Neden? Neden burada çalışmayı bu kadar çok istiyorsun? Bu hiç mantıklı değil."

Cevap olarak ne beklediğimden emin değildim ama bu onun sessizliği değildi, "Kendimce sebeplerim var ve tanıdığım herkesin yine saçmaladığını ve zamanımı boşa harcadığımı düşünecek olması da işin tuzu biberi."

Anlık esprim uçup gitti. "Ve bunun beni kalmana izin vermem için ikna etmesi mi gerekiyor? Dükkanıma hakaret mi ediyorsun?"

"Hakaret etmiyorum; sadece bana söyleyeceklerini söylüyorum. Sana karşı bir şey değil. Ve açıkçası, burada çalışma fikrine çoktan bağlandım, bu yüzden gerçekten gitmemi sağlamaya çalışırsan, sorunlarımız olacak."

Artık resmileşmişti: Asla kadın bulamayacaktım. Elle ile tartışmak kesinlikle anlamsızdı. Onun mantığını, gerekçelerini ya da onunla ilgili hiçbir şeyi anlamıyordum -Cumartesi günü eksik fiyatlandırıdığım tüm ürünleri sıraladığında beni çok etkilemiş olması dışında. Birkaç saatimi internette araştırma yaparak geçirmiştim ve o haklıydı. Başka neleri kaçırdığımı merak etmekten kendimi alamadım. Son iki yılda buraya girip çıkan eşyalar hakkında epey bilgi biriktirmiştim ama hepsini bilemezdim ve her bir parçayı araştırmak için her zaman vaktim olmuyordu. Yine de bir konuda haklıydı; yetenekleri vardı ve bunlar hoş karşılanabilirdi. Ben de nadiren yaptığım bir şeyi yaptım ve pes ettim.

"Saat onda açıyoruz, yani dokuz buçukta seni almaya geleceğim. Yolumun dışında, ama bu sizin için uygun değilse, programınızı ayarlamamız gerekecek. Salı'dan Cumartesi'ye kadar açığız ve saat yedide kapattıktan sonra sizi eve bırakırım. İnsanların satmak istediği daha büyük mallara bakmak için dışarı çıktığımda Mathieu dükkana bakıyor, bu yüzden onunla iyi anlaştığınızdan emin olmanız gerekecek. Fiyat artışı ya da başka bir şey için önerileriniz varsa, önce bunları tartışırız. Müşterileri kazıklamam, adil bir anlaşma yaparım."

Elle'in kırmızı dudakları bir gülümsemeye dönüştü. Eğer yüzündeki zafer ifadesi buysa, içimden bir ses bunu tekrar görmek için birden fazla kez teslim olacağımı söylüyordu. Bu düşünce, ben onu kapatamadan beynimden geçti. Bu çok tehlikeliydi. Bütün bu lanet şey tehlikeliydi.

Elle omuzlarını dikleştirdi, her şey yolundaydı. Vitrinin arkasına geçti ve Mathieu'dan almış olması gereken anahtarlarla kilidi açtı. Onunla konuşmamız gerekecekti. "Harika. O zaman şimdi konuşalım. Bu vitrinin neredeyse tamamına yeniden fiyat verirdim..." Aynalı arka bölmeyi açıp saatleri ve mücevherleri çıkardı ve her birinin neden çok düşük fiyatlandırıldığını, marjı nasıl artıracağını, yüksek fiyatlarla ilgili müşteri sorularına nasıl yanıt vereceğini tek tek anlattı. En az yirmi dakika boyunca hiç durmadı. Durdum, izledim ve dinledim. Ve bu kadına karşı giderek artan hayranlığımı kontrol etmeye çalışıyordum. O buraya ait değildi.

Benim dünyama hiç ait değildi. Ama onun saçmalıkları kesen tavrının şimdiden ortama canlılık katması hoşuma gitmediyse ne olayım.

O sana göre değil.

Konuşmadan önce konuşmasını bitirmesini bekledim. "Yap şunu. Hepsini. Ve bugün ayrılmadan önce evraklarını doldurduğundan emin ol. Masanın altından ödeme almayacaksın."

Bu sözleri söylediğime inanamıyordum. Her şeyi daha da karmaşık hale getirecekti.

Elle'in yoğunluğundan biraz uzaklaşmak için döndüm ve ofisime yöneldim. Mathieu sandalyemde oturmuş, bir bilgisayar oyununa tıklıyordu.

Kendimi koltuğa bıraktım, başımı arkaya attım ve gözlerimi kapattım. "Bugün çalışacak mısın, evlat?"

Mathieu bir kahkaha patlattı. "Çalışacağım, ama dışarıdaki bire bir seansını bölmek istemedim. Aileye zengin bir kız eklediğimize inanamıyorum."

Gözlerimi açtım. "Onu maaş bordrosuna ekliyoruz. Hepsi bu." "Sen nasıl istersen, dostum. Sen ne dersen de. Ben bir kaleciyi Ben bir tane görüyorum."

Elle'i elimde tutmanın, onu bir fırtınaya yol açmadan elde edebilmemin tek yolu olabileceğini kabul etmeyi reddettilim. Eğer sadece hızlı bir sevişme peşinde olmasaydım... eğer onunla gerçekten bir şeyler başlatmak isteseydim, Vanessa çıldırmayabilirdi. Ama Mathieu'ya tek söylediğim, "On dokuz yaşındasın. Göğüsleri ve kalçaları tanırırsın ve günü bitirirsin."

"Birinin tanınması lazım. Son zamanlarda kurak bir dönemden geçiyorsun. Biraz-"

"Özel hayatım tartışmaya açık değil."

"Kahretsin, dostum. Ne kadar oldu? Birkaç ay mı? Evinin önüne park etmiş arabaların geçit töreninin durduğunu ve bir daha başlamadığını fark etmediğimi sanma. Sokağın benim tarafına göz kulak oluyorum, biliyorsun."

Tanrı aşkına. Neden çocuğa sokağımın karşısında bir daire tutması için yardım ettim? Evet, çünkü *ona* göz kulak olmak istiyordum. Sadece onun *bana* göz kulak olacağını düşünmemiştim.

Mathieu devam etti. "Sadece seni kolladığımı biliyorsun. Belki biraz-"

Koridordan gelen bir ses ve kızıl saçların parıltısı dikkatimi çekti. Mathieu'yü susturmak için elimi kaldırdım ve "İçeri gelsen iyi olur tatlı şey, nasıl olsa kulak misafiri oluyorsun" diye seslendim.

"Gizlice dinlemiyordum. Sana şu Cartier bilezik hakkında bir soru soracaktım."

"Evet, gerçek. Evet, çalıntı olup olmadığı araştırıldı. Satın aldığımız yüksek kaliteli her şey bu amaçla incelenir."

"Oh, güzel. Çalışan indirimi alıyor muyum?"

Mathieu'nun hızlı kahkahası ofisi doldurdu. "O bir piliç, dostum, ne bekliyordun ki?"

GENEL OLARAK, kolayca eğlenirim, bu yüzden rehinci dükkânının beni eğlendirmesini bekliyordum - en azından bir süreliğine. Ama tamamen büyülenmeyi beklemiyordum. Dirty Dog'da yarı zamanlı olarak esnaflık yapmışım ama bu tamamen farklı bir ticaretti. Bu kapılardan içeri girerken tamamen benzersiz bir yaşam kesiti vardı ve duyduğum hikâyeler beni asla terk etmeyecekti. On altı yaşındaki bir çocuğun ilk arabasını alabilmek için sattığı Dave Grohl imzalı bir davul kafası. Bir adamın büyük amcası öldüğünde bulduğu İkinci Dünya Savaşı'ndan kalma Bronz Yıldız Madalyası. Bir kadının hasta bebeğine reçete alabilmek için rehin vermek istediği bir alyans -ama ben buna izin vermedim ve Lord bakmıyorken ona kendi paramdan biraz verdim. Ve sonra satın almak için gelen insanlar - pazarlık etmeyi bekliyorlardı ve buna bayılıyorlardı. Pazarlığın heyecanı ve ikimizin de bir şey kazanmış gibi hissetmesi enerji vericiydi. Bir adam benimle kafa kafaya vermek için birkaç kez geri geldi. Neredeyse beş gün sonra, nihayet bana uygun bir yer bulduğumu hissediyordum - en azından şimdilik.

Ve Tanrım. *Tanrım, Tanrım*. Bu benim içsel ilahim haline gelmişti. Bu adam neredeyse her kadının donunu eritebilirdi. Ben de dahil. Beni 'işe aldığı' gün yaptığı konuşmanın muhtemelen şimdiye kadar bir araya getirdiği en uzun kelime dizisi olduğunu şimdi fark ettim. Bir kelimenin yeteceği yerde iki kelime kullanmazdı. Bu da yorumlarıma ve sorularıma yanıt olarak çok sayıda "Evet", "Hayır" ve "İyi" kelimesi aldığım anlamına geliyordu. Çevremdeki erkekler genellikle kendileri hakkında konuşmaktan çok mutlu olurlardı. Tek bir soru sorduğunuzda bir erkek bir saat boyunca hobilerinden ya da işinden bahsedebilirdi. Dört buçuk günün sonunda, Lord'un kendisi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Mathieu'dan ufak tefek bilgiler aldım,

Ama bu yolla öğrendiklerim beni daha da meraklandırdı. Vanessa'dan da biraz bilgi edinmiştim ama bu da büyüyen soru listeme eklendi.

Örneğin, Lord ve Con'un çocukken ayrıldıklarını ve orduya yazılana kadar bir araya gelmediklerini biliyordum. Con'dan üç yaş büyüktü, bu da onu otuz dört yaşında yapıyordu. Vanessa bana Con'un koruyucu ailedeki ilk hayatının pek de iyi geçmediğini söylemişti ve içimden bir ses Lord'ununkinin daha da kötü bir peri masalı olduğunu söylüyordu. Cevaplar istiyordum ama bunlar ne kadar çok istesem de ortaya çıkıp sorabileceğim sorular değildi. Bu yüzden Lord'un kitabından bir sayfa aldım ve dinledim, izledim ve bekledim. Bu sabır gerektiren bir süreçti, ki bu genellikle güçlü bir yanımla olduğunu iddia edebileceğim bir şey değildi. Ama ne zaman büyük bir satışı kutlamak için ofise dans ederek dönsem ve o da benim heyecanım karşısında gülümsese, kendimi küçük bir zafer kazanmış gibi hissediyordum - flört etme çabalarım tamamen fark edilmemiş olsa bile.

Yine de pes etmiyordum. Tek yapmam gereken adama bakmaktı ve aklımda ofisindeki kanepeyi nasıl kırabileceğimize dair yüzlerce fikir vardı. En az 1.80 boyundaydı ve omuzları defans oyuncusu gibiydi. Depodaki arabaları tamir etmekten döndükten sonra onu ofiste tişörtünü değiştirirken yakalamıştım. Karın kasları mı? Vay anasını. Sekiz paket, bayanlar. *Sekiz paket*. Ya yıpranmış kotunun içinde kaybolan V'si? Dizlerimin üzerine çöküp dilimle izini sürmek istedim. Adamı parçalamadan önce geri çekilmem gerekiyordu. Mürekkep konusuna hiç girmeyeyim... Vanessa'nın erkek arkadaşının dövmelerine duyduğu hayranlığı yüzeysel olarak anlayabiliyordum. Sinirli, tehlikeli ve kesinlikle seksiydiler. Ama Lord'da? Islak külotlar ve uykusuz geceler. Kolları her büküldüğünde ona kıpırdamamasını söylemek istiyordum, böylece desenleri inceleyebilecek ve belki de onları okşayabilecektim. Tabii bu seksi, mavi gözlü erkek canavarı sevmeye izin veriliyorsa. Onu düşündükçe ürperiyordum. Çılgın vücudunu ve sanat eserlerini tamamlamak için, tırnaklarımı kazımak istediğim ateşli, sarışın bir saç kesimi ve mümkün olduğunca sık görmeyi kendime görev edindiğim ele avuca sığmaz bir gülümsemesi vardı.

Ön zil çaldı ve ben de kendi iyiliği için fazla seksi olan patronumun düşüncelerinden sıyrıldım.

Ama görünüşe göre bugün *Elle'i Öldüren Seksi Erkeklerle Baştan Çıkarma* günüydü.

Açık karamel rengi teni, koyu renk saçlarının gölgesi ve delici gümüş gözleriyle iri bir adam dükkâna girdi. İki kere baktım çünkü

Adam *Criminal Minds*'dan Shemar Moore'un tıpatıp aynısıydı - tüm zamanların en sevdiğim dizilerinden *biri*.

Merhaba, seksi şey.

Kapının hemen girişinde durdu ve varlığı odayı doldurdu. Güç yayıyordu - Lord'un etrafında dolaşan yoğunluğa çok benziyordu, ama daha karanlıktı. Daha tehditkâr. Benim *ateşli* düşüncem *tehlikeli derecede ateşliye* dönüştü. Hayatta kalıp kalamayacağınızı kim bilebilirdi ki? Ve şehrin bu kısmında çalıştığım için hayatta kalma içgüdülerim hızla geliyordu.

O alışılmadık gümüş gözler beni olduğum yerde sabitledi. Mathieu'nün zil sesini duymuş olması ve şu anda kafasını dışarı çıkarmış olması umuduyla ofise doğru dönüp bakmak istedim ama kafamı çeviremedim ve Mathieu sihirli bir şekilde yanımda belirmedi.

Çenesini bana doğru kaldırdı ve yüzüne yıkıcı bir gülümseme yayıldı. "Oğullarımın neden bahsettiğini şimdi anlıyorum."

Şimdi ne diyeceğim?

"Affedersiniz?" Sesimi sabit tutmaya dikkat ederek sordum.

"Küçük bir şey olabilirsin ama çocuklarım üzerinde büyük bir etki bıraktın. Herkesin bahsettiği seksi kızıl saçlı kızı görmeye geldim."

Kaşlarımı çattım. Birincisi, ben küçük değildim. Boyum 1.80'di ve harika kıvrımlarım vardı. *Göğüsler ve kıç, senin adın Elle*. Buraya gelen erkeklerin hepsi dev gibi görünüyordu. İkincisi ve daha da önemlisi, bu adamın kim olduğunu ya da neden *erkekleri* olduğunu bilmiyordum ama hakkımda konuşulmasından hoşlanmadığımı biliyordum.

Elini uzattı. "Ben Rix. Sonunda seninle tanıştığıma memnun oldum Elle."

İçimden bir huzursuzluk dalgası geçti. Adımı biliyordu. Ve görünüşe göre bir tür ünüm vardı. Hayır. Bu hiç hoşuma gitmemişti. Beynimde kırmızı bayraklar çılgınca dalgalanıyordu.

Ama gözleri büyüleyiciydi ve elini sıkmak için uzanmaktan kendimi alamadım.

"Demek Lord'un yeni kızı sensin."

"Ummm... Ben onun yeni çalışanıyım," diye cevap verdim.

Rix başını bir santim kadar sola eğdi ve beni inceledi. "Yani onun sevgilisi değilsin." Adam soru sormazdı; açıklama yapardı. Ayrıca burada bir şeyleri berbat ettiğimden de oldukça emindim.

Arka kapının menteşelerinin gıcırtısı ve bize doğru yürüyen ağır çizmeli ayak sesleri beni cevap vermekten kurtardı.

Lord'un varlığı dükkânı Rix'inki kadar etkili bir şekilde doldurdu ve havada bir hâkimiyet savaşı başladı. Elimi Rix'in tutuşundan çektim.

"Lord'u görmeye mi geldiniz?" Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak sordum ve şimdi arkamda bir destek olduğunu bildiğim için daha da cesaretlenmişim.

Rix gözlerini benden hiç ayırmadı. "Hayır. Buraya seni görmeye geldim Elle." O tedirginlik dalgası mı? Katlanarak büyüyordu.

Lord arkamda durmak için yaklaşırken elindeki paket servis poşetini tezgâhın en ucuna bıraktı. Vücudunun sıcaklığı elbisemin ince pamuğundan yayılıyordu.

"Rix," dedi Lord, sonunda adamın dikkatini yüzümden çekti. Neredeyse rahatlatarak ona doğru sarkacaktım.

"Lord," diye cevap verdi diğer adam.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?" Lord'un ses tonu keskinleşerek meydan okumaya dönüştü.

Rix başını salladı. "Sadece şu yeni aldığın kadın için koparılan yaygaranın ne olduğunu görmeye geldim. Bree gibi bir başkasını bekliyordum, yüksek sınıf beklemiyordum. Zevklerin gelişiyor."

Tamam. Sanki ben yokmuşum gibi konuşulmasından hiç hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Ben-"

"Çalışmakla ve beni memnun etmekle o kadar meşgul ki seninle sohbet edecek vakti yok, Rix," diye araya girdi Lord. "Eğer buraya bir şey almaya ya da rehin bırakmaya gelmediysen, gitmeni öneririm."

"Bundan emin misiniz Lordum?" Rix yine o başını eğme hareketini yaptı ve gözleri ikimizi de taradı. "Biraz gergin görünüyorsun dostum. Bu kadar iyi bir kadın seni rahatlatmalı ve seninle ilgilenmeli."

Lord'un büyük eli kalçama dolandı ve beni kendine doğru çekti. Onu.

Ne-? Ne olduğunu anladığımda içimdeki soru kesildi. burada oluyor: Kendi bölgesini işaretliyordu. Bay Tek Kelimelik Harika'nın bütün hafta boyunca benden uzak durduğunu düşünürsek, bu çılgınca bir şeydi. Ayrıca, ben kimsenin *bölgesi* değildim. Bunu çok uzun süre düşünme fırsatım olmadı çünkü Lord'un göğsü arkamda titriyordu. *Az önce hırladı mı?*

"Kadınımın benimle ilgilenmesi konusunda endişelenme. Aslına bakarsan, konu kadınım olduğunda hiçbir şey için endişelenme."

Kadını mı?

GörünüŖe göre Lord ölümlü bir adammış. Küçük bir rekabet ve oyuna geri döndüm. Ama bu *kadın* meselesini daha sonra konuşacaktık.

4

Lord

ELLE KIVRILDI VE ben kalçasını kavrayışımı sıkılaştırdım ve onu kendime sabitledim. Göğsüme doğru gevşemeden önce birkaç saniye geçti. *Güzeldi*. Rix'in yaydığı titreşimleri almaması için tamamen cahil olması gerekirdi. Onu incelemek ve kendisi için isteyip istemediğine karar vermek için buradaydı. Ve yüzündeki ifade onu kesinlikle istediğini gösteriyordu. Adamı suçlayamazdım. Günlerdir bununla savaşıyordum ve bu kaybedilmiş bir savaştı. O elbiseler, o saçlar, o göğüsler, o kalça. Çılgın, şevkli kişiliğinden bahsetmiyorum bile. Sürekli neşeliydi ve ben burayı işlettiğim sürece dükkâna hiç olmayan bir hayat getiriyordu. Kendimi sürekli olarak satış katında takılma dürtüsüyle savaşırken buluyordum - ki genellikle günde birkaç saat yapıyordum - ama Elle oradayken, cazibeyle başa çıkabileceğimi sanmıyordum. Kısıtlamalarımı her seferinde bir iplik gibi kesiyordu. İrade gücüm her geçen gün biraz daha azalsa da *dokunmama* kararına sıkı sıkıya bağlıydım. Ama bu daha önceydi.

Rix'in onun kıvrımlarını mülkiyete yönelik bir gözle incelemesini izlemek, sahip olduğum tüm sahiplenme düğmelerini çevirdi. Rix'in gelip onu almasına izin veremezdim çünkü onu bir daha asla göremeyecektim. Rix onu kıracağı ya da öldüreceği için değil, o orospu çocuğu sahiplendiği kadınlara başka bir erkeğin yaklaşmasına bile izin vermediği için. Onların *sahibiydi*. Elle'i de sayılarına eklemesine izin vermemin imkânı yoktu.

"Onun senin kadının olduğuna emin misin? Sesi pek emin gelmiyordu Lordum. Aslında oldukça şaşırmış görünüyordu."

Şaşırdığından hiç şüphem yoktu. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kahretsin, şu anda neler olduğunu bilseydi muhtemelen kıza kırbaç geçirtirdim. "Eğer yüzünde bir şaşkınlık varsa, bunun nedeni

"Sadece ona doğru bastırıldığım da bana verdiği devasa ereksiyonu hissedebiliyorum."

Sözlerim kaba olabilirdi ama aynı zamanda doğrudu. Vücudu benimkiyle temas ettiği anda aletim kendi başına bir hayat bulmuştu.

"Öyle mi?" Rix meydan okuyordu ve onun ilgisini sonsuza dek dindirmekten başka bir şey yapmak istemiyordum. Bu numarayı yutmuyordu ve Elle'in onun için uygun olmadığına dair herhangi bir şüphesi varken gitmesine izin veremezdim. Beynim harekete geçti ama Elle daha hızlıydı. Başını çevirdi ve vücudu da onu takip etti. Bir sarmaşık gibi etrafımı sardı, eli göğsümde ve omzumda ilerleyerek boynuma dolandı. Başımı kendi hizasına çekerken yeşil gözleri eğlenceyle parlıyordu. Yapmak istiyordu.

Lanet olsun, eğer bunu yapacaksak, satacaktık. Ve ben de onu ilk gördüğüm andan beri kendimi mahrum bıraktığım tadını alacaktım. Uzanıp iki elimle kıcını kavradım ve onu kasanın yanındaki tezgâhın üzerine kaldırdım.

İçine çektiği keskin nefes şimdiye kadar duyduğum en seksi seslerden biriydi ve o da hiçbir şeyi kaçırmadı. Diğer eliyle omzumu kavradı ve ben o tatlı ağzı almak için başımı eğerken onu tuttu. Dudaklarım onunkilere değdiği anda büyük bir hata yaptığımı anladım: tek bir tat asla yeterli olmayacaktı.

Dudaklarını bana açtığında tırnakları omzumdaki kaslara battı ve dilim içeri daldı. Tarçın ve kadın. Elle buydu. Baharatlı ve tatlı. Bir elimi sırtından yukarı kaydırıp saçlarına gömdüm, böylece daha iyi erişebilmek için başımı eğebildim. Zaten sertleşmiş olan sikim fermuarıma çarpıyordu.

Bir öpücük beni hiç bu kadar tahrik etmemişti.

Asla.

Çok fena sıçmıştım. Ama durmadım. *Duramadım.*

Elle beni daha sıkı kavradı ve kapı zilinin sesi baloncuğumuzu delip geçene kadar ikimiz de birbirimize nefes vermekten başka bir şey yapmadık.

Gösterimizi başka kimin izlediğinden emin olamadığım için başımı kaldırdım. Ama kimseyi görmedim. Sadece boş bir dükkân ve pencereden Rix'in karartılmış bir Caddy'ye tırmandığını gördüm. Gözlerimi Elle'e çevirdim; göz bebekleri kocaman olmuştu, göğsü her nefeste inip kalkıyordu.

"Gitti mi-" diye sormaya başladı.

Ama lanet olsun, onun tadına bir kez daha bakmalıydım. Dudaklarımı tekrar onunkilere indirdim ve yalayıp yuttum.

Bu adam kimdi beni gün ışığında öpüyordu? Bu Lord muydu?

-Hani şu benden kaçan sessiz, düşünceli adam? Yani, Rix denen o adam için bunu gerçek bir gösteri haline getirmeye karar verenin ben olduğumu biliyordum ama şimdi o gitmişti.

Ve yine de Lord beni öpüyordu.

Ve bu hayatımın en güzel öpücüğüydü. Eller aşağı. Hem de hiç. Hiç şüphesiz.

Biri boğazını temizleyene kadar devam etti. "İkinizin bir odaya gitmesi gerekebilir." *Mathieu*.

Lord yüzünü tekrar kaldırdı ve dudaklarını üçüncü bir tur için tekrar benimkilere doğru sürüklememek için elimden gelen her şeyi yaptım. Seyirci olarak çocukla birlikte. Evet. Resmen utanmazdım. Ellerimi boynundan çözdüm ve tezgahı kaydım.

Bu da Lord'un kaya gibi sert göğsünün, yontulmuş karın kaslarının ve kot pantolonundaki devasa şişkinliğin önünden kaymam anlamına geliyordu. Onunla tezgâhın arasından sıyrılmak için kendimi zorladım.

Ya ondan uzaklaşacaktım ya da ona sıkıca tutunup Tanrı'nın ve herkesin önünde beni gezdirmesi için yalvaracaktım.

Tam kaçmaya çalışıyordum ki Lord uzanıp elimi tuttu. Nasırlı parmakları elimi sardığında donup kaldım.

"Bir şeye mi ihtiyacın var, Mathieu?"

Çocuk boğuk bir kahkaha attı. "Sadece yemeğimi almaya geldim."

"Kimse seni durdurmuyor. Aslında, yemeğini burada ye. Elle ve benim ofiste konuşmamız gerekiyor."

Mathieu'nun o boğuk kahkahası? Tamamen bir kıkırdamaya dönüştü. "Bugünlerde yaşlılar buna böyle mi diyor?"

"Kapa çeneni, evlat." Lord yanımdan geçerken paket servis poşetlerinden birini kaptı ve ben de gözlerimi yere diktim. Saçlarımın dağınık ve yanaklarımın muhtemelen kıpkırmızı olduğunu anlamak için Mathieu'nun sırtışını görmeme gerek yoktu. Hayır, tam olarak nasıl görüldüğümü hayal edebiliyordum. Bunun yerine, beni ofise doğru götüren siyah motosiklet botlarının topuklarına odaklandım.

Lord beni içeri çekti ve akşam yemeğimizi masanın üzerine koymadan önce kapıyı kapattı. Başıyla kanepeyi işaret etti ve ben de bunu oturmam için bir işaret olarak algıladım.

"Az önce orada ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" "Seni öptüm."

Ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı, sonra tekrar düz bir çizgi haline geldi. "Bundan çok daha fazlasıydı. Seni benim olarak işaretledim."

Elim kendiliğinden ağzıma doğru kalktı, acaba bana morluk mu yaptı diye düşündüm.

Lord'un gülümsemesi tekrar serbest kaldı. "Öyle değil. Seni öyle bir işaretledim ki, Rix'e senin bana ait olduğuna dair çok net bir mesaj gönderdim ve eğer kendisi için neyin iyi olduğunu ve nefes almaya devam edebileceğini biliyorsa, senden uzak duracak."

Ummm ... tamam. Dışarıda bir erkek duruşu olduğunu biliyordum ama.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

"Rix gibi adamlar herhangi bir şekilde P.C. tarzında çalışmazlar. Kadınları alınacak ve sahip olunacak bir şey olarak görürler. Eğer biri sana sahip değilse, o zaman boşsun demektir. Az önce ona müsait olmadığını söyledim." Lord elini yüzünde gezdirdi. "Ve eğer seni az önce söylediklerimle çelişen bir şey yaparken görürse -başka bir adamla birlikte olman gibi- ikimizin de canına okumuş olursun."

"Sanırım o zaman çıkmamam iyi bir şey," dedim.

Lord'un gözleri bana dikildi. "Çıkmıyorum da ne demek? Günlerdir kıcını yırtarak flört ediyorsun. Eğer bu flört etmek isteyen bir kadının hareketi değilse, kadınlar hakkında hiçbir şey anlamıyorum demektir."

Sanırım flörtüm gözden kaçmamıştı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle çekildi. "Eminim kadınları gayet iyi anlıyorsundur... ama ben bir randevu aramıyordum."

O daralmış bakışlar? Buza dönüştü.

"Sadece patronla hızlı bir sevişme mi arıyorsun?"

Yargılayıcı ses tonu beni anında savunmaya geçirdi. Koltuktaki yerimden fırladım ve tiradımı boşaltırken odada volta attım. "Sanki daha önce hiç benim yerimde olmadın? Sadece kendime bakmak istiyorsam ne olmuş yani? Kadın olduğum için cinsiyetimle bir ilişki mi istemeliyim? Sadece eğlenip geceyi bitiremez miyim? Tamamen klişelerle hareket ettiğimize göre, bunu istediğim ve başka bir şey istemediğim için heyecanlanmanız gerekmez mi? Bu her erkeğin hayali değil mi?"

Durakladım, döndüm ve diğer tarafa yöneldim ama yoluma iri bir cisim çıktı. Yüzümün boğazına değmesini önlemek için ellerimi havaya kaldırdım. Yine de sabun ve tıraş kreminin kokusunu alabilecek kadar yakındım.

Hay aksi. Şimdi onu yalamak istiyordum ve sonra konuştu ve tüm yalama düşünceleri yok oldu.

"Hızlı bir sikiş istediğin için memnun olmam gerektiğini mi düşünüyorsun? Kardeşimle benim aramda nasıl bir şey olacağını hiç düşündün mü? Sen onun kız arkadaşının en iyi arkadaşısın ve ben oraya tek gecelik bir ilişki için gitmeyeceğim. Sen umursamayabilirsin ama benim onlara bunu yapamayacak kadar saygım var."

O kadar kararlıydı ki, bu kararın anlık bir karar olmadığı açıktı.

Onu yapılacaklar listemden çıkarmak buraya kadarmış. Biriyle çıkmadığımı söylediğimde naz yapmıyordum. Ve herhangi bir erkeğin benden bir parça almasına izin mi verecektim? Kesinlikle hayır. Annemi ve zorba üvey babamı düşündüm. Onun onayı olmadan bir adım bile atamazdı ve benim de kendimi böyle bir sona sürüklememe imkân yoktu.

Çenemdeki ^{kaslar} tik tak etti. Bu kadının tüm düğmelerime nasıl basacağını çok iyi bildiğine ve bunu bilerek yaptığına yemin edebilirdim.

Beni istiyordu ve Tanrı biliyordu ki ben de onu istiyordum. Söylediklerimde ciddiymdim, tek gecelik bir ilişki yüzünden Con için işleri berbat etmek istemiyordum. Vanessa'yla olduğu yere gelmek için çok mücadele etmişti ve ikisi de benim sorun yaratmak istemeyeceğim kadar çok şey yaşamıştı. Ve görünüşe göre Elle diğer seçenekleri kapatıyordu -ki bana kalırsa bu saçmalıktı. Bir geceliğine istediğini elde etmek için başka bir adama gitmesi fikri kabul edilemezdi. O bir erkeğin tadını çıkarması gereken türden bir kadındı, aceleye getirmesi değil. Biriyle çıkma konusundaki çekinceleri aşılabilirdi.

Bekle, bunu gerçekten düşünüyor muydum?

Onun baharatlı tatlı tadını ve kimin izlediğini umursamadan bana sarılışını düşündüm.

Vahşiydi, sınır tanımıyordu ve ben de bu vahşiliği ve sınır tanımazlığı yatağımda istiyordum. Bir gece yeterli olmazdı.

Eğer Elle'le gerçekten bir şeyler denemek istiyorsam ve sadece sevişip eğilmek istemiyorsam, Con ve Vanessa'nın kızacağını sanmıyordum. Evet, işler ters giderse bir süre tuhaf olabilirdi ama biz yetişkin insanlardık.

Kararımı vermeli ve taktik planımı oluşturmalıydım. Ama önce, keşif.

"Beni istiyorsun. İnkâr et."

Elle'in gözleri büyüdü, sanki doğrudan bir yol izlememi beklemiyor gibiydi. İyi oldu. Ama şokunu aynı hızla atlattı.

"Sanırım bunu açıkça belirttim."

"Ve sana aramızda bir şeyler keşfetmeye açık olduğumu söyleseydim - sadece bir gece değil, gerçek bir şey - bunun kötü bir fikir olduğunu bilsem bile, beni soğuk bir şekilde vurur muydun?"

"Neden kendimi *Gurur ve Önyargı*'dan bir sahnenin berbat bir canlandırması gibi hissediyorum? Darcy'nin Elizabeth'e ondan hoşlandığını söylemesi gibi. Ve tahmin et ne oldu? O bunu kabul etmedi, ben de etmiyorum."

"Sen neden bahsediyorsun be kadın?"

Elle'in ifadesi, onu işe almayacağımı söylediğimde gördüğüm aynı inatçı niteliğe büründü. "Eminim bunu kendin de anlayabilirsin. Kitabı okumak istemiyorsan lanet olası filmi izle. Bu konuşma bittiyse, sanırım ben gideceğim."

Elle kapıya doğru ilerledi, topukları muşamba zeminde kanımı güneye doğru pompalamakta asla başarısız olmayan o seksi şekilde tıkırdıyordu. Pavlov'un lanet köpeği gibi. Ama hiçbir yere gitmiyordu.

İki adım attım ve önünü kestim. "Unutuyorsun, tekerleklerin yok, tatlı şey."

"Çalışan iki bacağım olduğunu unuttun mu, piyon yıldızı?" "Ve bu dükkândan onların üzerinde çıkmayacaksın."

Elle kollarını kavuşturdu ve bir an için göğüsleri dikkatimi söyleyeceklerimden uzaklaştırdı.

"Korkunç bir adam beni seksi bulduğu için mi? Ne yapacak peki? Beni kaçıracak mı? Hiç sanmıyorum. Ve başka ne var biliyor musun?" Kollarını indirdi ve parmağını göğsüme soktu. "Sırf rastgele bir adam ilgi gösterdi diye beni istemeye karar vermiş olman beni hiç etkilemedi."

Göğüs kaslarımın arasına sıkışmış parmağa baktım ve tekrar yüzüne döndüm. Elle'in altın sarısı kahverengi gözleri, içinde yanan kızgınlıkla adeta ateş saçıyordu. Alıngan kızılın öfkesi içinde capcanlı duruyordu.

"Şu anda söylediklerin o kadar saçma ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Peki şuna ne dersin? Birincisi, Rix sıradan bir adam değil. Bu şehirdeki en acımasız çetelerden birinin başındaki adam.

-Ve senin gibi kadınları kahvaltı niyetine yiyor. Normal parçasından daha klas olabilirsin, ama sınıfı normalinden bile daha fazla kazdığı çok açıktı. Eğer bununla başa çıkabileceğini düşünüyorsan, aklını kaçırmışsın demektir. Seni Quarter'a geri götüreceğim ve

Bir daha asla şehrin bu tarafına adımını atma, yoksa seni vurmasına izin veririm."

"Ya ikincisi?" diye tersledi.

Lanet olsun, söyleyeceklerimi bitirir bitirmez o arsız ağzını öpecektim.

"İkincisi, o dükkândan çıktıktan sonra seni öpmeye devam etmemin nedeni, kendimi bildim bileli tattığım en tatlı şey olmandan başka bir şey değildi. Sana elini süremez çünkü bu benim sana elimi süremeyeceğim anlamına gelir ve bu da benim işime gelmez."

Elle'in çenesi kalktı. "Az önce sana ellerini üzerime nasıl koyabileceğini anlattım. Bir geceliğine. Bu flört saçmalıklarının hiçbirisi yok."

Boğazımdan sert bir ses çıktı, çünkü kadın sinir bozucu olabiliyordu. Daha önce hiç böyle bir teklifte bulunmamıştım ve bu teklifin yüzüme çarpılması berbattı. "Bana nedenini söyle. Senin derdin ne kadın? Birçok açıdan berbat durumda olduğumu anlıyorum ama ben kötü biri değilim. Bir şansı bile hak etmiyor muyum?"

İfadesindeki buz bir derece eridi. "Sen değil-" Gülüşüm çakıltılıydı. "Dur tahmin edeyim, sen misin?"

O buz mu? Geri gelmişti, hem de fazlasıyla. Kapıya doğru döndü ama ben daha hızlı hareket ettim. Onu kapıya sıkıştırdım, bir elimle ateş gibi kızıl saçlarının iki yanındaki tahtaya bastırdım.

"Bu odadan çıkmadan önce bana nedenini söyleyeceksin."

"Sen kötü bir adam değil misin? Sadece kadınları ayrılmak istedikleri bir odaya zorla hapseden türden biri misin?"

Gülümsedim. "Kadınlar değil, sadece sen."

Bu sefer hırlayan Elle oldu. Göğsümü itti ama ben onun için yerinden oynatılamaz bir kayaydım. Kımıldamadım. "Sen de tıpkı kardeşin gibi mağara adamısın, değil mi? Hikayeleri duymuştum. Bu genetik bir sorun mu?"

Alayına karşılık vermedim. Onun çıkmasını bekliyordum. "Bütün günüm var. Acele etme."

"İyi! Çünkü bir erkeğe cevap vermemin imkanı yok. Bu yüzden, ilişkiler bitti. Ve ciddi bir şey istemediğime göre, neden çıkayım ki? Çoğu erkek karşılıksız seks yapmaktan mutlu olur. Bu bir bonus. Yemi yutmayan tek kaçık sensin."

"Sen ve diğer erkekler hakkında bir şeyler duymak hoşuma gitmiyor."

"Aş artık bunu, piyon yıldızı, çünkü artık sen söz konusu olmadığına göre ben de bir tanesinin altına gireceğim."

Öfkem alevlendi. "Hayatta olmaz. İşler değişti. Birinin altına girmek istiyorsan, *benim altına* gireceksin." Sözlerim kesindi ve sadece Rix'in onu başka bir erkekle görmesine izin vermeyeceğim için değildi. O beni istiyordu. Bu çok açıktı, bu yüzden ihtiyacı olanı almak için başka bir yere gitmesine imkân yoktu. Con ve Vanessa'nın anlayış göstermesi gerekiyordu.

"Umm, bu senin kararın değil. Ne istersem ve kimi istersem onu yaparım. Bu da neden *seninle* birlikte olmayacağımın en iyi örneği. Kimse bana ne yapıp yapamayacağımı söyleyemez. Kontrol etmiyorum. Ben izin istemem. Bilmiyorum.

."

"Biraz nezaket gösterin," diye sözünü kestim. "Çünkü mesele bu, değil mi? Bu süreçte başka hiç kimseyi düşünmeden ne yapmak istiyorsan onu yapıyorsun?"

Ağzı kapandı ve gözleri kısıldı. "Mesele bu değil," dedi sessizce. "Birinin bana her gün her saniye ne yapacağımı söylemesini istemiyorum diye beni sürtüğ gibi gösterme."

İşte o zaman ampul yandı. Elle'in ilişkilerle ilgili sorunu basit bir şey değildi. "Bunun flört etmekle ne ilgisi var?" Aklıma hemen geçmişte onu kontrol etmeye çalışan bir piç geldi. Bir isim talep etme dürtüsüne karşı koydum.

"Bu konuşmayla işim bitti. Eğer yolumdan çekilirsen, bir araç çağıracağım."

Hareket etmedim. "Beni bırakıyor musun, Elle?"

Dudakları düz bir çizgi halinde sıkıştı. "Hayır. Vazgeçmiyorum. Yarın geri döneceğim."

Onu geri getiren şeyin ne olduğunu bilmiyordum ama bu dükkânda beni istediğinden daha çok istediği bir şey vardı, bundan kesinlikle emindim. Bu yüzden bir ultimatoma vermeye karar verdim. "Hemen şimdi gidersen kovulursun."

Elle'in ağzı açık kaldı. "Ne! Seninle *çıkmayacağım* için mi? Sen bir iş parçasısın."

"Buna quid pro quo deniyor. Rix'le aranda durarak seni koruduğumdan bahsetmiyorum bile."

"Sen delisin. Cidden delisin. Seni anlamıyorum."

"Anlamak zorunda değilsin. Sen bu dünyadan değilsin, sonuçlarını anlamıyorsun ve bunu engelleyebilecekken zor yoldan öğrenmene izin vermeyeceğim. Üstelik bütün hafta dikkatimi çekmeye çalıştın. Şimdi de yakaladın. Sadece *benim* yolumdan gittin."

Elle tüm bu konuşmadan sıkılmış gibi yana baktı ama ben utandığını fark ettim. Utancını gizlemeye çalıştı ama yine de yanaklarını boyayan pembe allıktan açıkça belli oluyordu.

"Egonu okşamayı bitirdiğimize göre, sanırım burada işimiz bitti," dedi. Sözleri sessizdi ve onun cesur şımarıklığının sesinin kısıldığını görmek hoşuma gitmemişti.

Ben de kendimi ortaya atmaya karar verdim. Umarım ne yaptığımı biliyordum. "Dikkatimi çekmeye çalışmandan hoşlanmadığımı söylemedim. Senden uzak durmak için ne kadar mücadele ettiğim hakkında bir fikrin var mı? Tanrım, kadın, buraya ayak basan en seksi şey sensin. Sen başladığından beri sikim fermuarımı çok iyi tanır oldu, elimi de bir ton daha iyi tanıdı."

İyi ki bir ayna görememiştim, çünkü gözlerimin yuvalarından fırladığına emindim. Yanan yanaklarımla birlikte harika bir görüntüydü bu.

Ama onun cesur açıklaması -ve Lord'un beni düşünürken kendini tatmin ettiği düşüncesi- utancımı yok etti.

Meme uçlarım ince sutyenime doğru büzüldü ve bahse girerim aşağıya baksaydım, iki farın da uzun huzmelerde olduğunu görürdüm. Gözlerim istemeden düştü. Lord'unki de öyle.

O seksi sırtış... daha da seksi bir hal almıştı, tabii bu mümkünse.

"Görünüşe göre o şımarık ağzının benimle bir sorunu olsa bile, o ateşli vücudun yok."

Ters ters baktım. Ya da denedim. Vücudunun sıcaklığının dikkatimi ne kadar dağıttığını düşünürsek, gerçekten başarılı olup olmadığımı kim bilebilirdi? Sesimi buldum.

"Ne yazık ki arsız ağız ve ateşli vücut aynı pakette geliyor ve bu paketin tarihi yok. Ve beni zorlayamazsın." Sesim bezelyesini yemek istemeyen küçük bir çocuk gibi çıkıyordu ve ona karşı ne kadar dayanabileceğimi merak ediyordum. *Yüce Tanrım -tamamen* kasıtlı olarak- adamın yoğunluğu yakıcıydı. Bu, onun flört kuralını çiğnemek için kesinlikle *en kötü* kişi olmasının başlıca nedenlerinden biriydi. Sadece talepkâr olmakla kalmaz, *her şeyi* isterdi. Ve bende bunu verecek güç yoktu. Yani bir çıkmazdaydık.

"Seni dışarı çıkaracağım. Bunu atlatacağım."

Ağzımı yankılanan bir *hayır demek* için açtım ama kapının diğer tarafından gelen sesle kapıyı kapattım.

"Ne var, Mathieu?" Lord seslendi.

"Çınlıçplak mısın?" Mathieu sordu.

"Lanet olası çocuk," diye nefes aldı Lord, ikimizi de kapıdan uzaklaştırıp beni serbest bıraktı. "İçeri gel."

Mathieu kapıyı iterek açtı ve bir elinde bir şişe şarap, diğerinde de küçük, kare bir kâğıt parçası tutuyordu.

Lord hem şişeyi hem de kâğıdı kaptı.

"Anne. Şerefsiz," diye homurdandı Lord, kâğıtta ne yazdığını okuyarak.

Etikete bir göz attım. Dom Perignon. İçimi bir tiksinti ürpertisi kapladı. Sekiz yıldan uzun bir süre önce bir gece içtiğim ve birini öldürebilecek kadar sarhoş olduğum halde hatırlamadığım şey buydu. Bir damla alkol aldığım son geceydi.

Uzak tut onu. Çok, çok uzakta tut.

Lord bana doğru yürüdü ve şişeyi uzattı. Almak için hamle yapmadım. Mathieu yaklaşan patlamayı hissetmiş olmalı ki odadan geri çekildi ve kapıyı kapattı.

"Bunu görüyor musun? Rix genelde böyle çalışmaz. *Bu* onun klas bir kadın için yaptığı şey. Daha on beş dakika bile olmadı ve iddiasını ortaya koymaya çalışıyor. Bu benim için bir hakaret, çünkü açık ve net bir şekilde ya senin gerçekten elde edildiğine inanmadığını ya da kazanmak için benimle kafa kafaya vermeye degeceğini düşündüğünü söylüyor."

"Bunu ben istemedim ki," diye kekeledim. "Ben-"

"Fark etmez. Yere atıldı. İzliyor. Bekliyor. Ve bu çok kötü."

Durumun kontrolünü tamamen kaybetmişim, bu çok açıktı. Chains'de çalışmak istememin tek nedeni, birilerinin onu burada rehin bırakması ya da satması ihtimaline karşı benim için değerli olan bir şeyi bulmaktı. Hepsi bu. Hepsi bu. Lord'un varlığının sağladığı seksi manzara -ve onunla çılgın bir gece geçirme potansiyeli- bir bonus olmuştu. Kesinlikle anlamaya bile başlayamadığım bir sokak kavgasında ödül olmak istemiyordum. Bu kötü bir şeydi. Çok kötüydü. Gözlerim Dom şişesine kaydı. Artık hayatımdaki bok fırtınalarını yatıştırmak için içki kullanmıyordum ve tam olarak anlamadığım bir şey için yeniden başlamaya niyetim yoktu.

"Artık gerçekten eve gidiyorum," dedim ve kapının koluna uzandım.

Lord beni inceledi. "Kaçmak mı istiyorsun, Elle? Kovalamayacağıma söz veremem."

"Ciddi misin? Kimsin sen? Kişilik nakli mi yaptırdın?" Ona sırtımı döndüm ve kendi kendime konuşmaya başladım. "Adam zar zor

Benimle konuşuyor ve şimdi de peşimden geleceğini mi söylüyor? Oh, ve benimle çıkmak mı istiyor? Cidden mi? Ve şimdi de bir gangster Dom'u mu gönderiyor? Eve gitmem gerek. Bir hafta sonuna ve yeniden başlamaya ihtiyacım var." Parmaklarımı kapı kolunun üzerine kapattım ve çevirmeye başladım ama dirseğimdeki büyük bir el kapı kolunu açmamı engelledi.

Omzumun üzerinden ya da kolumdaki ele bakmamak için irademin her zerresini kullandım.

Lord'un sesi alçaktı. "Bu benim kişilik nakli yaptırmam değil. Bu, seni korkacak kadar bile sağduyulu olmadığın birinden korumam ve istediğimin peşinden gitmemle ilgili. Eğer bu kadar seksi, tatlı ve tuhaf olmasaydın, belki Rix'in de benim de sana karşı koyma şansımız olurdu."

Kararlılığımın parçalanmaya başladığını hissettim. Başım çok büyük belaya girecekti. Kurallarımın bir nedeni vardı. Ve Lord'a teslim olursam, şiddetle koruduğum bağımsızlığımı kaybedeceğim çok açıktı. Kendimin bu parçasını feda edemezdim. Ona ya da hiç kimseye böyle bir şans verecek kadar güvenmiyordum. Ama bununla nasıl savaşabilirdim ki? Onu istiyordum.

"Mola veriyorum," dedim.

"Bu bir hayat oyunu, tatlı şey. Nefesin bitene kadar mola yok." Ve böylece beni döndürdü ve bedenimi kendine doğru çekti. Ellerim kaya gibi sert kas kütlelerine bastırdı. "Ayrıca, mola seni öpemeyeceğim anlamına geliyor ve ben bunu henüz yeterince yapmadım."

Lord elini yavaşça koluma doğru kaydırды, sanki kaçmamı bekliyormuş gibi, ama bunun yerine onun tarafından büyülenmiş gibi durdum. Sözleri. Dokunuşu. Pırıl pırıl mavi gözleri. Başparmağını boğazımda gezdirdi ve bana doğru eğilirken çenemi daha da yukarı kaldırdı. Dudakları dudaklarıma değdiğinde gözlerimi kapattım. Hafif, tembel dokunuşlar. Ve sonra, bir anda çenemi kavradı ve... aldı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Dili ağzımın içine girdi, benimkiyle düelloya tutuştu, daha iyi karar vermeme rağmen beni öpücüğün içine çekti. Geri çekilmem gerektiğini biliyordum ama ileri atılıyordum. Onları hareket ettirdiğimi hatırlamıyordum ama ellerim gömleğini kavramış, onu yakınımda tutmak için sıkıca tutuyordu.

Bu kötü, dedim kendime. Ama çok da iyi.

Lord sonunda çekildi, beni sabitledi, ben onun içine doğru düşerken eli kalçama indi.

"Vay canına. İyi misin?"

Ne olduğumu bilmiyordum ama iyi olmadığımdan şüpheleniyordum. Aslında, iyi olmayı geride bırakıp *beni korumaya çalıştığı* bölgeden *daha tehlikeli olan bu adama* doğru gitmiş olabileceğimden şüpheleniyordum.

Yine de başımı salladım. "Ben iyiyim." Çünkü ben *her zaman* iyiydim. İyi olmadığım zamanlarda bile.

"Akşam yemeğimizi yiyeceğiz ve sonra seni eve bırakacağım. Hafta sonunu değerlendirir ve burada olanlarla başa çıkıp çıkamayacağına karar verirsin."

"Ya yapamayacağıma karar verirsem? O zaman ne olacak? Bitti mi?"

Lord'un karanlık bakışları keskinleşti. "O zaman fikrini ben değiştiririm. Kıyafet isteğe bağlı."

Göğsünü ittim. "Tam bir erkeksin."

Kasıklarını tuttu. "Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." "Klas, Tanrım. Gerçekten klas."

Gülümsemesi genişti ve şimdiye kadar gördüğüm en açık gülümsemeydi. "Burada klas olan sensin. Bunu ikimiz de biliyoruz. şimdi otur. Yemeğini getireyim." Aramızdaki soğukluktan gülüşmeye nasıl geçtiğimize dair hiçbir fikrim yoktu ama işte buradaydık. Gergindim, kaçmaya hazırdım ve şimdi oturmuş yemeğime uzanıyordum. Sanki adam bir bombayı etkisiz hale getirmiş ve bunu anlatacak kadar yaşamıştı.

şimdi ne halt edecektim?

Bu cevabını bilmediğim bir soruydu, bu yüzden oturdum ve ben masadaki Dom'u görmezden gelirken şaşırtıcı derecede arkadaşça bir sessizlik içinde yemeğimizi yedik.

Yemeğimizi bitirdiğimizde dükkâna geri döndük... polislerin arasına daldık.

Kelepçelenmeyeli çok uzun yıllar olmuştu ve Hennessy'nin beni inceleme şekli şu anda kelepçelenmekten kıl payı kurtulduğumu söylüyordu.

"Ne zaman? Ve nasıl?" diye sordum.

"Sırtına iki kurşun. Brianna Sanchez'in ölüm saatinin bu sabah saat bir civarında olduğu tahmin ediliyor. Cesedi sabah yedi sularında Bourbon'un iki blok ötesinde sağlık departmanı çalışanları tarafından bulundu." "Vay anasını.

Bree mi?" Mathieu nefes aldı. "Hayatta olmaz. O sadece Cumartesi günü burada."

Hennessy Mathieu'ye baktı ve tekrar bana döndü. "Ve annesinden anladığım kadarıyla onu Cumartesi günü kovmuşsunuz. Onu hırsızlıkla mı suçladınız?"

Bana öyle mi bakıyordu? Bu *'onu sen mi öldürdün, seni orospu çocuğu'* bakışıydı. Hennessy iyi bir dedektif olduğu için bunu düşündüğünü anlamam için yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

"Beni içeri almak için mi buradasın?" diye sordum. Bu sefer lafı dolandırmayacaktım. Sorgulanmak için karakola gelmemi istiyorsa, o zaman beni götürebilirdi. "Çünkü eğer öyleyse, avukatımı arayacağım."

"Saklayacak bir şeyiniz mi var Lordum? Bu yüzden mi avukata ihtiyacınız var?"

Tipik polis. Her zaman avukat isteyen birinin zeki değil suçlu olduğunu varsayardı. "Sadece kendimi koruyorum."

"Kötü uzantıları olan deli kız mı? Eskiden burada çalışan mı? Öldü mü?" Elle'in yüzündeki bütün renk uçup gitmişti.

Hennessy'nin dikkati ona yöneldi. "Evet. Ya siz?"

"Elle Snyder."

"Müşteri misiniz yoksa çalışan mı?" diye sordu.

"Umm... Bu hafta başladım."

Hennessy'nin kaşları bana bakarken kalktı. "Peki Bayan Sanchez'i tanıyor muydunuz? Sanchez'i tanıyor muydunuz?"

"Onu tanımıyordum... Sadece... bir gün rock yıldızı gibi davranıp gitarı parçalamaya karar verdiğinde gördüm."

Ben araya girdim. "Geri çekil, Hennessy. Elle onu tanımıyordu bile. Ben Bree'yi kovarken yolları zar zor kesişti."

İki elini de havaya kaldırdı. "Ben sadece tüm gerçekleri öğrenmeye çalışıyorum, Lordum. Savunmaya geçmenize gerek yok."

"Onu Bourbon'un neresinde buldular? Mesela hangi ucunda?" Elle dikkatleri tekrar kendisine çekerek sordu.

Hennessy ona söyledi ve Elle elini uzatarak arkasındaki cam kasaya yaslandı.

"Vay canına!" dediğinde onu susturabilirdim. Evimden sadece birkaç blok ötede."

Hennessy'nin Elle'e olan ilgisi yirmi kademe birden arttı. "Bu sabah saat birde neredeydin?"

Olamaz. "Elle, sakın bir şey söyleme. Hennessy senden cevap istiyorsa, avukatın aracılığıyla alacaktır."

"Artık bir avukatım yok."

Benim ve Hennessy'nin dikkatini çeken artık kısmı oldu. "Daha önce bir avukata ihtiyacınız var mıydı, Bayan Snyder?"

Elle'in yüzü daha da solgunlaştı ve saçlarını düzeltmek için bir elini kaldırdı. Gördüğüm en gergin ifadeydi bu. "Hayır, yani... Hayır." Sonunda başını salladı ve kendine gelir gibi oldu. "Yaşadığım yerin o kadar tehlikeli olduğunu hiç düşünmemiştim. Elbette, yankesiciler ve kapkaççılar. Belki ara sıra sarhoş bir yumruk kavgası. Ama cinayet? Bu da ne demek oluyor?"

Yankesicilik, kapkaççılık ve sarhoşken yumruk yumruğa kavga ettiğim düşünüldüğünde, irkilmemeye çalıştım. Ama bunlardan cinayete geçmek

büyük bir sıçramaydı. "Cinayet silahını buldunuz mu?" Hennessy'nin genellikle buraya uğramasının nedeni buydu - beni sorgulamak için değil, faili meçhul davalarla ya da devam eden soruşturmalara eşleşebilecek herhangi bir silah alıp almadığımızı görmek için. Bodrumdaki poligonum temel ateşli silah tanımlaması için ayarlanmıştı. Polislerinkine benzemiyordu ama amatörce

elimden geleni yapıyordum. Con'un Chains'i satın almasının ve benden

çalıştırmamı istemesinin tek nedeni buydu - evlat edinen ailesinin öldürülmesinde kullanılan silahı bulmaya çalışmak. Onu bulmuştuk.

-Her şeye rağmen. Peki, bir tane bulma ihtimalimiz neydi?

Bree'yi öldürdü mü? Bu düşünce kalbimi sıkıştırdı. Neden ölüm bize dokunmaya devam ediyordu? Hepimiz yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar o karanlık ve yıkıcı parmaklarını hayatlarımızdan uzak tutamaz mıydı? Bir savaştan sağ çıkmadık ve eve döndüğümüzde daha fazla şiddet görmeyi beklemedik.

"Olay yerinde cinayet silahı bulunmadı. Kovan da yok. Yani ya bir tabancaydı ya da biri mermi kovanlarını kontrol etmişti."

"Kalibre mi? Neye bakmam gerekiyor?"

Hennessy hemen cevap vermedi ve bu sefer herhangi bir bilgi paylaşmayabileceği aklıma geldi.

"Bak, eğer onu ben öldürmüş olsaydım, lanet silahı bulmana yardım eder miydim?"

Hennessy'nin başını eğmesi beni daha da sinirlendirdi. "Ama sen etmez miydin? İstedğim diğer tüm davalarda yardım ettin. Bu sefer yardım etmeyi reddetseydin, bu çok şüpheli görünmez miydi, Lordum?"

"Siktir git Hennessy. Benim bu olayla hiçbir ilgim yok ve eğer biraz olsun dedektif olsaydın bunu zaten bilirdin."

Omuz silkti. "Kapıdan girdiğin her silahtan mermi atmaya devam etsen nasıl olur?"

"Tamam. Nasıl istersen. Bugüne kadar sahip olduğumuz her şey sende. Bu öğleden sonra bir tane daha rehin aldım. Sabah deneme atışı yapacağım, mermi ve kovana ne zaman istersen alabilirsin. NOLA'nın en iyilerinin bugünlerde yoğun programları olduğunu biliyorum." "Sen öyle yap. Yarın geri geleceğim." Başını Elle'e doğru eğdi. "A Memnun oldum, Bayan Snyder."

Elle'in nefesinin altında mırıldandığı "*Eminim hepsi senindi*" cümlesi beni gülümsetebilecek tek şeydi.

Elle'i ara sokaktan geçirip 'Cuda'nın park edildiği depoya götürdüm, koruma içgüdülerim yükseliyor ve beynim dönüyordu.

Lanet olsun.

Bree kendini neyin içine sokmuştu?

Evet, benden çalmıştı ama kesinlikle ölmesini istememiştim. Ve arkadan iki el ateş? Tanrım.

Kimse bunu hak etmemişti. Onu vurmamış olsaydım hâlâ nefes alıyor olur muydu diye düşünmeden edemedim. Yeni bir işe mi girmişti? Neden daha fazla detay istememiştim?

Evet, doğru - çünkü bana bir şüpheli gibi bakıyordu, satın aldığım ve test ettiğim silahlar sayesinde birkaç davayı kapatmasına yardım etmiş biri gibi değil. Hayır, bunu daha önce içimden geldiği için yapmıyordum ama Con'un davasını kapattıktan sonra her an bırakabilirdim. Ve eğer Hennessy gerçekten bu işle bir ilgim olduğunu düşünüyorsa yardımım sona eriyor gibi görünüyordu. Evet, sulandırılmış bir nedenim vardı ama bir kadının peşinden gitmeme imkân yoktu.

Kapının kilidini açıp alarmı kapattım ve Elle de beni içeri kadar takip etti. Bu geçen hafta boyunca oluşturduğumuz bir rutindi; onu 'Cuda'mın ön koltuğunda görmeye alışmışım. Ve şimdi onun baharatlı tatlılığının tadına baktığım için, onu benimle bir şans vermeye nasıl ikna edeceğimi ve Con ve Vanessa'nın onayını aldığımdan nasıl emin olacağımı düşünüyordum olmalıydım.

Ama şimdi her şey ölümün çirkinliği tarafından gölgeleniyordu. Düşüncelerimin gittiği yeri sevmiyordum, bu yüzden motoru hızlandırdım ve yola çıktım. Elle emniyet kemerini takmak için çabaladı ama ben gözlerimi yoldan ayırmadım. Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecekti ama onu korumak için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Kirli Köpek'in önüne park etmeden önce zamanımı bekledim, tüm yolculuk sessizlik içinde geçti. İki elimle direksiyonu kavradım ve o da çekingen bir şekilde kapı koluna uzandı.

"Şey, sanırım görüşürüz-"

"Kovuldun, Elle."

Dönüp bana baktı. "Ne? Ciddi misin sen?"

Gözlerimi ona diktim. "Evet. İşin bitti. Bir daha geri gelme. Baştan kötü bir fikirdi, şimdi daha da kötü bir fikir oldu."

Kollarını kavuşturdu ve çenesini kaldırdı. "Randevu yüzünden mi, Rix ya da Bree yüzünden mi?"

Sol elimle direksiyonu parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıktım.

"Tahmin et bakalım."

"Peki ya ortaya çıkmaya devam edersem?"

Elimi bıraktım ve ona doğru döndüm. "Orada çalışmakla ilgili lanet olası takıntın nedir?"

Dudakları düzleşti ve kaşlarının arasında derin bir V harfi oluştu. "Kendimce sebeplerim var."

"O zaman onları benimle paylaşmaya ne dersin, böylece ne olduklarını anlayabilirim?"

"Anlayamazsın."

"Anlamadığım bir sürü şey var ama bana söylemezsen deneyemem bile."

Elle Cuda'nın kapısını iterek açtı, yerden çantasını aldı ve dışarı çıktı. Yanıt yerine, çarpılan bir kapı sesi duydum.

"Olamaz," dedim boş arabama. "Öylece çekip gidemez. Hayatta olmaz."

Birkaç saniye içinde, Dirty Dog'un bulunduğu binanın yan tarafındaki bir kapıdan onu takip ediyordum.

Küçük lobiye girdiğimde, bir dizi merdivene açılan metal bir kapının kilidini açıyordu.

"Senin kadar kararlı birinin kaçmasını beklemezdim."

Omzunun üzerinden sinirli bir kadın bakışı fırlattı. "Kaçmıyorum. Güzel arabayı çizme dürtüsüne yenik düşmeden önce toparlanıyorum."

Ellerimi bir teslimiyet jestiyle kaldırdım. "Arabayı tehdit etmene gerek yok, Elle. Buna hiç gerek yok."

Kapıyı çekerek açtı ve ben ona ulaşmadan kapıyı çarparak kapatma niyetiyle arkasına geçti. Elle beni hafife almaya devam ediyordu ve bu tamamen iyiydi.

Ferforje demiri yakaladım ve tuttuğu yerden çektim.

"Ne yapıyorsun? Beni buraya sen getirdin, o yüzden git," diye emretti.

"Neden rehinci dükkânımda çalışmaya bu kadar kararlı olduğunu söyleyene kadar olmaz."

Elle beni görmezden geldi ve merdivenlerden yukarı çıktı. Ben takip etmeye devam ettim.

Sonunda omzunun üzerinden, "Seni ilgilendirmez," diye bağırdı. "Burası benim rehinci dükkânım, yani kesinlikle benim işim. Ve sen de Bana iyi bir sebep göstermediğin sürece oraya bir daha adım atmayacağım."

Dairesinin olduğunu tahmin ettiğim kapıya ulaştı ve anahtarını kilide soktu. Beni dışarıda tutmaya çalışmıyordu bile.

artık. Muhtemelen nefesinin altında bana küfretmekle meşgul olduğu içindir.

"Ve insanlar benim inatçı olduğumu mu söylüyor? Saçmalıyor. Kovuldum, sonra da kovulmamam için bir sebep mi arıyor? Ciddi misin? Küstah herif," diye mırıldandı.

Onu dairesine kadar takip ettim ve gülümsediğimi fark edince şok oldum. Bu kadınla ve neredeyse her durumda beni gülümsetme yeteneğiyle ilgili olan şey neydi?

Elle'in dairesi beklediğim gibi değildi. Görünürde pembe, fırırlı ya da kız gibi hiçbir şey yoktu. Bomboştu. Resim yoktu. Biblolar yoktu. Ondan beklediğim eşyaların hiçbirisi yoktu.

"Yeni mi taşındın?"

Elle dönüp bana baktı. "Beni kovana kadar, sanırım sorularına vereceğim cevapların sadece dört harfli kelimelerle olacağını göreceksin."

Bu kadının küstahlığı tüm düğmelerimi tam olarak doğru şekilde vurdu. "Hadi Elle."

Ellerini kalçalarına koydu ve bu poz göğüslerini ortaya çıkarmaktan başka bir işe yaramadı. "Hâlâ kovuldum mu?"

"Evet, ta ki seni burada tutmanın senin için riske girmeye değeceğini düşünmemi sağlayacak bir sebep gösterene kadar."

Döndü ve mutfığa doğru yöneldi. Daire çıplak olmasına rağmen küçük değildi. Sadece görebildiğim kısmı bin metre karenin üzerinde olmalıydı. Çoğunlukla açıktı, cilalı, geniş tahtalı ahşap zeminler, granit tezgahlar ve paslanmaz çelik aletler bir gösterge ise son on yılda yenilenmiş olduğu belliydi. Zincirlerden yaklaşık yarım mil ötedeki küçük evimi düşündüm. Yeni, Katrina sonrası bir evdi ve beyaz, kapalı bir ön verandası, mavi dış cephe kaplaması ve temiz beyaz süslemeleriyle yüksekte duruyordu. Yaşadığım ve bana ait olan ilk yerdi. Buradaki kalın pervazlar ve modern mobilyalarla kıyaslandığında hiçbir şeydi. Ama en azından benim evimde biraz hayat varmış gibi görünüyordu.

Elle iki şişe suyla döndü. Nedense içki bekliyordum ama o beni bir kez daha şaşırtmıştı. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Şişeyi uzattı, ben de aldım. Süslüydü; muhtemelen bir paket sigaradan ya da zamanında içtiğim içkilerin çoğundan daha pahalıya mal olan bir cam silindirdi.

Bir kaşımı kaldırdım. "Musluk suyu içebilirim."

"O zaman keyfine bak. Sana alacağım tek şey bu."

Kollarını kavuşturmuş, bir elinde şişesi, ayakta duruyordu.

"Chains'le anlaşman nedir, Elle?"

Yanıt yok.

"Bana söyleyene kadar gitmiyorum."

Başını iki yana salladı. "Bir haftadır zar zor konuşuyorsun ve şimdi seni durduramıyorum."

Ona doğru iki adım attım ve şişeyi tezgâhın üzerine bıraktım. "Sen de bir hafta boyunca gevezelik etmeyi bırakmadın ve şimdi senden tek bir kelime bile zor alıyorum." Gözleri yere düştü, bu da bana her ne saklıyorsa bilmek istediğime dair bir ipucu daha verdi. İçgüdülerim merakımın haklı olduğunu söylüyordu ve içgüdülerimi dinlemek beni birden fazla kez kurtarmıştı.

"Bana bak."

Bakmadı.

"Elle, bana bak," diye tekrarladım. "Sen dökülene kadar gitmiyorum." Gözleri yukarı fırladı. "Neden umursuyorsun?"

"Çünkü bir haftadır buna izin verdim ve daha fazla izin veremem."

Göz kapaklarını bir süreliğine kapattı ve odada volta atmak için benden uzaklaştı. Bu da onun anlattıklarından biriydi.

"Tamam. Sen kazandın. Eğer gerçekten bilmek istiyorsan sana anlatırım." Başımı sallayınca devam etti.

"Vanessa bana bulduğun silahtan bahsetti. Con'un aradığı silahtan. Rehin olarak gelmiş ve cinayet silahı olduğunu tespit etmişsin."

Bir silah mı arıyor? Bu duymayı beklediğim son şeydi.

Ama Elle devam ederek sorumu cevapsız bıraktı. "Ben de bir şey arıyorum. Annemin verdiği ve bana ait olan bir şeyi. Biliyorum çok saçma ve uzak bir ihtimal ama belki bir süre Chains'te takılır ve gelip gelmediğine bakarım diye düşündüm." Güldü ama sesinde mizahtan eser yoktu. "Yani, muhtemelen hiç gelmeyecek, ama Chains'in pahalı şeyler satan bir yer olarak ünü var - ki bu da öyle bir şey. Yeni bir işe ihtiyacım olduğu gerçeğini de ekleyince, bu iş hem annemi ve üvey babamı kızdırmak hem de aradığım şeyi bulmam için bana küçük bir şans vermek gibi ikili bir amaca sahip oldu."

"Neymiş o?"

"Babamın saati" diye cevap vermeden önce aramızda bir sessizlik oldu. Antika bir Patek Philippe, arkasında *To T.S. with love* yazıyor. Bu bir

Büyük büyükannemden büyük büyükbabama hediye edilmiş ve aile içinde elden ele dolaşmış. Eğer babamın bir oğlu olsaydı, bir oğluna verilecekti ama olmadı; sadece bana sahip oldu. O öldükten sonra annemin elinde kalan tek şey buydu. Diğer her şeyden kurtuldu. Ne zaman sorsam, kasadan çıkaracak vakti olmadığını söyleyerek beni oyaladı... Sonra geçen hafta 25^{inci} yaş günü için üvey kardeşime verdiğini öğrendim ve salak herif kutlamak için sekiz top kokain almak için onu satmış." Elle kollarını vücuduna doladı. "Ona yeni bir tane yırttım ve bana söylediği tek şey çoktan gitmiş olduğuydu. Hangi rehinciye götürdüğünü bile hatırlamıyor çünkü o zamanlar çok berbat durumdaydı. Bu yüzden saçma nedenime gülmekten çekinmeyin ama işte böyle."

Sebebi ona saçma gelebilir ama beni önemseyen bir babam olsaydı, onun her şeyine tutunurdum. Geriye kalan tek şeyin bu olduğunu bilmek ve sonra onu kaybetmek... kararlılığı mantıklıydı. Annesini ve üvey babasını kızdırmakla ilgili kısım da mantıklı gelmeye başladı.

"Kovulmadın."

Elle'in gözleri benimkilere kaydı. "Sen ciddi misin? Bana gerçekten inanıyor musun?"

Sorusu bana garip geldi. "Sana neden inanmayayım ki?" "Çünkü bu çılgınca. Çılgınca bir ihtimal."

"Ve Con burayı çılgınca bir ihtimal yüzünden satın aldı. Chains'in kapısına biraz vudu büyüü serpilmiş olabilir, çünkü görünüşe göre çılgın uzun atışları yerine getirme konusunda uzmanlaşmış. Ayrıca," diye duraksadım, "eğer orada olursan, Rix'in seni bulması ya da Hennessy'nin sana bir şey olduğunu söylemesi konusunda endişelenerek zamanımı harcamak zorunda kalmayacağım. Bu senin için olduğu kadar benim de huzurum için."

"Ve bunun, eğer kalırsam teklifini kabul edeceğimden emin olmanla hiçbir ilgisi yok mu?"

Boğazımdan bir kahrkaha koptu. "Söz konusu sen olduğunda, hiçbir şeye güvenmiyorum. Birbiri ardına falsolu toplar atıyorsun."

Dudakları hayalet bir gülümsemeye dönüştü. "Güzel. Belki bu seni daha az ukala yapar."

Olmazdı ama sonunda çözülmüştü ve onu tekrar sinirlendirmek istemezdim. Bir süre onu inceledim ve saate baktım,

Geri çekilmenin şu an için en iyi seçenek olduğuna karar verdi. "Gitsem iyi olacak. Salı sabahı görüşürüz. Eğer seni rahatsız eden bir şey görür ya da duyarsan -ya da Rix'i görürsen- beni ara. İki kere düşünme, sadece ara."

"Tamam. Salı günü görüşürüz o zaman."

İki elimle uzandım ve onu kendime çekmeden önce kalçalarına sardım. "Seni bir kez daha tatmadan gitmeyeceğim," dedim dudaklarımı dudaklarına indirerek.

Elle'in elleri göğsümün üzerine inerek beni daha yakına çekti ve ağzı benimkiyle buluştuğunda hiç tereddüt etmedi. Bir elimle yemyeşil poposunu avuçladım, diğer elimi saçlarına gömdüm ve onu ölesiye öptüm - çünkü bunun son fırsatım olup olmayacağını kim bilebilirdi ki? Hafta sonu boyunca masaya koyduğum şeyin buna değmeyeceğine kolayca karar verebilirdi, özellikle de içerdiği riskle. Kendimi geri çekmek için her şeyimi verdim.

Onu sabitledim ve kapıya doğru yürüdüm.

"Seni endişelendiren bir şey görürsen bana mesaj at ya da ara. Ne olduğu umurumda değil."

"Tamam," diye fısıldadı bir elini ağzına götürerek. "Salı, Elle. Salı günü bu işi çözeceğiz."

BOBBED AND weaved, önüme çıkan sağ kroşeyi savuşturdum.

Kaburgalarına bir yumruk indirdiğimde Con, "Benimle taşak geçtiğini söyle," diye homurdandı.

"Seninle taşak geçmiyorum," dedim sesimi alçaltarak ve başlığımın altından gözlerime damlamakla tehdit eden teri silkeleyerek. "Ben ciddiylim dostum. Bu konuda sakın olmanı istiyorum."

Tekrar üzerime geldi. *Kahretsin*, Con normalde antrenman "gösteri" seanslarımızda yaptığından daha sert vuruyordu. Muhtemelen az önce açıkladığım içindir: Elle'i istiyordum. Ona sahip olacaktım. Sadece Con'un önceden haberdar olduğundan emin olmak istedim.

"Van'ın en iyi arkadaşını becermeni sorun etmeyeceğini mi düşünüyorsun?" "Onu becermeyeceğim, en azından şimdilik. Sen olmadan bunu yapmam.

Kutsamak."

Sonunda yaptığımda ne kadar iyi olacağını düşünmek bile sikimin şortumun içinde zıplamasına neden oldu. *Ne yeri ne de zamanı dostum*. Con'un çeneme bir yumruk indirmesi için dikkatimin dağıldığı an yetmişti. Başım yana doğru uçtu ve tökezleyerek iplere geri döndüm.

"İstediğin bu mu? Benim onayımı mı?" Nefes nefese kalmıştı ve bunun öfke mi yoksa adrenalin mi olduğunu anlayamıyordum. Ellerini kaldırdı ama tekrar saldırmadı.

"Evet. Senin lütfun. Van'la aranızdaki ilişkiye saygı duyuyorum, onun en iyi arkadaşıyla oynatarak sana sorun çıkarmam. Arkandan böyle bir şey yapmam."

Con bir an için ellerini indirdi, ben de onu takip ettim.

Bu bir hataydı.

Tepki vermemden daha hızlı bir şekilde eldiveni yukarı doğru fırladı ve çeneme geldi.

Başım geriye gitti ve tekrar iplerden sektim.

Ellerimi kaldırdım ve toparlanır toparlanmaz savunma pozisyonuma geri döndüm.

"İşte bu yüzden ellerinizi bırakmayın çocuklar." Con ringin uzak tarafındaki çocuklara bağırdı. "Her zaman zayıf noktanızdan faydalanmak isteyen birileri vardır. O yüzden zayıf noktanız olmasın."

"Bu işi halletmek için bir raunt daha mı yapmamız gerekiyor?" Reggie'nin sert sesi ringin köşesinden sordu. "Yoksa yeteneklerini geliştirmeleri için birkaç çocuğu içeri alabilir miyim?" Baş antrenörümüz gösterimizden etkilenmemişti.

Con'a baktım.

O da başını salladı. "Biz iyiyiz." Gözleri tekrar bana kaydı. "Ama burada işimiz bittiğinde bunu kesinlikle bir bira eşliğinde tartışmamız gerekiyor."

İki gün üst üste hiçbir plan yapmamak bana belaya davetiye çıkarmak gibi göründü, bu yüzden Pazar öğleden sonra Dirty Dog'a uğrayıp mağaza müdürü Yve'nin beni işe alıp alamayacağını sordum.

"Git bize kahve getir, sonra konuşuruz" diye cevap verdi. Bana söyleneni yaptım ve köşedeki kafeye gitmek için caddenin karşısına geçtim. En sevdiği hindiba kahvesinden dumanı tüten iki fincanla döndüğümde, birini tezgâha koydum ve Yve'nin bir emlak satışından çok ucuza aldığı devasa bir düğüm halindeki eski takıları çözerek işe koyuldum.

"Bu adam ne yaptı? Bunu inanılmayacak kadar berbat etmeye mi *çalıştı*? Tanrım." Karmaşık zincir düğümü aklımı önceki geceden uzaklaştırdı.

"Hiçbir fikrim yok ama şurada sallanan pembe kolyeyi görüyor musun? Ona ulaşmak bir kabus olacak olsa da kaçırılmayacak kadar güzeldi."

"Umarım haklısındır." Havalı görünen eski bir kostüm takısıydı ama bu devasa zahmete degeceği konusunda ikna olmamıştım.

"Con'un kardeşi rehinci dükkanında sana nasıl davranıyor?" "İyi," diye mırıldandım, başka bir hırıltıyla karşılaştım.

"Başkalarının eski eşyalarını satmaya doyamıyorsun sanırım," dedi Yve, tezgâha yaslanıp mücevher yumağına bakarak.

"Sanırım öyle de denebilir."

"Bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyorsun, değil mi? Aradığın şeyi bulmak?"

Yve, Dipshit'in sattığı saati son zamanlarda saplantılı bir şekilde aradığımı bilen birkaç kişiden biriydi. Düzinelerce tanıdığıyla görüşmüş ve onların son satın almalarında saatin görünüp görünmediğini kontrol etmişti ama şimdiye kadar bir şey bulamamıştı.

"Biliyorum... ama o yerin biraz şansı var gibi görünüyor ve burada sonsuza kadar çalışacak değilim. Beni kaç kere kovmakla tehdit ettin?"

"Sadece en sevdiğim vitrinleri yeniden düzenlemek konusunda başımın belası olduğun için. Eğer eşyalarımı istediğim gibi bıraksaydın, bir sorunumuz olmazdı."

Görevimden başımı kaldırdım. "Ben de seni seviyorum, Yvie."

"Bana öyle deme," diye tersledi Yve. Bu onun normal alaycı tonu değildi; ondan pek sık duymadığım sert ve ciddi bir tondur. Ve sonra hatırladım. *Kahretsin.*

"Özür dilerim. Ben-"

"Bunun için endişelenme."

Aramızda bir düzine psikiyatristi ömür boyu meşgul edecek kadar sorun vardı.

Yve'yi zor durumda bırakmışım gibi hissederek, "Eğer hâlâ yardımına ihtiyacın varsa, Lord'la Zincirler'de yarı zamanlı çalışmayı konuşabilirim," diye teklif ettim.

Başını salladı ve bir kalemle emlak satışından gelen bir başka kutunun bandını deldi. "Sorun değil. Aslında yeni bir çocuk işe aldım. Olabildiğince sevimli. Tam bir hipster. Arabası bile hipster-şık. Bir Karmann Ghia. Çocuğun paralı olduğunu tahmin ediyorum çünkü çoğu züğürt üniversiteli 50'lerin Volkswagen'iyse gelmiyor. Yani en azından benden çalmayacağını biliyorum."

Yve'nin hırsızlıktan bahsetmesi bana Bree'yi hatırlattı. "Buldukları kızı duydun mu? Hemen köşede?"

Yeni bir as çalışan bulduğu için yüzünde beliren muzaffer ifade aniden kayboldu. "Evet. Duydum. Çok yazık. İnsana bu şehirde hiçbir yerin güvenli olmadığını hatırlatıyor. Beni taşımaya ikna ettiğin için çok mutluyum."

"Onunla tanıştım," diye ağzımdan kaçırıldım.

Yve'nin gözleri benimkilere dikildi. "Onunla nerede tanıştın?"

"Chains'de çalışıyordu. Kovuldu ve benim işe alınmamın bir nedeni de buydu."

"Uygun. Berbat ama uygun."

Bir düğüm daha attım. "Sanırım. Ama yine de. Çılgınca, değil mi?"

Yve kutunun karton kapaklarını çekerek açtı. Bantın bir kenarı hâlâ onları bir arada tutuyordu ve kalemi bir cesede saplar gibi o kenara sapladı.

Korkunç, Elle. Gerçekten ürkütücü.

"Başka bir şeyden bahsedelim," diye homurdandı sonunda kutuyu açtığında.

Aklım başka bir konu bulmaya çalışarak dağıldı. Bir tanesine karar veremeden telefonum tezgâhın üzerindeki yerinden vızıldadı. Bir mesaj.

Lord mu? Merak ettim.

Telefonu elime aldım, gergin bir enerji içime doldu - ta ki ekranda *Anne* yazdığını görene kadar. *Şişenin Kraliçe Kaltağı* yazmadığı için şanslıydı.

Mesaj kısaydı: *Seni pazar yemeğine bekliyorum.*

Annemin mesaj atmayı öğrendiği gün iyi bir gün değildi. Önceden sadece arardı ve ben de görmezden gelip sesli mesajı dinlemezdim. Ama lanet olası mesajlarıyla, normalde kızgın bir şekilde gönderdiği mesajı okumaktan kaçınamazdım. Eminim bu da planının bir parçasıydı.

Cevap vermeyi düşündüm ama vermedim. Görünüşe göre ben ekrana dokunmadan ne düşündüğümü biliyordu.

Şehir dışında. Zamanında gelmemek için hiçbir mazeretin yok.

Söz konusu kişi üvey babamdı.

Orada olacağını bilsem *asla* o eve gitmezdim. Adamla ilgili her şey beni rahatsız ederdi. Annemi aşağılamasından, annemin o etraftayken daha da sert bir şekilde şişeye vurmasına kadar... Bir de beni kontrol etmeye çalışması vardı, onun etkisinin dışında olduğumu açıkça belirtmememe rağmen. "Utanç verici derecede hırssız yaşam tarzımı" ne kadar onaylamadığını bilmek bile onu kızdırmaya daha kararlı olmamı sağlıyordu.

"Telefonuna mı bakacaksın yoksa şu mücevheri çözmeyi bitirecek misin?" Yve zincir yumağını eline alarak çekiştirdi.

Telefonumu tezgâhın üzerinde ters çevirdim ve gözleriyle buluştum. "Ver şu lanet şeyi bana. En azından saldırıp yok edebileceğim bir şey var."

AKŞAM YEMEĞİ beklediğim kadar berbattı. Sefil, yani üvey kardeşim DJ bir kez daha hıyarlık yapmıyormuş gibi davranmaya bile çalışmayan bir yorum yaparsa, tereyağı bıçağımı cinayet işlemek için kullanacaktım. Ağzını açtı ve ben de zihinsel olarak kendime, en azından bir uzvunu kaybetmeden yirmi altıncı yaş gününe kadar asla ulaşamayacağına dair söz verdim.

Annem ve üvey babamın evinde olmak beni huysuzlaştırıyordu ve bu güzel bir ifadeydi. Ama diğer alternatifin, annem ve üvey babamdan bir işaret almak olduğunu düşünürsek

annem, bir şişe kap ve mümkün olduğunca çabuk dibini bul, hafif cinayet eğilimlerini alırdım.

Annem, babam öldükten sonra Denton'la müstehcen bir hızla evlenmişti. Neden evlenmişti? Çünkü bir kalp krizi kadar kısa bir süre içinde sosyetik bir eşten meteliksiz bir eşe dönüşmüştü. Sevilen birinin ölümü için iyi bir zamanlama olamazdı ama babamınki özellikle kötüydü. Hisse senetlerini yoğun bir şekilde, marj üzerinden alıp satardı, ne yaptığınızı biliyorsanız bu harika olabilirdi, ancak borsa çökmeden ve marj çağrıları gelmeden hemen önce ölürseniz ve kimse nasıl yanıt vereceğini bilmiyorsa, bu mükemmel bir fırtına için hazırlıktı. Milyonların nasıl bu kadar hızlı kaybolabildiğini anlamam yıllarımı aldı. Kimse teminat çağrılarına yanıt vermeyince, komisyoncusu öz sermayeyi artırmak için hesabındaki hisseleri satmaya başladı ... ama babam teknoloji hisselerini tercih etmişti ve hepsi tuvaletteydi. Bu kısa sürede bir kısır döngüye dönüştü: Hisse senetleri zararına satıldı, gelirler teminat çağrısını karşılamadı ve böylece komisyoncu satmaya devam etti.

Eğer babam hayatta olsaydı, kanamayı durdurmak için hesaba daha fazla para yatırırdı. Bu en azından yatırımlara geri dönme şansı verirdi ... ama bir kez satıldıklarında, geri kazanmanın bir yolu yoktu.

Birkaç hafta içinde annem varlıklı bir duldan, arkadaşlarından borç istemeden ipotek ödemelerini yapamayan bir kadına dönüştü. Yardımcı olabilecek tek para babamın bana bıraktığı paraydı.

-Ama ben yirmi bir yaşına gelene kadar bir vakfin şartları tarafından hapsedilmişti ve annemin ona serbest erişim sağlamak için demir gibi sağlam kısıtlamaları aşmasının bir yolu yoktu.

Sonra Denton'la tanıştı. İki ay. Babamın vefatının üzerinden *sekiz hafta* geçmişti ve parmağında bir yüzük ve sağlıklı yeni bir banka hesabı vardı.

Hayatına bu kadar çabuk devam etmesine kusmak istemiştım ama sanırım çaresizlik insanlara hiç beklemedikleri şeyler yaptırıyordu. Denton onun başa çıkmak için donanımlı olmadığı bir durumdan çıkış yolu olmuştu. Bir yanım güven fonumdaki para onu kurtarabilirdi diye suçluluk duyuyordu ama yapabileceğim bir şey yoktu. Beni üniversitede tutmuştu, hepsi o kadar.

"Biliyor musun Elle, eminim şirkette senin için iyi şeyler söyleyebilirim. Belki seni dosya memuru olarak işe alırlar," dedi DJ ve ayağa kalkıp babasının içkisiyle bardağını yeniden doldurmak için odayı geçti. Benim

Üvey kardeş sadece sağduyu ve uyuşturucu alışkanlığını kontrol etme konusunda aptaldı. Çünkü görünüşe göre hem kokain çekip hem de yalaka bir avukat olarak çalışmaya devam edebiliyordunuz. Ruhsatını alalı birkaç ay olmuştu ama konuşma tarzına bakılırsa, sanırdınız ki bu herifin binada adı var. Bekle, vardı. Binadaki Frederick'lerin Denton Sr.'a ait olması dışında, küçük DJ'e değil. Peki ya benim için söyleyebileceği o güzel sözler? Boğulmasını tercih ederim. Kendimi Denton'ın kontrolü altına soktuğum gün, kendime olan saygımı teslim ettiğim gündü - çünkü adam kendinden başka kimseye saygı duymuyordu.

"Gerek yok. Bulunduğum yerden gayet memnunum."

"Sokak köşelerinde çalışmak en eski meslek olabilir ama bu *gerçek* bir meslek olduğu anlamına gelmez Eleanor."

Bana tam adıyla hitap etti ve bir cümlede bana fahişe dedi.

Bu sana bonus puan kazandırır mı, pislik?

"Aslında bugünlerde bedavaya sikişiyorum, Denty Junior. Ama bir rehinci dükkanında çalışıyorum. Kokain alışkanlığını ödemek için sık sık gittiğine göre belki duymuşsundur. Umarım Sevgili Annem gümüşleri kilit altında tutuyordur, yoksa yakında parmaklarımızla yemek yiyeceğiz, değil mi?"

DJ dişlerini gösterdi ve annem başını kaldırıp baktı. "Rehinci dükkânı mı? *Gerçekten* mi Eleanor? Artık büyüme ve hayatınla ilgili bir şeyler yapma zamanı geldi."

Onun gibi mi?

Cevap vermedim, sadece haşlanmış somonumu bıçakladım.

Masa bir an için mutlu bir sessizliğe büründü - ta ki DJ tekrar ağzını açana kadar.

"Evet *Eleanor*, sen biraz yaşlı değil misin-"

Sözünü kestim. "Hâlâ evde yaşamak için biraz yaşlı değil misin DJ?"

Sen kendin için endişelen, ben de kendim için endişeleneyim."

"Yeter," diye tersledi annem, bardağının yanındaki şarap şişesine uzanarak. "Siz ikiniz daha fazla didişmeden bu yemeğin tadını çıkaracağız."

Yemeğin tadını çıkarmak mı? Bu bir şakaydı.

Annemin bir pislikle evlenip azılı bir alkolik olmasında payım olduğu için duyduğum Katolik suçluluk duygusu yüzünden buradaydım. Öyle bile olsa, o hâlâ benim annemdi.

Bir gece, bunu atlatabilirim, dedim kendime. Ve sonra onun
ses.

"Evet, Virginia'yı dinle. Ben bile sizin didişmelerinizden bıktım ve odaya gireli sadece on saniye oldu." Denton masaya doğru adım attı, elleri annemin sandalyesinin arkasına dolandı. Onu her yönden gölgede bırakıyordu.

Keskin ses tonu öfke parmaklarının omurgamdan aşağı inmesine neden oldu.

Beni etkilemesine izin vermeden önce buradan gitmeliydim. Anneme döndüm. Bardağının dibine bakıyordu ve yüzünde birkaç dakika öncesine kadar var olan canlılık tamamen kaybolmuştu.

Acaba onun eve geleceğini ve "şehir dışında" lafının saçmalık olduğunu biliyor muydu? Daha büyük olasılıkla, ona bilmesini istediği şeyi söylemiş ve çarpık bir kontrol oyunuyla onu şaşırtmak için erken dönmüştü. Çatalımı indirdim ve cebimden telefonumu çıkardım. Burada kalamazdım. Resmen bir kurtarıcıya ihtiyacım vardı.

Parmaklarım ekranda uçuşarak bir mesaj yazmaya başladı, ancak Denton'ın kesik sesi konsantrasyonumu bozunca tökezledim.

"Gerçekten mi Eleanor? Bir akşam yemeği için telefonunu bir kenara koymayı başarabilirsin sanıyordum. Onlara kapıda el koymaya başlamamız gerekecek."

Muhtemelen bunu deneyecekti. Ama ben onun kaprislerine boyun eğmeyecek tek kişiydim. Bu onu çileden çıkarırdı ve ben de bundan zevk alırdım.

"Baba, Elle'in bugünlerde nerede çalıştığını asla tahmin edemezsin."

Denton'ın gözleri üzerime dikildi, delici ve sertti. "O küçük, değersiz turist tuzağından kurtuldun mu?"

Dirty Dog'u tarif etmesine sinirlendim ama bir şey söylemedim. DJ'in çenesini kapalı tutacağı düşünülebilirdi çünkü rehinci dükkânında bulunmamın tek nedeni onun uyuşturucu alışkanlığıydı ama kokain çekerken fotoğrafını çekip Denton'a gösterebilirdim ve bunun bir önemi olmazdı. Denton boktan bir çocuk yetiştiren, bunu bilen ve çocuğu onu herkesin önünde utandırmadığı ve her konuda onun emirlerine boyun eğmediği sürece bu konuda hiçbir şey yapmayan bir ebeveynin timsaliydi. Bunun dışında, DJ kafasına göre takılabilir ve süresiz olarak para trenine binebilirdi.

Üvey babamın soğuk bakışlarıyla karşılaştım. "Evet." "Peki şimdi nerede çalışıyorsun?"

Bu soru bir meydan okumaydı.

"Bir rehinci dükkânında." Cevaplarımı kısa tuttum. Ona daha fazla bir şey vermeyecektim.

Yüzü bir tiksinti maskesine dönüştü. "Yaptığın tüm aptalca ve asi işler arasında bu en az kabul edilebilir olanı. Derhal işi bırakacaksın. Yarın sabah saat sekizde şirkete gel, ben de sana bir iş bulayım."

Böyle bir emri ilk kez almıyordum. DJ, "Ona zaten dosya memuru olabileceğini söyledim," diye önerdi.

Denton ona bakmadı bile. "Kapa çeneni. Konuşmanı duymak istediğimde senden konuşmanı isteyeceğim." Gözleri beni delip geçti. "Beni anlıyor musun Eleanor?"

"Seni çok iyi anlıyorum ve bunun gerçekleşmesinin hiçbir yolu yok. Benim için kullandığın şeyi alıp bir tarafına sokabilirsin-"

"*Eleanor*-" diye araya girdi annem.

"Virginia."

Annemin ismini söylemesi yetmişti, sandalyesine büzülmesi için tek gereken buydu.

Ayağa kalktım ve peçetemi tabağıma attım. "Sanırım tatlıyı erteleyeceğim. Yapmam gereken bir şey aklıma geldi."

"Seninle konuşmam bitmedi Eleanor."

"Birimizin konuşmanın ne zaman anlamsız olduğunu bilmesi iyi bir şey."

"Eğer bu ortaya çıkarsa ve bu aileyi utandırırsan, sonuçları senin için hiç de hoş olmaz. Ve eğer Pazartesi günü İK'dan iş için onlarla temasa geçtiğine dair bir haber alamazsam, bu sonuçlar senin için daha da kötü olacaktır."

Bana karşı kullanabileceği hiçbir şey yoktu ve lanet olası bir iş için onun şirketiyle irtibata geçmemin imkanı yoktu.

Ona en kibar gülümsememi verdim ve topuklarımın üzerinde dönüp dışarı çıktım.

11 *lord*

Garson kızımız buzlu Abita bardaklarını benim ve Con'un önüne koyarken, "Başka bir şeye ^{ihtiyacınız olursa} bana haber verin," dedi. Loş ışıklı bar bir Pazar gecesi için şaşırtıcı derecede kalabalıktı. Bilardo toplarının şakırtısı ve bağırışlar odanın diğer ucundan duyuluyordu. Con beni inceledi ve birasını aldı.

"Bir şey söyleyecek misin?" diye sordum.

Bu daha önce ikimizin de içinde bulunmadığı bir durumdu. Son on yılımızı birbirimize güvenerek geçirmiştik ama daha önce hiç küçük kardeşimden onayını istememiştim.

Con birasını kaldırdı ve yudumladı. "Kahretsin, bu çok iyi." Ben de aynısını yaptım.

Bardağımı masaya geri koyduktan sonra çenemi iki yana kaydırdım. yan.

"Ellerini indirmemeliydin," diye yorumladı Con, başını kaldırarak Kaş.

"Doğru. Ama sen kurnaz bir herifsin ve bir atış yapmanın bir yolunu bulurdun."

Omuz silkti. "Peki, bana Elle'e nasıl takıldığını anlat. O uzun süre zapt edebileceğin türden bir kadın değil."

Ve ben bunu bilmiyor muyum? Sürekli hareket halindeydi, hiç yerinde durmazdı. Eğer bir müşteriye bir şey satmıyorsa, vitrinleri yeniden düzenliyor ya da erişimimizi artırmak için online mağazası olan bir web sitesine girmemi sağlamaya çalışıyordu. Her ne olursa olsun, tüm benliğini bu işe verirdi. Ve bu, onu her öptüğümde aynı şekilde devam etti.

Kesin olan bir şey vardı: Elle'den asla sıkılmayacaktım. Eğer onu anlayacak olursam, beş dakika sonra değişirdi ve ben yine en başa dönerdim.

Con'un bana baktığını görmek için biramdan başımı kaldırdım ve sorusuna sessizlikle cevap verdiğimi fark ettim.

"Benim için çalışıyor. Çok da iyi iş çıkarıyor." "Ve?"

"Ve ben gerçek bir şeyler yaşamaya hazırım." Kupamı kaldırdım ve ona elimle işaret ettim. "Buna itiraz edemezsin. Hele de bu kadar mutluyken."

Con'un yüz ifadesi değişmedi. Her zaman çalışıyordu. Açılar üzerinde çalışıyordu. Sonunda birasından bir yudum daha aldı. "İkiniz de yetişkinsiniz. Benim iznime ihtiyacınız yok ki."

"İzin istemiyorum. Sadece Vanessa'yı kızdırarak yaptığınız güzel şeyleri mahvetmeyeceğimden emin olmak istiyorum."

Onun adını duyunca yüzünde bir gülümseme belirdi. Kahretsin, onu mutlu görmek güzeldi.

Ben de bunu istiyorum. Bu daha önce hiç düşündüğüm bir şey değildi ama şimdi aklımdaydı ve bunu gerçekten istiyordum.

"Vanessa Elle'i neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdı. Ben onunla sadece birkaç aydır birlikteyim ama ben bile onun ne yapacağı belli olmayan biri olduğunu biliyorum. Bir şey yapacağını düşünürsünüz ama o tamamen farklı bir şey yapar. O tipik bir güven fonu çocuğu değil. O... ne tür şeytanlardan kaçtığından tam olarak emin değilim ama kendine has şok ve dehşet yöntemlerini kullanarak bunu iyi bir şekilde örtbas ediyor gibi görünüyor."

Haklıydı. Elle her ne kadar öyle görünse de tipik bir zengin kız değildi. Ama benim dikkatimi çeken yorumunun son kısmıydı.

"Şok ve huşu mu?"

"İnsanları şoke eden, şaşırtan şeyler söylüyor ve yapıyor. Belki sadece rastlantısaldır ama bence daha fazlası var."

"Şimdi de psikolog mu oldun?"

"Yakınından bile geçmiyorum. Ama benim onayımı almak istiyorsan, sormana bile gerek yok. Van sana karşı bir şey yapmayacak, ben de yapmayacağım. Mutlu olmak için şansını denemekten anlayan biri varsa, o da biziz."

Con için her şey bu kadar basitti. Başımı salladım. O da başını salladı. Ve konuşma başka bir konuya geçti. Şu anda gerçekten konuşmak istemediğim bir konuya.

"İşler nasıl?"

Biram midemde çalkalanıyordu. Con, Chains'i satın almış, işletmem için beni getirmiş ve ben de mekânı temizleyip sağlıklı bir kâr elde edecek noktaya getirmiştım. Sahibi olduktan sonraki birkaç ay içinde bu sağlıklı kâr buharlaşmıştı. Başına gelenler yüzünden kızamadığım Bree ve benim eski model arabalara yönelme fikrim yüzünden işler Con'un sahibi olduğu zamanki gibi değildi.

"İşler iyi."

Bir kaşını kaldırdı. "Öyle olmasa bana söylemezdin." Bu bir soru değildi. "Ben hallediyorum."

"Bir ödemeyi geri çekmen gerekirse tek yapman gereken söylemek."

Con bana Zincirler'i doğrudan vermeye çalışmıştı ama gururum bedavaya almama izin vermedi. "Ben böyle iyiyim."

"Bir değişiklik olursa bana haber ver."

"Elbette."

İkimiz de yapmayacağımı biliyorduk.

Biralarımızı bitirdik ve telefonum çalana kadar çocuklar, boks ve yaklaşan turnuva hakkında konuşarak saçmaladık. Çıkardım ve aşağıya baktım.

Elle.

Meşgul müsün?

Hemen ona mesaj attım.

Hayır. Ne oldu?

Elle'in cevabı birkaç dakika içinde geldi.

Arabaya ihtiyacım var. Beni almaya gelebilir misin? Yani... şimdi?

Con'a tekrar baktım. "Gitmem gerek."

Durakladı, birası neredeyse ağzına geliyordu. "Bu o mu?" "Görüşürüz," diye cevap verdim.

Ayağa kalktım, cüzdanımı çıkardım ve masanın üzerine birkaç banknot bıraktım. "On Ben."

Kapıya yöneldim, giderken mesajlaşıyordum.

Yola çıkıyorum. Nereye gittiğimi söyle.

Lord'un annemin evine varmasının ne kadar süreceğini BİLMİYORDUM, bu yüzden annemin aşçısı ve hizmetçisi Margaux'nun yanına, mutfğa sığınmaya karar verdim.

Lavaboda büyük bir kızartma tenceresini yıkarken mırıldanıyordu.

Ortakdaki adada bir tabure çektim ve kendimi evimde gibi hissettim.

Margaux omzunun üzerinden bana baktı ve gülümsedi. "Elle, çocuğum, ne kadar güzel görünüyorsun."

Üzerimdeki elbiseyi incelemek için gözlerimi indirdim. Bir başka yazlık elbise. Bu da Dirty Dog'dan gelmişti; beyaz çiçekli, kayık yakalı, kraliyet mavisi bir A kesim. Yve bunu eBay'den almıştı ve o daha buharda pişirip mağazanın zeminine asamadan ben kapmışım. Benim bedenimde güzel şeyler alıp satmayı beklememesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ve en iyi kısmı? Cepleri vardı.

"Teşekkür ederim. Yemek için de teşekkür ederim; her zamanki gibi çok lezzetliydi."

Margaux'nun gülümsemesi geniş ve gerçektir. Muhtemelen Denton ve DJ'e duyduğum küçümseme dışında bu evde gösterilen en içten duyguydu. Bunu saklamaya zahmet etmedim.

"Teşekkür ederim. Yüzünüzü tekrar buralarda görmek güzel."

Margaux'dan başka birinin karşısında oturuyor olsaydım, *buna alışma* gibi bir şey söylemek isterdim ama Margaux iyi bir insandı ve Denton'ın bu evdeki herkese indirdiği demir yumruğa rağmen bu kadar tatlı kalması onun karakterinin bir göstergesiydi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

Önlüğünün cebine sıkıştırdığı havluyla ellerini kuruladı. "Ee, saklanıyor musun yoksa buraya sırtışımı görmek için mi geldin?"

yüz?"

"Gülümseyen yüzün tabii ki," dedim.

"Neden bir dakikalığına buna inanmıyorum?"

Dudaklarım seğirdi. Margaux pek bir şey kaçırmamıştı. "Çünkü saklandığımı çok iyi biliyorsun."

"Bir kaçış yolu planladın mı, yoksa Arnie'yi aramamı ister misin?" Arnie annemin şoförüydü.

"Beni bırakacak biri var."

"Bir gün anahtarları alıp tekrar kendi başına araba sürmeye başlamalısın, çocuğum."

Bu kendime defalarca söylemediğim bir şey değildi. Ama yine de beni cezbetmiyordu. "Ben iyiyim."

Tek söylediği "Mmmhmhm," oldu.

Konuyu torunları hakkında konuşmak için değiştirdim - Margaux'nun saatlerce sohbet edebileceğini bildiğim bir şey. Ama bu sefer, Detroit'in en iyi kas gücünün gümbürtüsü arabayı çekmeden önce konu üzerinde sadece on beş dakika konuşabildik.

Beyaz atlı bir şövalye olmayabilirdi ama kaslı bir arabanın içindeki dövme bir kötü çocuğu haftanın her günü bu klişeye tercih ederdim.

Margaux'nun gözleri araba yolunun mükemmel manzarasını bize sunan pencereye kayd.

"Bu senin araban mı?"

Şaşkınlığı karşısında sııttım. "Elbette öyle." Taburemden atlayıp ona doğru ilerledim ve yanağından öptüm. "Yakında görüşürüz derdim ama ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Kendine ve torunlarına iyi bak, Margaux."

Uzaklaştığımda dikkatini üzerimde görmeyi bekliyordum ama pencereye yapışmıştı. Bakışlarını takip ettim.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Aman *Tanrım* haklıydı. Ona baktığımda kendimi Margaux'nun yerine koydum. Bir buçuk metre boyunda, kaslı bir adam, açıkta kalan kollarında aşağı yukarı uzanan dövmeler, yırtık bir kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. Kararımı vermem için bana Salı gününe kadar süre verdiğini söylediği aklıma geldi.

Yanağına hızlı bir öpücük daha kondurdum ve çantamı adadan aldım. "Sonra görüşürüz."

Mutfak kapısından çıkıp araba yoluna yöneldim.

"Hey, teşekkürler. Her şeyi bırakıp buraya geldiğin için minnettarım. Ben."

Lord eve bakıyordu. Büyük, beyaz, antebellum bir canavarlık Denton, annemi 'evet' der demez oraya taşımıştı. Çocukluğumun geçtiği ev satılmış ve içinde babama ait olan her şey ben daha ne olduğunu anlayamadan elden çıkarılmıştı. Denton'ın annemin saati sakladığını bildiğinden bile emin değildim. Bilseydi bile, onu da satmamış olması beni şaşırtmıştı. Babamın varlığına dair her izi hayatımızdan çıkarmak konusunda sistematik davranmıştı.

"Güzel kazılar."

"En azından dışarıdan güzel görünüyor."

Lord'un kaşları kalktı. "Orada bir korku evi mi saklıyorsun?" "Tam olarak değil, ama kesinlikle dünyadaki en mutlu yer değil."

"O zaman buradan çıkmaya hazır mısın?" "Buraya gelmeden önce bile hazırdım."

Lord'un alnı kırıştı, ama bu sözlerim üzerine yaşadığı şaşkınlıktan değildi. Hayır, az önce ön kapıdan çıkan adam yüzündendi.

"Gerçekten mi, Elle? Bir rehinci dükkânı ve şimdi de bir motorcu mu?"

Lord'un arabasına baktım. Ummm ... motorcu mu? Pek sayılmaz. "Üvey baban bu mu?"

"Tek ve biricik." "Sık gibi görünüyor."

"Keşke bilseydin."

Yıllar önce sistemimden atmam gereken türden bir isyan içime doldu.

Denton'a bir kez daha bakmadım. Şu anda ne düşündüğü umurumda değildi. Sadece onu kızdırma dürtümün güçlü olduğunu biliyordum. *Beni kontrol edemezsin.*

"Öp beni," dedim Lord'a.

Mavi gözleri bana kaydı. "Yine mi geldin?"

"Öp beni. Tam burada, hemen şimdi."

"Onu kızdırmak mı istiyorsun?"

Rol yapma zahmetine girmedim. "Buna zengin kız isyanı diyebilirsin."

"Zengin kızların isyanından hoşlanmaya başlıyorum," dedi gözleri alev alev yanarak. Bir kolunu belime dolayan Lord beni çekiştirdi.

ona karşı. "Sebebi ne olursa olsun, seni öpme fırsatını geri çevirecek değilim."

Ağzını benimkine doğru indirirken bir elimle tişörtünü kavradım.

Lord'un diğer eli başımı eğerken saçlarımda gezindi. Dudaklarımız çarpıştı ve sahip olduğumuz izleyicileri tamamen unuttum. Sanırım nasıl nefes alacağımı bile unutmuştum. Lord, dudakları ve elleri dışında her şeyi unutmuştum. Ve dili. Kahretsin, adam öpüşebiliyordu.

Kan kulaklarıma hücum etti ve diğer her şeyi bastırdı. Kalbim Lord'un göğsüne çarpıyordu ve bu düzensiz ritmi hissedip hissetmediğini merak ediyordum. Beni her öptüğünde bana ne yaptığını biliyor olmalıydı.

Sonunda geri çekildiğinde, "İşte geliyor." dedi.

Kim? Ve gelmesini umursadığım tek kişi de benim.

Sonra Denton'ı kastettiğini anladım.

"Utanç verici. Şaşırdığımdan değil. Beni kızdırmak için her şeyi yaparsın, öyle değil mi Elle? Asla büyümeyeceksin. Her zaman on sekiz yaşında olduğun kadar asi ve çocuksu olacaksın."

"Onunla böyle konuşma," diye bağırdı Lord.

Lord beni sırtıyla arabanın arasına sıkıştırdı. *Oh, kahretsin.* Acaba Denton'ın kaldırıma çakılışını mı izleyecektim? Bu konuda ciddi bir sorunum olduğundan ya da gerçekten herhangi bir sorunum olduğundan değil.

"Beni kızdırmak istiyorsan, hapisten yeni çıkmış birini bulmana gerek yoktu Elle. Sıradan bir serseri bile yeterdi."

"Geri çekil, dostum." Lord'un sözleri Denton'ın bile fark edemeyeceği bir tehditle sarılmıştı.

Lord'un bedeninin etrafından bakınca üvey babamı gördüm, elleri kalçasındaydı ve yüzü daha önce hiç görmediğim bir kırmızı tonuna bürünmüştü. Kendisine meydan okunmasına alışık değildi.

"Seni sadece kullandığını biliyorsun, değil mi? Beni kızdırdığına ikna olduğunda seni bırakıp yoluna devam edecek. Belki önce seni becerir, böylece en azından bunu ondan öğrenmiş olursun."

Orospu çocuğu.

"Arkanı dönüp eve geri dönmeni öneririm," dedi Lord. Ses tonu saftı, *benimle uğraşma.*

"Yolumdan defolup gitmenizi öneririm," diye karşılık verdi Denton.

Lord'un vücudu gerildi. "Eğer senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, ben hâlâ çekip gitmeye istekliyken o eve geri dönersin." Lord döndü ve elimi tuttu. "Sanırım burada işimiz bitti."

"Bu konuda fazlasıyla iyiyim."

Lord beni arabanın ön tarafına götürdü ve yolcu kapısını benim için açtı.

Ben koltuğa geçip kemerimi bağlarken Lord kaputun etrafında dönüp Denton'la tekrar yüzleşti. Konuştuklarını duyamadım ama her ne konuşulduysa çok hızlıydı. Lord kapıyı çekip açtı, içine tırmandı ve anahtarı çevirdi. Motor kükreyerek çalıştı ve Lord arabayı geri vitese takıp kışını garaj yolundan çıkarırken Denton'a tek bir bakış bile atmadı. Bir mil kadar hiç konuşmadı.

"Üvey babanla sorunun ne?" "O bir pislik."

"Bundan daha fazlası olmalı."

Basit tuttum. "Herkesi ve her şeyi kontrol etmek istiyor ve benim bununla bir sorunun var."

"Peki ne istediği neden önemli?"

"Fark etmez. Ama anneme davranışından nefret ediyorum. O söylemeden nefes alamıyor ama yine de buna katlanıyor."

Lord'un elleri direksiyonu öyle sıkı kavradı ki eklemlerinin patlayacağını sandım.

Devam ettim, "Eskiden... mutluydu. Şimdi ise bir şişenin dibini bulmadan bir gün bile geçirmiyor."

"Ona yardım etmeyi hiç düşündün mü?"

Pencereden geçen evlere baktım. "Bu sürecin ilk adımı kişinin yardıma ihtiyacı olduğunu kabul etmesi değil mi? Muhtemelen bana saçmaladığımı söyleyen *bir bakış* atar ve bir içki daha alırdı."

"Bazen insanların bu tür şeylerde yollarını bulmalarına yardımcı olmanız gerekir. Yapabilirsek sevdiğimiz insanlar için bunu yaparız." Sözleri çok ciddiye ve bunu anlamam bir dakikamı aldı. Annesi onu terk ettiğinde çok küçüktü ve babası ona aşırı dozdan bahsetmişti. Anneme yardım edebilecek yaşta olduğum halde onun yardım edememiş olması içimde utanç verici bir suçluluk duygusu yarattı.

Bu, daha sonra yalnız kaldığımda düşünmek zorunda kalacağım bir şeydi. Bir korkak gibi konuyu değiştirdim.

"Beni almaya geldiğin için gerçekten minnettarım. Eminim her şeyi bırakıp koşarak mesajıma gelmekten daha önemli işlerin vardı."

"Ne yaptığının bir önemi yok. Bana ihtiyacın olursa, orada olacağım."

Bana ihtiyacın olursa, orada olacağım.

Babamdan bu yana hayatımda hiçbir erkekten böyle bir bağlılık görmemiştim. Lord'un teklif ettiği şeyin cehennem kadar korkutucu olduğunu fark etmek kadar sert bir üzüntü de beni vurdu. Kendimi bu kadar büyük bir şeye adamaya ve kendimden bir parça vermeye hazır değildim, hayatım boyunca sürdürmek için çok mücadele ettiğim kontrolümden de. Ama daha bir gün önce olduğu gibi onu kendimden uzaklaştırma dürtüsü de hissetmiyordum.

Her seferinde bir adım. Ve şu anda kafamı toparlamak için biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Lord beni itmedi ve bunun için inanılmaz derecede minnettardım.

13

lord

Yolun geri kalanında sessizliğe gömüldük. Dirty Dog'un önünde durduğumda Elle bana sadece bir süre baktıktan sonra şöyle dedi: "Kurtarma için tekrar teşekkürler. Salı günü görüşürüz." Arabadan atladı ve kapıyı sessizce kapattı.

Bu ne lan?

Kurtarma için teşekkür ediyor ve sonra da kaçıyor mu?

Kapımı itip açtım ve dışarı çıktım. Bu bok bu şekilde bitmeyecekti. Elle'yi arabanın tam önünde yakaladım ve kaputa sıkıştırdım.

"Eğer yine kaçırıyorsan, bunun sadece beni kovalamaya iteceğini bilmelisin. Gerçekten peşinde olduğun şey bu mu? Kovalamak mı?"

Elle'in çenesi yukarı kalktı. "İnan bana, beni kovalayacak birini aramıyorum. Aslında, kovalamaca kesinlikle hoş karşılanmaz." Başını yana salladı ve o çok seksi kızıl saçlarından bir tutamı yüzünden uzaklaştırdı. "Ben kovalamayı kendisi yapan bir kıyım. Ne istediğimi görürüm ve onu elde ederim."

Kolumun altından kaçmaya çalıştı ama kolumu indirerek kaçmasını engelledim.

Elle'in gözleri benimkilere dikildi. "Eğer fark etmediysen, yolundan çekilmeye çalışıyorum. Sanırım bu gece yeterince zamanınızı aldım. Şimdi gitmene izin vereceğim."

Elimi kalçasına attım. Burası onu tutmak için en sevdiğim yer olmaya başlamıştı; kıcının o tatlı kıvrımı hariç.

Kaçmaya çalışıyor olması umurumda değildi. Şu anda umurumda değildi. Bir erkek tarafından sıkıştırılmak konusunda neden bu kadar ürkek olduğunu anlamaya başlıyordum, bu yüzden beni duymasına ve iyi duymasına ihtiyacım vardı. "Aramızda olanlar sadece sen ve benimle ilgili. Bütün saçmalıkları bir kenara bırak. I

Üvey baban değilim. Seni hapsetmek ya da baskı altında tutmak istemiyorum. Ama senden gelecek kırıntılara razı olmayı reddediyorum. Eğer bunu yapıyorsak, gerçekten yapacağız. Bu benim tek şartım."

Bana baktı, gözleri büyük ve kaybolmuştu. Ama ben geri adım atmıyordum. Bu kadın buna değirdi. *Onunla* savaşıyor olsam bile, uğruna savaşmaya değirdi.

"Bana ne zaman ihtiyacın olursa, tek yapman gereken aramak dediğimde yalan söylemiyordum. Kimsenin beyaz şövalye versiyonu olmayabilirim ama yine de geleceğim."

Yüz ifadesinde bir şey titreşti ama ben onu tanımlayamadan kayboldu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu; bu pozisyon artık bana çok tanıdık gelmeye başlamıştı. Tekrar kapanacak mı diye merak ettim ama kapanmadı.

"Ben beyaz şövalyeye ihtiyaç duyacak türden bir kız değilim. Zaten sıkıcı oluyorlar," dedi.

"O zaman sıkılmadığından emin olmak için, sen kaçıp gitmeden önce ödememi istiyorum."

Kızın kaşları havaya kalktı ve yüzüne hoş bir gülümseme yerleşerek kalçasını kaldırdı. "Ödeme, ha? Bütün gün bir şeyler alıp satan bir adam için bu hiç de sürpriz değil."

Başımı birkaç santim daha eğmeden önce kendi gülümsememi serbest bıraktım ve dudaklarım onunkinden milimetre ötede durakladım. "Yolun geri kalanında benimle buluş, kadın. Bana bunu istediğini göster," diye emrettim. Ne kadar tereddüt edeceğini merak ediyordum ama Elle hayal kırıklığına uğratmadı; aramızdaki son boşluğu da kapattı ve bana tam olarak istediğimi verdi.

Tıpkı üvey babasının evinin önündeki öpücük gibi, bu öpücük de kontrolden çıkma tehdidi taşıyordu. Beynim hâlâ çalışıyor olsaydı, bu kadını öpmenin neden başka biriyle sevişmekten daha iyi olduğunu merak etmeye başlayabilirdim.

Ama beynimin tüm silindirleri çalışmıyordu; saf şehvet ve içgüdüyle ilerliyordum. Bir elimi o ipeksi kızıl saçlara kaydırarak, aletim için içine girmeye karar verene kadar aldım, aldım ve nerede olduğumuzu hatırladım - sokakta duruyorduk. Geri çektim ama onu bırakmadım.

"Sen ve ben. Dışarı çıkacağız ve bu işin nereye varacağını göreceğiz. bize."

Elle yüzüme odaklanmadan önce birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Ne dedin? Hayır, ben kabul etmedi-"

"Sen ve ben. Bir randevu. Gerçekleşiyor."

"Ama-"

"Salı. Hazır ol." Kaçabilmesi için onu serbest bıraktım. Seksi bir tavırla kasılarak uzaklaştı.

"Göreceğiz, piyon yıldızı. Göreceğiz."

İçeride kaybolana kadar onu izledim.

Salı günü için sabırsızlanıyorum.

14

elle

SIRITTİYORDUM. Nasıl öpüşüleceğini gerçekten bildiğini defalarca kanıtlamış bir adam *tarafından* tekrar tekrar öpülmüş bir kadının aptal aptal küçük sırtışı.

Ama Lord ilgimi çektiğinde koyduğum kurallara uymuyordu. Seksiliğim karşısında şaşkına dönmesi gerekiyordu -ki muhtemelen öyleydi- ama sonra teklif ettiğim şeyi kabul etmesi, kendi adımı hatırlayamayana kadar beni becerdikten sonra *yoluna devam* etmesi gerekiyordu. Hepsi bu kadardı. Oyun. Set. Maç. Hikayenin sonu.

Sokaklarda büyümüş ve hayatımda gördüğüm en seksi adam olmuş bir adamın çizdiğim programa uymayacağını tahmin etmeliydim. Bu bir sorundu. Ve daha da büyük bir sorun? Bu öpücükler beni lanet olası plandan sapmaya teşvik ediyordu.

Hayır, Elle. Kötü, Elle. Biriyle çıkmamanın bir nedeni var -çünkü bu, korumak için kıcını yırttığın bağımsızlığından vazgeçmek anlamına geliyor- ve şimdi onu kaybetmek üzere değilsin.

Zihnimdeki moral konuşması, içeri adım attığımda sarsıcı bir şekilde durdu. Kapımın önünde bir şişe vardı. Şampanya.

Dom. Etiketinin köşesine bir kağıt sıkıştırılmıştı.

Kutsal. Lanet olsun.

Çömeldim, kâğıda uzanırken ellerim titriyordu. Diğer şişeye eşlik eden nota iyi bakamamıştım ama bunu kimin gönderdiğini tahmin etmek için Nobel Ödülü sahibi olmaya gerek yoktu.

Bu şişeyi aldığından emin olmak istedim. Seni bekliyor olacağım, Red.

İçimi bir ürperti kapladı. Klimasız lobide hava neredeyse seksen dereceydi ama yine de vücudumdaki tüm kan donuyordu.

Lanet olsun.

Elimi çantama soktum, anahtarlarımı çıkardım ve birini kapının kilidine soktum. Kilidi kapatmadan önce kapıyı içeri girebileceğim kadar açtığımda şişe fayans zeminde kaydı. Merdivenleri ikişer ikişer çıkıp daireme girerken şişeyi orada, yerde bıraktım.

Lanet olsun.

Rix nerede yaşadığımı
biliyordu. Ve pes
etmemişti.

Bu hiç iyi değildi. Bu *gerçekten* iyi değildi. Ve şimdi kafayı yemiştım ve merdivenin dibinde beni bir şampiyon gibi stresten arındırabilecek bir şişe Dom vardı. Resmen adımı çağırıyordu.

Hayır. Oraya gitmiyorum.

Çantama baktım. Not mor astarına yapışmıştı ve telefonum da yanındaki cebe sıkışmıştı.

Tek yapmam gereken onu almak ve akşam mesaj attığım numarayı aramaktı. Lord birkaç dakika içinde kapımda olacaktı. Sonra ne olacaktı? Rix'in peşine mi düşecekti?

Kahretsin.

Rix gibi bir adamın peşinden gitme fikri beni en az Rix'in nerede yaşadığımı bildiğini bilmek kadar korkutuyordu. Evet, Lord kendi başının çaresine bakabilirdi, bundan emindim. Tanıdığım en yetenekli adamdı... ama ya Lord ona zarar verirse ve çete onun peşine düşerse? Lord tek bir adama karşı sert olabilirdi, ama bütün bir çete? Lord'a karşı bahse girmiyordum ama onu böyle bir duruma sokamazdım. Çünkü ona ne olduğunu çok önemsiyordum.

Kahretsin. Şimdiden derine inmeye başladım.

Karar veremedim. En azından bu gece. Kadın gibi davranmalı ve sorunlarımla yüzleşmeliydim.

Telefonumu atlayarak çantama uzandım ve tamamen başka bir şeyi aldım: silahımı.

Televizyondaki polisiye dizilerde gördüğüm gibi dairemin her odasını temizledikten sonra sürgüleri ve pencereleri iki kez kontrol ettim. Sonunda yüzümü yıkadım ve yatağımın köşesine kıvrılıp uyumaya çalıştım.

Çalar saatimin yüzündeki mavi rakamlar her saat geçtikçe benimle alay ediyordu.

"Bıraktığın için teşekkürler bebeğim," dedim Vanessa'nın Mercedes'ine binip kapıyı kapatırken.

En iyi arkadaşımın gülümsemesi geniş ve samimiydi. Hâlâ beni takip eden kötü duyguların bir kısmını kovaladı. Pazar günü uykusuz gecemden sonra, Pazartesi günü bütün gün kıcımlı sürüklemiştim. Evden çıkamayacak kadar paranoyak olmuşum. Sorunlarımla yüzleşmek için çok fazla. Ama ... bu sabah Lord'dan beni bırakamayacağını söyleyen bir mesaj aldığım ve "yürümesem iyi olur" diye eklediğinde, itiraz etmedim. Vanessa'yı aradım. Bazen benim özel deliliğime katlandığı için nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyordum.

Vanessa arabayı vitese taktı ve şöyle dedi: "Her zaman yanında olduğumu biliyorsun. İşe gidiş gelişlerimizi özlüyorum."

Gülümsemesi birkaç watt azaldı ve bunun nedeninin artık birlikte çalışmamamızın nedenini düşünmesi olduğunu biliyordum. Konuyu değiştirmek için çırpınırken kelimeler düşünmeden ağzımdan döküldü.

"Sence Con'un aleti Lord'unkinden daha mı büyük? Yoksa Lord'un aleti ağabey olduğu için mi daha büyük?"

Bunun iyi bir konu değişikliği olduğunu söylemedim. Sadece bir *değişiklik*.

Vanessa frene bastı. Bir kavşaktaydık, yani yasalar bunu gerektiriyordu... ama frene basma şiddeti gereğinden biraz daha fazla olabilirdi.

Bana bakmak için başını yana çevirdi. "Ciddi misin? Cidden bana erkek arkadaşımın kardeşinin penisini görüp görmediğimi mi soruyorsun? Ve - sadece açık olduğumdan emin olmak için- onu gördüğümde karşılaştırmak için bir cetvel çıkarıp ölçüp ölçmediğimi mi bilmek istiyorsun?"

Kahkahalara boğulmadan önce ikimiz de bir an sessiz kaldık ve birbirimize sertçe baktık.

Gölgenin ortadan kalkması ve Vanessa'nın ışığının yeniden parlaması için tek gereken buydu.

"Sen delisin. Bunu biliyorsun, değil mi? Bilseydim bile -ki bilmiyorum- bunu asla kabul etmezdim," dedi.

"Yani bana doğruyu söylediğine güvenemeyecek miyim?"

Vanessa flaşörünü yaktı ve şerit değiştirdi.

"Daha da önemlisi, ne yaptığın hakkında bir fikrin var mı? Lord'la yani?"

Gözlerimi Vanessa'nın yan bakışlarından uzaklaştırıp ileriye çevirdim. "Hayır. Hiçbir fikrim yok."

Başka bir durakta yavaşladı ve bana baktı.

"O iyi vakit geçirmek isteyen normal bir parti adamı değil, Elle. Onu istediğim kadar iyi tanımıyorum ama bunun nedeni kimsenin yaklaşmasına izin vermemesi. Con'un insanlara akraba olduklarını söylemesine bile izin vermiyor. Ve Con'unkini bile aşan bir yoğunluğu var. Bir de sen varsın -erkeklerle arana bu kadar mesafe koyarken alnına *bunu düşünme bile* dövmesi *yaptırabilirsin*. Bu işin nasıl yürüyeceğinden emin değilim."

Bacaklarımı çaprazladım, ellerim kucağımda kıpırdandı. "Biliyorum. Biraz korkuyorum."

"Ama onu kapatmıyorsun değil mi?"

Omuz silktim ve dudağımı ısırdım. "Bu gece çıkacağımızı söyledi... Hayır diyeceğimi sanmıyorum."

"Bu kötü bir başlangıç değil. Biri için kurallarını yıkacaksan, o harika bir seçim. Ve senden *gerçekten* hoşlandığını biliyorum."

Gözlerim ona kaydı. "Ne duydun?"

"Con'a seninle birlikte olacağını ve bunun tek gecelik bir şey olmayacağını söyledi."

Hayır,

söylemedi.

"Ciddi misin?"

"Evet. Siz her ne yapıyorsanız... bunun bizim için bir sorun olmayacağından emin olmak istedi."

"Bunu yaptığina inanamıyorum." Yine de sanırım şaşırmamalıyım - benimle bir gece geçirerek Con'la arasını bozmak istemediğini söylemişti.

Van gözlerini tekrar yola çevirmeden önce bir süre bana baktı. "O ve Con gerçekten çok yakınlar, muhtemelen ayrılmamış olsalardı olabileceklerinden daha yakınlar. Bu konuyu konuşmaları beni hiç şaşırtmadı."

Ama yine de, Con'la bu konuyu konuşmuş ve bir sorun olmadığından emin olmuş olması? Bu onun gerçekten ciddi *olduğu* anlamına geliyordu. Burada yeni bir bölgeye giriyordum ve yolumu beceriksizce buluyordum.

Vanessa Zincirler'e yaklaştığımızda yavaşladı ve sokağın yarısına kadar paralel park etmek zorunda kalacağını fark edince küfretti.

"Beni burada bırakabilirsin. Park etmene gerek yok."

"Sus. Bu konuşma henüz bitmedi. Ayrıca, paralel park etme konusunda tamamen yetenekliyim."

Vanessa park etme işini üç kez denerken dudağımı ısırđım ve hiçbir şey söylemedim. Dördüncü denemede, nihayet yerine oturdu. Arabayı park etmeden ve bana dönmeden önce bir saniye bile kaybetmedi. "Yani onunla hâlâ yatmadın mı? Con'la konuşalı bir günden fazla oldu ve zaman kaybedecek birine benzemiyor. Ben saçmalık diyorum."

Oh lanet olsun. Bulldog Vanessa oynamaya geliyor ve hedef benim. "İşe geç kalacağım. Gitmeliyim." Kapıya doğru uzandım.

ama Vanessa elini kilit düğmesinin üzerine attı. Mandalı çekiştirdim ve kendi kilit düğmeme bastım. Hiçbir şey yoktu.

Sarsılarak ona baktım. "Ciddi misin? Çocuk kilidi mi?"

Cevap olarak sarı bir kaşını kaldırdı. Tek bir kelimeyi açıkça ifade ediyordu: *Dökölmek*.

İçimi çektim. "Hayır. Onunla yatmayacağım. Ya da onu depoda becermeyeceğim. Ya da kendi kendine yardım dışında herhangi bir şekilde boşalmayacağım. Mutlu musun?"

"Yapacak mısın?"

Adamın ne kadar seksi olduğunu düşündüm. İstiyor muydum? *Kesinlikle evet*. Ama sonrasında işler katlanarak daha da karmaşıklaşacaktı. Ve hala...

"Tabii ki. Buna nasıl hayır diyebilirim ki?"

Vanessa gülümsedi ve sonra gülümsemesi kayboldu. "Sadece dikkatli ol, tamam mı? İkiniz de benim için önemlisiniz. Ne olursa olsun ya da olmasın, ikinizi de seveceğim, ama... sadece dikkatli olun." Vanessa'nın sözleri samimiydi ve bana bir kez daha ona sahip olduğum için neden bu kadar şanslı olduğumu hatırlattı. Bazı insanlar için, içinde doğdukları aile onlara göz kulak olurdu.

ve İsa'ya gelme konuşması yapılması gerektiğinde çocuk kilidi düğmesine basarlardı. Diğerleri içinse bu, kendi seçtikleri aileydi.

"Yapacağım, söz veriyorum. Ben de seni seviyorum, Van." "Bana ihtiyacın olursa arayacak mısın?"

"Arayacağımı biliyorsun, bebeğim." Tekrar kapının kolunu tuttum. "Şimdi gerçekten işe geç kalacağım."

Vanessa güldü ve düğmeye basarak beni özgür bıraktı.

Arabadan çıktım, kapıyı kapattım ve o uzaklaşırken el salladım. Dönerek Zincirler'in kapısına doğru yüz metre kadar yürümeye başladım. Sadece on metre kadar gitmiştim ki keskin bir ses beni durdurdu.

"Vay canına, bebeğim. Rix'in seni neden bu kadar çok istediğini anlayabiliyorum. Bu kıvrımlar trafiği durdurabilir. Üzerindeki elbiseyi çıkarıp kendi gözlerimle görmek istiyorum."

İçgüdülerim kapıya doğru yürümeye devam etmemi söylese de donup kaldım. Binaların arasından çıkan adamı görünce ayaklarım kaldırıma perçinlendi. Kot pantolonu düşüktü ve grimsi beyaz eş kazağı daha iyi günler görmüştü. Siyah mürekkep pazusunun koyu tenini çevreliyor ve kolundan aşağıya doğru kıvrılarak bir kobra başı gibi görünen bir şeyle son buluyordu.

Neden dövmesini fark ediyordum ki? Dükkânın güvenliğine doğru koşuyor olmalıydım. Çantamı göğsümde sıkıca kavradım ve öne doğru bir adım attım. Ama o yana kaçtı ve kolu dışarı fırladı.

"Nereye gidiyorsun, bebeğim? Bu kadar çabuk mu ayrılıyorsun? Sadece seninle konuşmak istiyorum.

Bakalım Rix seni neden bu kadar üzmüş."

"Lütfen yolumdan çekil. İşe gitmem gerek." Ses tonumu ciddi ve iddialı tuttum. Geri adım atmıyordum.

Yüzündeki gülümseme yerini sert ve düz bir çizgiye bıraktı ve bir anda tavrı değişti. "Ben git dediğimde gidebilirsin, sürtük."

"Büyüleyici," diye mırıldandım.

"Affedersiniz? Bir şey mi dedin?"

Dilimi ısırđım. Kelimenin tam anlamıyla ve sertçe. Bakır tadı ağzımı doldurdu. Ama bu bile tedbirsiz sözlerimi durdurmadı. "Bunun *büyüleyici* olduğunu söyledim. Eğer bu senin-" İçimde kaynayıp taşan mini tirat, 'Cuda'nın birkaç metre sağımda, çift park halinde ve yanlış yöne bakarak durmasıyla erken kesildi.

Kapı uçarak açıldı ve ben daha ne olduğunu tam olarak anlayamadan Lord dışarı çıkıp kaldırıma çıktı.

"Dükkâna gir, Elle," dedi. Mavi ve öfkeyle parlayan gözleri, kobra dövmeli adamı mızraklamadan önce sadece **b i r** saniyeliğine üzerimde durdu. Tartışmamanın benim için en iyisi olduğuna karar verdim. Adamın etrafından dolaşmaya çalıştım ama yine yanımdan geçip yolumu kesmeye devam etti.

"Geri çekil dostum. Hemen şimdi." Lord'un sesi hırıltıya dönüşmüştü ve adamın dikkati benden Lord'a sıçradı. Etrafından dolanmak ve kapıya doğru koşmak için bu fırsatı değerlendirdim. Bir yanım kaldırımda kalıp, aydınlatıcı bir kış tekmeleme olacağı kesin olan şeyi dinlemek istiyordu ama bundan zevk alamayacak kadar sarsılmıştım.

Zincirlere ulaştığımda sesleri yükselmiş ve küfürler havada uçuşmaya başlamıştı. Mathieu çoktan kapıyı iterek açmıştı, muhtemelen neler olduğunu öğrenmek istiyordu.

"Dostum, Jiminy seni rahatsız mı ediyor?"

Jiminy mi? Tavsiye dağıtan lanet bir circır böceği mi? Çünkü sarkık kot pantolonundan çok daha yukarıda duran boxer'ının arkasına silah sokmuş bir çete üyesine benziyordu.

"Aman Tanrım. Silahı var," diye fısıldadım Mathieu'ye.

Çocuk homurdandı. "Sanki Lord'un yok mu? Kendi başının çaresine bakabilir. Jiminy'yi öldürmek için silaha ihtiyacı yok. Onu çıplak elleriyle bir düzine farklı şekilde öldürebilir. Spec Ops, biliyor musun? Korkaklara göre değil." Mathieu'nun sözleri yadsınamaz bir gururla renklenmişti. Göğsü kabardı ve ekledi, "Ayrıca, her zaman onun arkasındayım."

Bir an için Lord'un ne kadar yetenekli olduğunu unutmuştum. Öldürmek için eğitilmişti. Öldürmüştü. Bu beni korkutmuyordu. Aslında, biraz... rahatlatıcıydı.

Mathieu küfretti ve ben de dikkatimi tekrar kaldırımda olup bitenlere verdim.

Jiminy silahına uzanıyordu. Lord silahı ve adamın kolunu yakaladı, onu kendine doğru çevirdi ve ciğerlerimde yükselen çığlığın bir fısıltısı bile dudaklarımdan kaçamadan onu yüzüstü kaldırıma yapıştırdı. Lord yere çömeldi, yüzü adaminkine yakındı; adam kırık betona bastırmıştı. İkimiz de ne dediğini anlayamadık ama Jiminy'nin parçalanmış yüzündeki çarpık öfkeyi görebiliyordum. Sonra göz açıp kapayıncaya kadar Lord onu ensesinden tutup ayağa kaldırdı, sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi. Jiminy'nin dudakları kıpırdamaya başladı, ama Lord onu bir ritmin kenarına fırlattı-

Tahoe'yu kaldırıma park etti ve dükkâna doğru döndü. Arkasına hiç bakmadı.

Lord, "Sana içeri girmeni söylemiştim, Elle." dediğinde sadece yarım düzine metre uzaktaydı. Bunu şimdi yapsan iyi olur."

Lord'un omzunun üzerinden Jiminy'nin durduğu yere baktım, hâlâ Tahoe'ya yaslanmıştı, bir eli ensesindeydi ve onu ovuşturuyordu, diğer eli ise silah şeklindeydi. Bize dik dik baktı ve başparmağını kaldırdı.

Daha fazla görmek istemediğim için döndüm ve içeriye doğru ilerledim.

Son zamanlarda ikinci kez, Louisiana sıcağına rağmen içimi bir ürperti kapladı.

16

Lord

ELLE'i içeri kadar takip ettim, kapıyı çarparak kapattım ve tabelayı KAPALI'ya çevirdim. Söylenmesi gerekenler için dinleyici gerekmiyordu.

"Mathieu, dikkatli bak." Ben 'Cuda'nın anahtarlarını ona fırlatırken bana doğru döndü. Başka bir ruh halinde olsaydım ona çizmemesini söyledim ama şu anda aklımda çok daha önemli şeyler vardı.

"Git arabayı depoya park et. Geri dönmek için acele etme."

Elle bana doğru döndü ve ikimiz de Mathieu'nun dükkândan hızla çıkışını izledik, kapıyı kapatırken kapının çanları şingirdiyordu. Yanına yaklaştım ve kapıyı kilitledim.

"Bu da neydi böyle?" diye sordum. Öfkemi sesimden uzak tutmak için mücadele ettim.

Kollarını kavuşturdu ve ters ters baktı. "Sokakta bir adam tarafından durduruldum ve bu benim suçum mu? Ben sadece işime gitmeye çalışıyordum."

"Sana yürümemeni söyledim mi, söylemedim mi?" Onunla burun buruna gelmek için üç adım atarak sordum.

"Benimle bu şekilde konuşma. Bilgin olsun diye söylüyorum, yürümedim. Beni bıraktılar. Beni kaldırımda bırakan bir araç ve bu *hâlâ* benim suçum değil."

"Kendi iyiliğin için fazla güzelsin." Elle'in ağzı açık kaldı.

"*Hâlâ benim hatam değil.*"

Gözlerimi ayaklarına indirdim ve vücudunda gezdirdim. "O bacaklar, o kalça ve o memeler? Senin suçun değil. O seksi sarı elbise ve her erkeğin sikine sarıldığında ne kadar iyi hissedeceğini düşünmesine neden olan o kırmızı dudaklar? Hepsi senin suçun, tatlı şey."

Az önce seslendiğim dudaklarım kapandı ama sadece bir anlığına.

"Cidden öyle bir şey söylemedin."

"Kesinlikle söyledim."

"İnanılmazsın. Ben bile-"

"Benim hakkımda konuşmuyoruz. Senden ve ben yanında olmadığım sürece bu mahallede olmadığın gerçeğinden bahsediyoruz. Şimdi Rix'in spot ışıkları senin üzerinde olduğu için, her çete üyesi sana bakmaya çalışacak. Eğer onun ekibindenlerse, bakacaklar ama dokunmayacaklar. Eğer dışarı çıkıyorlarsa, o zaman ne yapabilecekleri belli olmaz."

"Peki kimdi bu adam? Rix'in mürettebatından biri miydi?"

Başımı salladım. Konumuz bu değildi. "Fark eder mi? Senin için hiçbiri iyi haber değil. Birini görürsen beni ara. Hemen o zaman."

"Peki ya dükkana gelirlerse? Kuyruğumu kıstırıp arka odada saklanmam mı gerekiyor? Bu nasıl olacak?"

Elimi uzattım ve parmaklarımı boynumun etrafına doladım. *Lanet olsun.* Bu, onun buraya ait olmaması için bir başka nedendi. Onu gerçekten kovmalıydım. Ve eğer bunu yaparsam, onu bir daha asla göremezdim.

Kaya mı? Zor yerle tanış. Mantık yürütmelerim Mach One'da süzölmeye başladı. Eğer onu yakınımda tutarsam, her zaman işe kendim getirip götürürsem - ve aynı vardiyalarda çalışırsam - o zaman ona ulaşmalarının hiçbir yolu yoktu. En başta burada çalışmasına izin vererek onu içine soktuğum duruma karşı en iyi savunması bendim. Bu savunmada sağlam durmak benim sorumluluğum değil miydi? Onun güvenliğinin her şeyden önce geldiğinden emin olduğum sürece motivasyonlarımın ne olduğu gerçekten önemli miydi?

Elimi indirdim. "Birlikte çalışıyoruz. Birlikte gelip gidiyoruz. Eğer ben burada olamazsam, sen de burada olmazsın. Eğer bir şeye bakmak için dışarı çıkarsam, sen de benimle gelirsin."

"Bu gerçekten gerekli mi?"

Başımı artık boş olan kaldırıma doğru salladım. "Ben burada olmasaydım ne yapardı sence?"

Elle doğruldu ve ellerini kalçalarına dayadı. "Mathieu burada ve oldukça yetenekli görünüyor. Aksi takdirde, silahımla yakından ve kişisel olarak tanışırdı. Yapacağı şey buydu."

Tanrım. "Hapishanenin sana pek uygun olacağını sanmıyorum. Sonunda nefsi müdafaadan kurtulsan bile."

"Oraya daha önce gitmedim değil ya," diye tersledi. Bir elini dehşete düşmüş yüzüne götürmeden hemen önce gözleri kocaman açılmıştı.

Bunu doğru duymuş olamam. Elle Snyder'ın hapiste tek bir saniye bile geçirmiş olmasına imkân yoktu. "Yine mi geldin?"

Ayağa kalktı, tamamen donmuştu ve aramızda kalan mesafeyi kapattım. Elini tutmak için uzandım ve yüzünden çektim. "Anlat bana."

Elle başını salladı. "Hayır. Öyle değil-"

"Komplo suçlamasıyla hapse girdim. Askere gitmeyi kabul edince suçlamalar düştü," dedim.

Elle'in sesi titreyerek, "Alkollü araç kullanmaktan. Ama araba bile kullanmadım. Yemin ederim, kullanmadım. Ben sadece... polisin cama vurmasıyla uyandım. Sürücü koltuğundaydım. Hatırlamıyorum bile. Bu her şeyi daha da kötüleştiriyor. Ne diyorum ben? Zaten daha kötü. Yapamam-" Açıklamasını kekeleyerek yaparken tüm öfkem eriyip gitti.

"Vay be. Sakin ol, tatlı şey. Burada kimse seni yargılamıyor." Başparmağımı elinin arkasında gezdirdim.

Gurur duyulacak bir şey değildi ama benim geçmişim de öyle. Hepimiz hatalar yaptık.

"Ne kadar zaman önce?" diye sordum. Yargıladığım için değil; sadece merak ediyordum.

"Üniversitedeydim. Son sınıftaydım. Mezuniyetten bir gece önce. Yürüyemedim."

"Biraz fazla mı eğlendin?"

Yüz ifadesi okunamaz hale geldi. "Onun gibi bir şey. Artık içmiyorum. Hem de hiç. Ayrıca araba da kullanmıyorum."

"Bu yüzden mi araba kullanmıyorsun?"

"Evet. Yani bir daha olma ihtimali yok."

Söylemesini beklediğim son şey buydu ama göğsüm onun korkusuyla inlerken bile sözlerinin ardındaki inancı takdir etmek zorundaydım.

Başparmağım hâlâ Elle'in elinin üzerinde ileri geri gidip geliyordu ve onu bırakmak istemiyordum. Ve ısrarcı bir orospu çocuğu olduğum için onu kendime çektim. Hareketimi beklemediği için bana doğru tökezledi. Diğer kolumu ona dolayarak onu sabitledim. Konuyu değiştirmek gerekiyordu.

"Bu gece için hazır mısın?"

Elle iki kez göz kırptı ve o anda onu dengede tutmanın yapabileceğim en iyi şey olduğuna karar verdim. Başka bir şey olursa, her zaman

savunmasını yükseltti. Bu şekilde beni dışarıda bırakmayı hatırlayamayacak kadar meşgul olacaktı. Ağzını açtı ama cevap vermeden önce kapattı.

"Benim için bir cevabın var mı?"

Dudağını ısırды, bu da bende daha aşağıya eğilip dişlerimle dudağını koparma isteğı uyandırdı. Ama Elle programa ayak uydurdu ve ben içimdeki dürtüye yenik düşmeden cevap verdi.

"Bir şartla." Cevabı beni şok etti. Beni geri çevirmeye çalışacağından emindim ve önemli durumlar için sakladığım cazibemi ortaya çıkarmam gerekecekti.

"Neymiş o, bebeğim?"

Kaşlarının arasında küçük bir 'v' harfi oluştu. "Öncelikle, bana bebeğim deme. Ama bu benim şartım değil. Benim şartım senden hiçbir şey beklememem. Dışarı çıkmayı kabul ederim ama bunun ötesinde hiçbir şeyi kabul etmiyorum." Ses tonu kararlıydı.

Ona 'bebeğim' dememeyi umursamıyordum ama ona 'tatlı şey' dediğimde beni hiç terslememiş olmasını da anlamlı buluyordum. Not edildi.

Ve beklentim yok. Bunu yapabilirdim çünkü geceyi daha fazlasını istemeden bitirmesine imkân yoktu. Bundan emin olurdum.

İçgüdüsel olarak parmaklarım kalçasının etrafında kıvrıldı. "Tamam ama benim de bir şartım var."

"Neymiş o?" Kelimeler şüphecilikle doluydu.

"Beklenti yok ama saçmalık da yok. Bana ya da kendine yalan söylemeni istemiyorum. Bunu hissetmediğın için benden bir şey istemiyorsan, o zaman bunu hallederiz. Ama korktuğın için ikimizi de satmana izin vermeyeceğim."

"Beklenti yok ve saçmalık yok," diye tekrarladı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Bunu yapabilirim."

"Güzel. Saat beşte yola çıkıyoruz. Cehennem gibi bir geceye hazır ol."

·UMMM Bana cehennem gibi bir geceye hazırlanmamı söylediğinde beklediğim şey *bu* değildi." Savaşan bir belirsizlikle çürük rıhtımı inceledim.

"Bana güveniyor musun?" Lord sordu.

Duyduğum en yüklü soruydu bu. Gerçekten, gerçekten birine güveniyor muydum? Vanessa dışında tabii ki. Bu, şu anda üzerinde düşünmek istemediğim bir konuydu. Lord omzunun üzerinden bana baktı, kapalı demirleme yerine yaklaşıyordu. Bir cevap bekliyordu.

"Beni öldürüp cesedimi bataklığa atmayı mı planlıyorsun?" diye sordum. Üzerinde durduğumuz rıhtım Salvador Gölü yakınlarındaki bataklığın kenarında yüzüyordu. İskeleye bağlı, kamuflajlı brandanın altında bir hava botu olduğunu anlamak için deha ya da bataklık uzmanı olmaya gerek yoktu.

"Bunu yapmayı planlasaydım önce sana yemek ısmarlar mıydım?" Lord'un ağzı yarım bir gülümsemeyle yukarı doğru çekildi. Bu ona *gerçekten çok* yakışıyordu. Eğer bir seri katil olsaydı, en azından son görüşüm seksi bir görüş olurdu.

"Sanırım değil. Ama her ihtimale karşı bu teknenin fotoğrafını çekip Vanessa'ya göndereceğim." Aslında öyle bir niyetim yoktu ama sırf gösteriş olsun diye elimi çantama attım.

"O zaman bunu güven faktörüne hayır olarak kabul ediyorum. Ve bu arada, bu Con'un teknesi."

"Sanırım sana fotoğrafı atlayacak kadar güveniyorum. Ne de olsa bana gezegendeki en iyi jambonlu sandviçi yedirdin." Lord beni meşhur Mother's Restaurant'a götürmüş, jambon ve bisküviyle karnımızı doyurmuştu. Şaşırtıcı bir şekilde, üniversite hariç tüm hayatım boyunca NOLA'da yaşamıştım ve orada hiç yemek yememiştim. Çok şey kaçıırıyordum.

Lord bana bir çene hareketi yaptı ve tekneyi örten brandaya uzandı. Brandayı ustalıkla açtı ve katlayıp rıhtımın ucundaki tahta kutuya yerleştirdi.

Daha önce hiç yapmadığım bir şey daha: hava botuna binmek. Tam *Bataklık İnsanları*'na göreymi ve yapmayı hiç beklemediğim bir şeydi ama Lord elimden tutup gemiye binmeme yardım ettiğinde sürücünün yanındaki koltuğa yerleştim. Bir kamyonet kasasının ortasında oturmayı hayal ettiğim gibi hissettim. Samimi. Bu düşünce beni etkiledi ve kaymaya başladım. Lord içeri adım attığında tekne sallandı ve hareketimi yakaladı. Eli koluma indi ve beni sakinleştirdi.

"Seni yakın seviyorum."

Bir şeyleri zorluyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Karar önümde kristalleşti. Ya bankın üzerinden kayacak ve kendimi korumak için aramıza mesafe koyacaktım ya da ortada kalacak ve daha fazlası ihtimaline açık olacaktım.

Lord kulak koruyucularımı başımın üzerinden geçirdiğinde hâlâ karar veriyordum -tartışıyor ve mantık yürütüyordum-. Onları kulaklarımın üzerine kapatmadı, sadece tuttu ve bekledi.

"Kararını verdin mi, Elle?"

Adam kafamın içinde değildi ama beni çok kolay okuyabiliyordu.

"Ben iyiyim," dedim, kendime sessizce, *fikrimi daha sonra her zaman değiştirebileceğimi* söyledim...

Başını salladı ve kulak koruyucularını yerine yerleştirdi. Lord hiç vakit kaybetmeden motoru çalıştırdı. Birkaç dakika sonra bizi iskeleye bağlayan halatları atmış ve tekneyi iterek uzaklaşmıştı.

Bataklıkta rölantide ilerlerken Lord bir şeyi işaret etti ve dudakları kıpırdadı ama kulaklıklarımın arasından onu duyamadım.

"Ne?" diye bağırdım. diye bağırdım.

Gülümsemesi genişledi. Kulaklarını işaret etti ve "Onları bir dakikalığına çıkarabilirsin. Onlara sadece seyir halindeyken ihtiyacın olacak."

Kulaklarımı boynumdan aşağı indirirken şaşkınlıkla ona baktım. "O zaman neden hemen bana taktın?"

"Çünkü onlar takılıyken çok tatlı görüneceğini biliyordum."

Güldüm, hâlâ biraz kafam karıştı. "Tuhaf birisin, bunu biliyorsun, değil mi?"

Omuz silkti ve kıyıyı işaret etti. "Şu kütüğün yanına sıkışmış timsahı görüyor musun?"

"Vay anasını," diye nefes aldım. "Hiç bu kadar yakından görmemiştım." "O zaman bir deneyim yaşayacaksın."

Lord kıyıya daha da yaklaşmak için manevra yaptı ve motoru kapattı.

Kütüğe doğru süzıldük ve timsahın yüzeyin altına batmasını bekledim ama batmadı. Belli ki onun alanına tecavüz etmemizi umursamıyordu.

"O kadar yaşlı değil. Belki en fazla üç ya da dört yaşında." Başımı salladım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Zamanında bataklıkta çok zaman geçirdim." "Ne zaman?"

"Yirmi dört/yedi saat arkamı kollamaktan sıkıldığımda ya da sokaklarda yaşamaktan bıktığımda. Burası işler çok kızıştığında kendimi toparlamak ve saklanmak için geldiğim yeri."

Çok sıcak derken polisleri ya da çeteleri kastettiğini düşündüm. Açıklama istemedim ve Lord devam etti: "Endişelenmem gereken tek kişi ben olsaydım, burada temelli kalırdım ama Con'u takip etmekten vazgeçecek değildim. Bu yüzden her seferinde sadece bir hafta kadar kalıyordum ama şehirden otostop çekiyor, bir kayık alıyor ve keşfe çıkıyordum. Bir keresinde üç gün boyunca kayboldum. Neyse ki timsah mevsimindeydik, birkaç adam beni buldu. O zamana kadar tavşan yakalamayı ve kamp ateşinde kızartmayı öğrenmişim. Yıllardır yediğim en iyi yemeklerden biriydi ve çalmak zorunda kalmamışım. Kütüphaneden bir kitap aşırımsım -*Dağın Benim Tarafı*- ve o çocuk bir ağaçta yaşarken her türlü harika şeyi yapıyordu. Meşe palamudu krepleri yapmadım, çünkü doğru malzemelere sahip değildim, ama Catskills'de havanın soğuk olmadığı gerçeğini takdir ettiğime eminim."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Gerçek hikaye."

Timsah sonunda yüzeyin altında kayboldu ve Lord kütüğü itip tekneyi daha önce gittiğimiz yöne çevirirken bana sırttı. "Uçmaya hazır mısın?"

Bana söylediklerini hâlâ sindirmeye çalışıyordum ama yine de başımı salladım. "Kulaklıkları tak," diye emretti.

Uydum ve tekneyi tekrar çalıştırdı. Bu sefer yavaş gitmiyorduk, *uçuyorduk*.

Lord tekneyi ustalıkla kullanıyordu ama ben yine de ciyaklıyor ve virajdan viraja savrulurken kolunu tutuyordum. Bataklığa kendi kişisel yarış pisti gibi davranıyordu. *İnanılmazdı*.

Ciyaklamalarım kakhahalara dönüştü ve artık korkmuyor olmama rağmen yine de tutundum. Lord'un kalın pazuları ellerimin altında esnedi ve sanırım benim çapam olmaktan hoşlanıyordu. Uzun zamandır hayatımda böyle bir şey olmamıştı.

Ona bir bakış attığımda küçük bir gülümseme belirdi ve bizi tekrar keskin bir şekilde döndürmek için kontrolleri manipüle etti, böylece onun yanına daha da yakınlaştım. O anda bunu kasıtlı olarak yaptığını anladım. Ve umurumda değildi. *Hoşuma* gitmişti.

Bataklıktan geçip açık sulara çıkarken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordum. Önümüzde muhteşem bir gün batımı gökyüzünü pembeler ve turuncularla boyamaya başlamıştı. Lord sonunda yavaşladı ve motoru durdurdu. Kulak koruyucusunu kaldırdı, ben de aynısını yaptım.

"Endişelenmeye başlamam gereken yer burası mı?" diye sorduğumda gülüyordum.

Gülümsemesi küçük bir gülümsemeden aşına olmaya başladığım bir sırıtışa dönüştü. "Sadece güneş batarken seni öptükten sonra beni ne kadar çok isteyeceğin konusunda endişeleniyorsan."

Gülmeyi bıraktım.

"Son yarım saattir o mükemmel ağzının gülümsemesini izliyorum -ki bu da bizi bir ağaca çarpmadığım için çok şanslı olduğumuz anlamına geliyor- ve bunun tadını alıyorum."

Dudağımı ısırdım. "Böyle söyleyince..."

Uzandı ve rüzgârda savrulan saçlarıminin bir kısmını kulağıminin arkasına sıkıştırdı. "Böyle iyi görünüyorsun," diye mırıldandı.

"Ne gibi?"

"Mutlu."

Kıpırdamadım. Mutlu mu? Hayatımı mutlu ya da mutsuz olarak düşünmüyordum. Sadece *öyleydim*. Ama o haklıydı. Şu anda, bu anda, hiçbir kaygım yoktu. Şu anı yaşıyordum ve onun sayesinde bunun tadını çıkarıyordum.

"Öp beni," dedi.

Emir karşısında tereddüt etmedim. Uzandım ve bir parmağımyı dudaklarının üzerinde gezdirdim. Alttaki üsttekinden daha dolgundu ve parmak ucumu dişlerinin arasına alıp ısırıldı. Elimini geri çektim ve kalçasına doğru indirdim. Dokunuşumla kasları gerildi ve onu etkileyebilmenin verdiği güçle kendimden geçtim. Bu adam vahşiydi, evcilleşmemişti, görünüşe göre korkusuzdu.

-Yine de ona dokunduğumda vücudu zıplıyordu. Bu delicesine baştan çıkarıcıydı.

Yarı ayakta durdum ve iki büküm oldum, bir dizimi onun bacaklarının arasına koydum ve kendimi onun kalçasının üstüne yerleştirdim.

Lord'un iniltisi içimde bir şeyleri serbest bıraktı. Evet, emri o vermişti ama kontrolü de bana devretmişti. Yetki bende idi ve onu *yakmak* istiyordum. Bir elimi omzuna koydum ve diğer elimi boynuna doladım.

"Benimle başa çıkabileceğinden emin misin?" diye sordum.

"Eğer dudakların iki saniyeden kısa bir süre içinde benimkilerin üzerinde olmazsa, burada dizginleri ele alacağım." Elleri kalçalarımın üzerine yerleşti ve sıkı. Bu hareket beni onun kalçasında ileri geri salladı ve klitorisim bu hissin etkisiyle parladı. Uçuşan eteğim bataklıkta yüzmek için tamamen uygunsuzdu ama aramızda fazla bir şey olmadığı anlamına geliyordu. Pantolonundaki kocaman şişkinliği görmek için aşağıya baktım.

Lord bakışlarının yönünü takip etti. Kalçalarımı daha sıkı kavradı ve beni kaldırmaya başladı.

"Benim için yayıl. Kucağıma oturmanı istiyorum."

Başımı eğdim ve ona uyarken kulağına fısıldadım, "Tam olarak olmak istediğim yer olduğu için şanslısın."

Dudaklarım Lord'un dudaklarına değdiğinde gözleri memnuniyete benzer bir şeyle parladı. Kendi gözlerimi kapattım ve kendimi öpücüğün içine attım, ağzımı açtım ve onun tadına baktım.

Bu bağımlılık yaratabilirdi.

Elleri kığımın etrafında kıvrıldı ve beni daha yakına çekti. Üstte olabilirdim ama artık kontrol bende değildi ve bu benim için tamamen sorun değildi.

Onu istiyordum. Altımda. Üstümde. Arkamda. Ona hangi şekilde sahip olabilirim. Ona karşı sallanırken özlemimin her zerresini öpücüğün içine koydum.

Lord önce geri çekildi. "Lanet olsun, kadın. Beni burada böyle öpemezsin. -Seni yere yatırıp bu lanet teknenin koltuğuna oturtmamı istemiyorsan hayır."

"Buna hayır demiyorum." Vücudum ihtiyaçla sıkıştı. "Bu ilk değil."

"Kibarca rica etsem ve 'lütfen' desem bile mi?"

Bir an ona sarılmıştım, sonra koltuğa sırt üstü uzandım ve ağzı yine benimkinin üzerindeydi. Dudaklarım. Çenem. Boynum.

Dişleri kulak mememden aşağı inip ısırıldığında düşüncelerim dağıldı.

"Lütfen," diye fısıldadım.

Zaten sert ve ağrıyan meme uçlarım, Lord'un kulağımdaki derin sesinin gürültüsüyle daha da buruştu. "Dudaklarındaki *lütfen* kelimesine bayılıyorum. Ben senin içindeyken ve sen benim adımı inlerken bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

Adını inletmek mi? şu anda bunu yapmak üzereydim.

"Bu bir evet mi?" Nefes nefese sordum ve eğer umursuyor olsaydım, sesimin bu kadar çaresiz çıkmasından utanabilirdim.

"Seni tekrar altıma aldığımda, çok daha fazla alana ve çok daha fazla zamana ihtiyaımız olacak."

18

lord

geri çekilip Elle'in eteğini bacaklarından aşağı sıyırmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bana baktı, gözlerindeki ihtiyaç çok açık ve çok seksiydi. Ama onu buraya bir bataklığın ortasında sikmek için getirmemiştim. Klas bir adam olmayabilirdim ama o daha iyisini hak ediyordu. Bu onu eninde sonunda bataklığın ortasında sikmeyeceğim anlamına gelmiyordu ama bu sefer değil. Daha fazla zaman ve daha fazla alan istediğimi söylediğimde yalan söylemiyordum. Avuçlarımı yanlarında gezdirdim ve başparmaklarımı tişörtünün altında benimle alay eden meme uçlarının üzerinde gezdirdim.

Temas edince titredi ve aletim tekrar zıpladı. Kotumu delmeden daha fazla sertleşebileceğimi sanmıyordum.

"İşte bu bir erteleme. Bu gerçekleşecek, Elle. Sen ve ben."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben devam ettim: "Beklenti ve saçmalık yok ilkesine sadık kalacağız ama bu, bunun gerçekleştiği gerçeğini değiştirmiyor. Eğer bu seni korkutacaksa üzerine bir etiket koymayacağız, ama bilmelisin ki ben iddiamı ortaya koyuyorum. Sen benimsin."

"Ben kabul etmedim-" Kendi sözlerini kesti ve beyninin aşırı hızlandığını duyduğuma yemin ettim. Eğer bunu fazla düşünürse, şansımı kaybedebilirdim. Böyle bir şey olmayacaktı.

"Elle, dur."

Gözlerime bakarken alnı kırıştı. "Neyi durdurayım?" "Bunu fazla düşünüyorsun."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Oluyor işte. Hem sen hem de ben bundan büyük keyif alacağız." Meme uçlarını tekrar okşadım ve gözleri bulutlandı.

Teraziyi benim lehime çeviren neydi bilmiyorum ve şu anda umurumda da değildi. Benim için önemli olan tek şey, "Tamam" derken ağzının aldığı şekildi.

Elle'i bıraktıktan sonra eve gidemeyecek kadar heyecanlanmışım. Merdivenleri tek başına çıkmasını izlemek için tüm kontrolümü kaybetmişim. Ama bu - başladığımız şey- ağırdan almaya değerci.

Onun yerine spor salonuna gittim. Geç olmuştu, bu yüzden arabayı park ettiğimde Reggie'nin eski kamyonetinin hâlâ park yerinde olduğunu görünce şaşırdım.

Kendimi arka kapıdan içeri attım ve hız torbasına vuran birinin hızlı, ritmik vuruşu ve zıplamasıyla karşılandım. Reggie'nin yumuşak hareketleri yıllar boyunca etkisini hiç kaybetmemişti. Durakladı ve omuzlarını gerdi, ben de ona doğru geçtim.

"Hâlâ iyi görünüyorsun ihtiyar."

Kafasını çevirdi.

"Hey, Lordum. Bu saatte burada ne işin var?"

"Bir süre çantaya vurayım dedim. Bugün hiç antrenman yapmadım."

"Neden gidip üstünü değiştirmiyorsun, ben de ringe çıkıp eldivenler, böylece iyi bir tane alabilirsin." "Emin misin?"

"Bu gece yapacak daha iyi bir şeyim yok."

Soyunma odasına yöneldim ve şortumu giydim. Reggie ringde beni bekliyordu, iplerin arasına eğildim ve ayaklarımın üzerinde zıplayıp gerindim.

Ben yumruk atmaya başladım, o da konuşmaya başladı.

"Dışarıda yaşamadığına şaşırdım. Onun yerine burada yaşlı bir adamla birliktesin."

"Bu gece bir randevum vardı. O yüzden sosyal takvimim hakkında endişelenme."

"Randevu mu?" dedi, sağ elini aparkatıma doğru eğerek. "Bunun tarih olduğunu sanıyordum."

Güldüm. "Doğru dürüst bir randevu almalı epey zaman oldu."

"Ve hâlâ onun yatağında değilsin."

Eldivenlere daha sert vurdum. "Bu bir ilk buluşmaydı."

"Ve sen bir centilmen mi oluyorsun?"

"Daha çok ikinci bir randevuyu kabul etmesini sağlamaya çalışıyorum."

Reggie'nin kıkırdaması sessiz spor salonunda yankılandı. "Elde edilmesi zoru oynuyor, sen de bunu ona mı çeviriyorsun?"

Ben zıplamaya ve vurmaya devam ederken daire çizdik. "Sadece doğru yapmaya çalışıyorum."

"Özel bir kız olmalı."

"Öyle."

"O zaman onu buraya getirsen iyi olur, böylece ben de bir ara ona bakabilirim. Con'un kızına daha ilk günden onayımı verdim. Seninkinin de kalıcı olduğundan emin olmalıyım."

Reggie'nin endişesi beni terlemekten daha çok ısıttı. Con sahip olduğum tek biyolojik aile olabilirdi ama kurduğumuz aile, başladığımız aileden çok daha iyiydi.

"Bunu yapacağım."

Omuzlarım ve kollarım hareket edemeyecek kadar yorulana kadar yumruklamaya ve daire çizmeye devam ettim. Yarın ağrım olacaktı ama en azından bu gece başımı yastığa koyduğumda dışarıda olacaktım.

Yine de rüyamda Elle'i görüyordum.

BEKLENTİ. Vücudumun her kasında vızıldayan duygu b u y d u. Lord'un teklifini kabul ettikten sonra, zihnimin daha önce gittiği her yere gitmesine engel olamadım, ama daha ayrıntılı olarak. Kadınların seks hakkında düşünmediğini söyleyen herkes saçmalıyordu. Randevumuzdan sonra, biraz elimi kullanmış ve bana dokunduğundan beri karnımda yanmakta olan rahatlamayı kendime vermiştim. Beni itiraf etmeye zorlasaydınız, muhtemelen boşaldığımda Lord'un adının yatak odamın duvarlarında yankılandığını söyledim. Ertesi sabah beni işe götürdüğünde, bir gece önce yaptığım şeyin alnıma damgalandığını hissettim. Kırmızı bir harf yerine, görünmez bir dövme vardı: *Mastürbasyon yaparken senin adını haykırıyorum*. Lord'u tanıyorsam, muhtemelen bunu sorun etmezdi. Bu bilgiyi vereceğim anlamına gelmiyordu.

İş her zamanki gibi devam ediyordu... çoğunlukla. Ancak şimdi, ofise kapanmak yerine, Lord benimle birlikte ön tarafta takılıyordu. Sanırım tüm gün boyunca bana dokunmadığı ya da varlığını hissedebileceğim kadar yakın olmadığı yirmi dakika olmuştur.

Başka biri olsa klostrofobik hissederdim ama Lord'un yanında, kızışmış bir kedi gibi ona sürtünme isteğimi zar zor dizginleyebiliyordum. Ne diyordum ben? Bunu yapmak için her fırsatı değerlendirdim. Bugün beşinci kez cam kasanın üstünü temizlemek için onun tarafından "sıkıştırıldım".

"Kadın," diye hırladı. "O daracık kışını bir daha sıkıma sürtersen seni domaltıp seksi eteğini yukarı kaldırır ve tam buraya oturturum."

Küstah gülümsememi takındım. "Hoşuna gidiyor... inkâr etme."

Elleri kalçalarımın indi ve beni kendine doğru çekti.
Aletin çıkıntısı kıkımın dikiş yerine bastırdı.

Bir ürperti daha geldi.

"Benimle dalga geçiyorsun ve düşünmemi imkânsız hale getiriyorsun. Müşterilerimi ömür boyu korkutmamak için aletimi sakinleştirmek için arkada bazı numaralar çalıştırmam gerekiyor."

"Daha çok onlara müthiş bir gösteri sunmak gibi..." Dedim.

Dişleri tendonu aşağı çekmeden önce nefesi boynuma çarptı. Bu adam ölümcüldü.

Beni kollarının arasında çevirdi, gözleri göğsüme kaydı. Neyse ki bugün astarlı bir sütyen giyiyordum, yoksa şov yapan *ben olurdum*.

"Sana yatağında ihtiyacım var, Elle. Artık dalga geçmiyorum. Senin içinde olmalıyım."

İnlememi tutmak için dudağımı ısırdım. Tutamadığım şey ise fısıltıyla "Tamam." demek oldu.

Lord beni serbest bıraktı ve geri çekildi. "Güzel. Şimdi işinin başına dön. Arkada bir şeyler yapmam lazım. Bana ihtiyacın olursa seslen yeter." Beni *kızgın*, rahatsız ve *sinirli* bir halde bırakarak uzaklaştı. Onu izledim. Yıpranmış kotunun kıkını nasıl mükemmel bir şekilde kavradığını izledim. Omzunun üzerinden baktı ve beni bakarken yakaladı. Göz kırpışı da en az geri kalanı kadar seksiydi. Ben de ona göz kırptım.

Sonraki birkaç saat hızla geçti; müşteriler birbiri ardına fiyatları yükselttiğim şeyleri satın alıyordu. Bir çift elmas küpe, mineli bir madalyon ve aslan başıyla işlenmiş bir çift kol düğmesi. Son müşteri de az önce çıkıp gitmişti ve ben de kasaların önlerini ve üstlerini *tekrar* silmek için kahve filtrelerimi ve ev yapımı cam temizleyicimi çıkarmıştım. İnsanlar parmak izlerini kendilerine saklayamıyorlardı.

Eğilmiş, özellikle inatçı bir lekeyi ovuyordum ki bir el kıkıma indi ve sıktı.

İçimde bir uyarılma hissi uyandı ve geri geri giderek geniş
Kavrama.

"Sikeyim. O kıkı."

Ses mi? Lord'un sesi değildi.

Ayağa kalktım ve etrafımda döndüm.

Rix.

"Umm... Bu-bu olmadı. Geri sar. Çok özür dilerim." Kelimeler garip bir gevezelik içinde yuvarlandı.

"Az önce günümü güzelleştirdin, tatlı şey. Sakın özür dileme."

Bu sevgi sözcüğü Lord'dan başkası tarafından kullanıldığında kulağa çok yanlış geliyordu.

Bana böyle *seslenirdi*. Başka hiç kimse.

Kasanın kenarından kaydım, aramıza biraz mesafe koyduktan sonra, "Bana öyle deme. Aklına bir şey gelmesin. Düşündüm ki-"

"Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum, *tatlı şey*. O kışın ellerimde ne kadar güzel hissettirdiğini unutacağım anlamına gelmiyor. Asla." Kendini beğenmiş gülümsemesi hızla soldu. "Yine de çok fazla erkeğin sana elini sürmesine izin verdin. Bu hiç hoşuma gitmiyor."

Neden bahsediyor bu?

"Ben-"

"Jiminy'nin sana elini sürmesine izin verdin mi vermedin mi? Çünkü bu beni ne kadar kızdırsa da, erkeğini gerçekten kızdırmış olmalı. Eğer o gerçekten senin erkeğince."

"O-"

"O burada ve kendi adına konuşabilir," dedi Lord. Alçak sesle hırlaması aklı başında bir insanın kaçmasına neden olurdu ama Rix'te işe yaramadı.

"Jiminy ile o bokun icabına baktım. Elle için endişelenmene gerek yok. Başa çıkabileceği kadar erkeği var. Aslında, onun varlığını unutmamı tercih ederim."

Lord'un vücudu benimkine yaslandı ve ben de ona doğru eğildim.

Rix'in gülümsemesi daha da kendini beğenmiş bir hal aldı ve ben nedenini anlayamadım. Lord az önce yasayı koymuştu ve ben onun koyduğu yasadan memnundum. Şişe olayının bir kez daha tekrarlanmasını istemiyordum. *Lanet olsun. Şişe*. Gözlerim Rix'e kaydı ve o da bana gülümsedi. Adamın aklımı okuduğuna yemin edebilirdim.

"Biraz daha Dom'a ihtiyacın olursa bebeğim, sadece bağır. Ben seni korurum. Zaten kapına kadar getireceğimi biliyorsun. Başka bir şeye ihtiyacın olursa da." Rix ikimize de -belki de sadece bana- bir çene hareketi yapıp kapıya yönelirken Lord'un eli beni sıkıca kavradı.

Arkamı dönüp -kendi isteğimle değil- Lord'la yüzleştikimde zil hâlâ çalıyordu.

"O neden bahsediyordu? Kapına mı teslim edildi? Paylaşmayı unuttuğun bir şey mi var?"

Lord'un kaşları birbirine yaklaşmış, mavi gözleri sertleşmişti. O baktı *Kız mıştım.*

Yutkundum. "Şey... umm..."

"Çıkar ağzındaki baklayı tatlı şey, sabrım taşmadan ve kendi sonuçlarıma varmadan önce."

"Nerede yaşadığımı biliyor."

Lord'un ifadesi daha da karardı. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü, dediği gibi... Rix -ya da ekibinden biri- bir şampanya şişesini kapıma dayadım. Hani şu merdivenlerime çıkan kapı."

Çenesindeki kaslar gerildi. "Onu alıyorum. Ve sen bunun bahsetmeye değer olduğunu düşünmedin mi? Nerede yaşadığımı bildiğini ve ilgisini kaybetmediğini?"

"Pazar günüydü, sen gelip beni aldığında. Seni arayıp geri gelmeni ve beni tekrar kurtarmanı istemedim. Ben büyük bir kıyım. Her şeyi hallederim. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

O kızgın mavi gözler tekrar benimkilere kilitlenmeden önce tek söylediği "O kendi başının çaresine bakabilir," oldu. "Rix'i kendin halledebileceğini mi düşünüyorsun? Gerçekten mi, Elle?" Adım dudaklarından bir kırbaç gibi şakladı ve bir daha asla böyle söylediğini duymak istemediğime karar verdim.

"Ben sadece-"

"Beni dinle Elle, hem de iyi dinle," diye başladı Lord, çenemi avuçlamadan önce. "Bu kendi başına halledebileceğin bir iş değil. Ve eğer Rix bir daha böyle bir şey yaparsa -ki yapma ihtimali çok yüksek -İlk arayacağın kişi ben olsam iyi olur. Hemen. Üç dakika sonra değil, üç gün sonra da değil. Neler olup bittiğini bilmeden seni güvende tutamam."

"Beni güvende tutmak senin işin değil."

"Aynı fikirde değilim. Sen benim dünyama adım attın ve senin güvenliğinin kesinlikle benim işim oldu." Başparmağı yanağımla okşadı ve sesi yumuşadı. "İşbirliği yapacak mısın yoksa oraya gitmen için sana yardım etmem mi gerekecek?"

Bana dokunmasından mı, sesinin alçak ve boğuk tonundan mı, yoksa benimle ilgilenmek istemesinden mi bilmiyorum ama içimden bir ses *hayır* diye bağıırıyordu, *oraya gitmeme yardım etmene ihtiyacım yok çünkü kendimi zaten senin ellerine teslim etmişim.* Bu yüzden fısıldadım, "Oradayım."

Lord'un çenesindeki kaslar daha da gevşedi. "Güzel. O zaman eşyalarını almak için senin evinde duracağımızı ve benimle eve geleceğini söylediğimde itiraz etmezsin."

Haklıydı; ilk kez tartışmayacaktım.

Chains'ten uzaklaşırken Lord'un üzerinde hala tam olarak kızgın olmayan dalgaların yuvarlanmasıyla gergin ^{hissetmeliyim}, ama bununla ilgili bir şey aslında bana enerji verdi. Güvenliğim için duyduğu endişe yüzünden benim için bu kadar heyecanlanmıştı. Yakın geçmişte insanlardan ilgisizlik, kızgınlık ve düpedüz onaylamama görmüştüm ama gerçek bir endişe görmeyeli uzun, çok uzun zaman olmuştu. Bu... farklıydı. Ve içimde filizlenen sıcaklık göğsümün çevresinde durmadı, diğer bölgelerime de yayıldı.

Büyük, kötü Hemi 'Cuda ile bizi NOLA sokaklarında gezdirirken Lord'a bir bakış attım. Tanrım, bu arabaya bayılmıştım. Bir daha asla araba kullanmayacağıma dair kendime bir yasa koymamış olmayı dilememe neden oldu. Direksiyonu kavrarken ellerimin altındaki gücü hissettiğimi hayal edebiliyordum. Bu düşünceyi kendimden uzaklaştırdım çünkü beni daha da heyecanlandırıyordu. Lord'un bu gece için planlarının ne olduğundan emin değildim ama benimkiler olabildiğince yaramaz olacak şekilde hızla şekilleniyordu. Yanımdaki adam sağlam, güçlü ve inkar edilemez derecede seksiydi. Con'la ilişkiye başladığında Vanessa'yı kıskandığımı itiraf etmekten utanmıyordum. Ama şimdi onun daha yaşlı ve bana göre daha seksi versiyonunun yanında gidiyordum. Pencereden dışarı ve gökyüzüne doğru baktım. *Yukarıda her kim varsa, teşekkür ederim*, dedim sessizce. *Bu fırsatı boşa harcamayacağıma söz veriyorum*. Çünkü biliyordum ki -Rab bunu kabul etmeye hazır olmasa da- aramızda her ne yaşanacak olursa olsun, doğası gereği geçici olacaktı. Uzun vadeli bir bağlılığı düşünemeyecek kadar bıkmıştım.

"Sadece bu gece için mi bir şeyler getirdin?" Lord'un derin sesi arabanın alçak gürültüsünü bastırıyordu.

Sorusuyla nereye varmak istediğinden emin değildim, bu yüzden şakayla karışık "Neden, senin yanına taşınmamı mı bekliyorsun?" diye sordum.

Gözleri bir an için yoldan ayrılıp bana kaydı. "Yine mi geldin?"

"Sadece sorunuzla neyi kastettiğinizi merak ediyorum."

"Burada neyle çalıştığımızı görüyorum." Bir köşeyi döndü ve üstü kapalı bir ön verandaya çıkan yeni boyanmış beyaz merdivenleri olan kazıklar üzerine inşa edilmiş bir evin önünde yavaşladı. Beyaz panjurlu, parlak maviydi, düzenli ve temizdi. Yeni, Katrina sonrası, tahminimce.

"Burası senin evin mi?"

Lord evin yanındaki iki çakıl taşlı yoldan yukarı çıktı.

Sanırım bu sorunun cevabıydı.

"Evet. Hepsi benim."

"Çok şirinmiş."

Ondan ne beklediğimden emin değildim ama çarpık bir gülümseme ve hızlıca "Teşekkürler," demesi işimi gördü.

Lord arabayı park etti ve dışarı çıktı. Çantamı ve çantamı toplayıp kapının kolunu tuttum ama o çoktan kapıyı dışarıdan çekip açmış ve eşyalarımı almak için içeri uzanmıştı.

Tamam o zaman.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ettim ve çift sürgülü kapının kilidini açmasını bekledim. Anlaşılan burası da pek güvenli bir mahalle değildi. Ama etrafa bakınca şaşırmadım. Kasırganın ardından hâlâ tam olarak canlanmamıştı. Farklı çürüme durumlarında birkaç ev, birkaç yeni ev ve caddenin karşısında düzgün bir çoklu aile birimi vardı. Lord'un ki açık ara en güzeliydi. Her zaman duyduğum emlak taktiğinin tam tersi - en güzel mahalledeki en berbat evi satın almak ... ama içimden bir ses Lord'un yeniden satış değeri konusunda endişelenmediğini söylüyordu.

Onun hakkında bildiklerimi hızlıca tekrar gözden geçirdim; erken yaşta koruyucu ailelikten atılmış, orduya katılmış ve onurlu bir şekilde terhis olduktan sonra şehre geri taşınmıştı. Hayatı sürekli bir değişim içindeydi ve burası muhtemelen onun ilk gerçek evi olabilirdi.

"Buyurun-tur yaklaşık altmış saniye sürüyor çünkü büyük değil. İki yatak odası, bir buçuk banyo, oturma odası, mutfak, çamaşırhane ve depo."

Evin bir bekâr evi olduğu belliydi. Geniş, gri bir kanep ve siyah bir sehpa, altlarında daha koyu gri bir halıyla birlikte duruyordu. Karşısındaki duvara, siyah bir eğlence ünitesinin üzerine düz ekran bir televizyon monte edilmişti.

Yerler laminat ahşabın daha soluk bir tonuydu ve görebildiğim kadarıyla yaşam alanının geri kalanı seyrek döşenmişti. Mutfağın hemen dışındaki küçük kahvalt köşesinde küçük bir masa ve dört sandalye vardı. Evin arka tarafına doğru dar bir koridor uzanıyordu ve üç kapı saydım.

Muhtemelen iki yatak odası ve banyo. Birkaç bar taburesi siyah ve gümüş rengi girdaplı bir tezgâha çekilmişti.

Lord çantalarımı kanepenin ucuna bıraktı. "İster misin-" Sorusu kelimenin ortasında kesildi ve bana bir içki teklif etmek üzere olduğunu anladım.

"Böyle iyiyim," dedim, detay vermeden cevap verdim. "Su ister misin?"

"Burada yaptığımız şey gerçekten bu mu, Tanrım?" Konuşmaya kısa devre yaptırarak sordum.

Mavi gözleri bana kilitlendi ve bir an için **b i r b i r i m i z e** baktık.

"Burada ne yaptığımızı sanıyorsun?"

"Sanırım ikimiz de bunun nasıl sonuçlanacağını biliyoruz. Ve ben bununla gayet iyiyim."

20 *Lord*

İŞTE YİNE GİTTİ, char ben daha durumu nasıl oynayacağıma karar vermeden bir şeylerin peşine düşmüştü. Kimse Elle'in çekingen ya da kendinden emin olmadığını söyleyemezdi. O cesur ve yüzünüzün içindeydi. Sanırım bununla sorunu olan bir erkek olmadığım için şanslıydım. Hayır, bu beni daha da tahrik ediyordu. Kahretsin, onda beni *kapatan* hiçbir şey yoktu.

"Acelen mi var?" diye sordum.

"Hayır, sadece bu gecenin nasıl geçeceği konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum."

Her şeyi açıklamak mı istiyordu? Açıklarız.

"Seni eve sadece becermek için getirmedim Elle."

Mükemmel kırmızı dudakları aralandı ve gözleri büyüdü. "Ama düşündüm ki-"

"Sana bakmam seviştiğimiz anlamına mı geliyor? Şart değil." Alnı şaşkınlıkla kırıştı ve bu, birkaç gün önce onun dengesini bozmakla ilgili düşüncelerime uyuyordu. Kahretsin, hayatıma girip dünyamı kaosa sürüklediğinden beri dengem bozulmuştu.

"Ama ya bu anlama gelmesini istersem?" Elle çenesini kaldırmış ve dudaklarını ayırmıştı. Kadın çok seksiydi ve buna nasıl karşı koyabilirdim ki? "Sanırım bu sefer sana uyum sağlayabilirim. Çünkü şu anda, ben

senin amının tadının ne kadar tatlı olduğunu bilmek için ölüyorum."

Sözlerimin onun dengesini yeniden bozmasını bekleseydim yanılırdım. Elle kasıla kasıla odanın öbür ucuna, kanepenin arkasına gitti ve tepesine çıktı. Bacaklarını açtı ve kollarını iki yanına dayadı. Eteği kalçalarına kadar iniyordu.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım."

Kıpırdandığında vücudumdaki tüm kan sikime hücum etti, böylece eteği daha da yukarı kayd ve çıplak amını bir anlığına görebildim.

"Sik beni, o küçük tatlı amcığı yemek için sabırsızlanıyorum."

Kaba sözlerim onu rahatsız ettiyse de bundan hiç bahsetmedi. Tam tersine gülümsemesi genişledi.

"Şimdiye kadar hep konuştun... Umarım becerilerin de aynı seviyededir, piyon yıldızı."

Ağzından çıkan her kelime bir meydan okumaydı ve ona işlerin nasıl olacağını gösterme zamanım gelmişti. Kanepeye doğru yürüdüm, her iki kalçasının altından bir kolumu geçirdim ve onu havaya kaldırdım. Onu göğsümde dengeleyip koridordan yatak odama doğru yürürken inledi. Onu yatağında istiyordum.

Yatak odama ulaştığımda dizlerimin üzerine çöktüm ve kıcı yorgana çarptı.

"Tanrım, korkuttun-"

"Sus. Meşgulüm," diye araya girdim, kollarımı kalçalarının altından çekip başparmağımı amının dikişinde gezdirdim.

Sözleri bir inlemeye dönüştü.

"Bu doğru. Senden duymak istediğim tek şey *daha fazlası, tam orası ve lanet olsun, yine boşalıyorum* gibi şeyler. Diğer her şey seni tadana kadar bekleyebilir."

Vücudunu bir ürperti kapladı ve başımı eğdim, dilimi tatmak için dışarı çıkardım. Bu sefer odayı dolduran benim iniltimdi.

"Çok tatlısın." Onu araladım ve dilimle fiske vurmadan önce dudaklarımı klitorisinin etrafına sardım. Elle'in parmakları başımı kavradı ve yüzümü daha yakına çekti.

Sorun değil, tatlı şey. Olabildiğince yaklaşacağım. Tadı tıpkı Elle gibi tatlı ve baharatlıydı. Amını yalayıp yutarken, klitorisinin etrafında dönerken ve iki parmağımla girişiyle alay ederken onu içime çektim. Onları içine sokma dürtüsü güçlüydü, ama bunu dışarı çekmek istedim. Onu ilk kez boşalttığım anı hatırlamasını istedim. Bu kadına o kadar çok orgazm yaşatmayı planlamıştım ki, bu ilk orgazmın

öne çıkmak için epik.

Onu sonuna kadar zorladım ve inlemeleri ve 'bırak geleyim, lanet olsun' emirleri duvarlarda yankılandı. Hızımı yavaşlattığımda, hayal kırıklığı çığlığı bana yakın olduğumu söyledi.

İki parmağımı da içine soktum ve G noktasını buldum. İç kaslarının titremesi, patlamasına fazla zaman kalmadığını gösteriyordu. Dişlerimle çekiştirmeden ve sertçe emmeden önce klitorisiyle oynadım.

Elle bir çığlıkla paramparça oldu.

Görev tamamlandı. Tamamlandı.

Ama henüz işim bitmemişti.

21

Lord

BAŞKA BİR ADAM kadınına üç kez orgazm yaşattığı ve kadının hemen bayıldığı gerçeğini sorun edebilirdi ama benim için sorun yoktu. Aslında, bu bende göğsümü Kral-Kong gibi yumruklama isteği uyandırdı. Elle yatağımdaydı ve kendini tamamen bırakacak kadar rahattı. Bu başlı başına bir zaferdi. Onu dikkatlice yastıkların üzerine yatırdım, eteğini çıkardım ve onu uyandırmadan gömleğini ve sütyenini çıkarmaya çalışıp çalışmamayı tartıştım.

Gözleri fıldır fıldır açıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Sıra sende. Berbatım."

Seçtiği kelimeler beni güldürdü. "Sanırım senin sıranı ve emme işini sonraya saklayabiliriz. Kendi kıyafetlerinle mi yoksa benimkilerle mi uyumak istersin?"

Cevap vermedi, sadece bluzunu başından çekti, sütyeninin düğmesini açmak için uzandı ve eteğini itti. Beyninin tüm silindirleri çalışmıyordu, çünkü kıyafetleri yere düşer düşmez yastığıma kıvrıldı ve gözlerini kapattı.

"Elle?"

"Yorgunum." Sesi bir fısıltı gibiydi. "Pek uyuyamadım." Son kısmı bir esnemeyle çıktı.

O anda Rix'i parçalara ayırmak istedim. Onun bir an daha uyumasına mal olmayacağına dair kendime yemin ettim.

"O zaman sen uyu. Bu gece sana göz kulak olacağım. Endişelenecek bir şey yok."

"Biliyorum."

Ve sonra dışarı çıktı.

Elle'i, yastığımın üzerine dökülen gür, kızıl saçlarının görüntüsünün hafızamda yer ettiği sürenin yarısı kadar bile hayatımda tutabilirsem, şanslı bir adam olurum.

Uyandığımda boş bir yatakla karşılaştım. Bu hiç hoşuma gitmedi. Doğruldu ve bir elimle yüzümü ovaladım.

İlk düşüncem şuydu: *Kaçtı mı?*

Sonra burnuma hafif bir tarçın kokusu çarptı ve mutfaktan akan suyun sesi geldi.

Bu da ne böyle?

Bacaklarımı savurdum ve yataktan çıktım. Koridorun sonuna ulaştığımda, mutfağımyı süsleyen en seksi manzaraya tanık oldum: Üzerinde sadece benim tişörtlerimden biri olan Elle, dolaptan bir tabak almak için uzanıyordu. Tişört yukarı sıyrılarak k1ç1n1n kıvrımlarını ortaya çıkardı ve sabah odunum canavar gibi bir ereksiyona dönüştü.

Hiçbir şey söylemedim, sadece manzaranın tadını çıkardım, karnımı kaşıdım ve aletimi kavrama ve okşama dürtüsüne direndim.

Lanet olsun. Kadın o kadar muhteşemdi ki -saçları ve çıplak bacakları- durduğum yerde boşalmam için sadece birkaç kez çekmem gerekecekti.

Elle tabağı tezgâhın üzerine koydu ve yüzünü bara döndü... ve bana. Waffle ütüm tezgahın üzerinde duruyordu, bu da güzel kokuyu açıklıyordu. Bir ses çıkarmış olmalıym çünkü gözleri benimkilere kayd1 ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Merhaba, piyon yıldızı. Aç mısın?"

Sözleri biter bitmez gözleri boxerımdaki çadıra kayd1.

"Yemek için yani," diye açıkladı.

"Ya yemekten fazlasını istersem?" diye sordum.

Ağzı arsız bir sırıtışla seğıirdi. "Diğer her şey tatlı için beklemek zorunda kalacak. Önce waffle."

Kaşlarım havaya kalktı. "Waffle karışımım bile var mıydı?"

"Hayır. Sıfırdan yaptım. Umarım tarçın seviyorsundur... çünkü sallamaya başladım ve kapak hamurun içine düştü. Elimden geldiğince fazlasını çıkardım ama bu sabah çoğunlukla tarçınlı waffle yiyeceksin."

Sırıttım. "Bana uyar. Son zamanlarda ev yapımı waffle yememiştim... hiç... Sanmıyorum."

"O zaman yaptığıma iki kat memnunum, çünkü bu doğru değil."

Waffle makinesinin üstünü kaldırdı ve tarçın kokulu buhar dışarı çıktı.

"Güzel kokuyor."

Elle bir çatal aldı ve waffle'ı bir tabağa kaldırıp yerine daha fazla hamur döktü.

"Çoğunlukla berbat bir aşçı olabilirim ama doğru yapabildiğim tek şey tarçınlı vanilyalı waffle."

"Vanilyalı da mı? Vay be. Neredeyse boş bir yatakta uyanmaya değecek." Arkasından yaklaştım ve bir elimi iki yanındaki tezgâha koydum. Başımı eğerek kulağına doğru konuştum. "Bir dahaki sefere beni uyandır, yardım edeyim."

Cevap vermedi, sadece bana yaslandı. Sertleşmemesini ve bir dahaki sefere olmayacağını söylememesini iyiye işaret olarak saydım. Çünkü kadını yatağıma bağlamak zorunda kalsam bile bir dahaki sefer olacaktı.

"Soğumadan yesen iyi olur. Benimki bir dakika içinde bitecek." "Önce senin sıran."

"Ama-"

"Aması yok. Yemek yaparken seni izleyip sonra da senden önce yemeyeceğim. Çok görgülü bir şekilde yetiştirilmemiş olabilirim ama ben bile bunun aptalca bir hareket olduğunu biliyorum." Tezgâhtan uzaklaştım, çatal bıçak takımını almak niyetindeydim, ama *sık* kelimesini duyunca gözleri o seviyeye indi. Bu beni görevimden uzaklaştırabilirdi.

"Siklerden

bahsetmişken..."

Benimki titreşimli.

Besbelli.

"İkimiz de kahvaltı etmeden önce git o küçük sevimli kıcını oturt ve waffle'ını ye."

Dudağını ısırdı, tabağı aldı ve barda oturmak için hareket etti.

İnledim.

"Ne?" Elle sordu.

"Çıplak kıcın bar taburemin üzerinde oturuyor, değil mi?"

Omuzları kahrkahrarla sarsıldı. "Evet. Kesinlikle. Bana bir çatal uzatmak ister misin?"

"Kahretsin, kadın. O bar taburesine bir daha asla aynı şekilde bakamayacağım ve sen orada benden çatal mı istiyorsun?"

"Bana önce yememi söyleyen sendin."

"Ben söyledim." Çatalı önüne koyduğumda Elle waffle makinesini işaret ediyordu.

"Seninki pişmiş olmalı." Kaldırdım ve waffle mükemmel bir şekilde kızarmıştı. Başka bir tabak almak için döndüm ve bu kez Elle inliyordu.

"Kahretsin, kışından bir çeyreklik bile sektirebilirsin."

Omzumun üzerinden baktım, yüzündeki gülümsemeyi görmek, benim onun kışını kontrol ettiğim kadar büyük bir hevesle onun da benim kışımı kontrol ettiğini bilmekten daha mutluydu. *Bu kadınla başım beladaydı.*

Barın üzerindeki tutucudan bir peçete çıkardım ve ağzımı özenle sildim. Lord'un kaşları çatıldı.

"Biraz salyam akmış olabilir," diye açıkladım omuz silkererek. "Demek istediğim... o kışın destansı."

Kıkırdaması mutfağı doldurdu. "Aynen öyle, tatlı şey. Aynen öyle." Gözlerini tabağıma indirdi. "Şimdi soğumadan ye. Dükkâna gitmeden önce bir yere uğramamız gerekiyor. İlgimi çekeceğini düşündüğü eşsiz bir koleksiyonu olan bir adam var."

Waffle'ıma yumuldum. "Ne tür bir koleksiyon?"

Lord'un gülümsemesi sinsiydi. "Bekleyip görmeniz gerekecek." Şifreli.

Adam, o lanet Mona Lisa gülümsemesiyle tabağını benimkinin yanına kaydırды ve barda bana katıldı.

Lord, "Bunu sevdim." demeden önce birkaç dakika boyunca dostça bir sessizlik içinde yemek yedik. Senin burada olman."

"Kesinlikle ev gibi."

"Daha önce hiç ev yemeği yememiştim, eğer bu ev yemeğiye, sanırım ev yemeğini seviyorum."

Sözleri içime işledi ve göğsümde büyüyen sıcaklığa yerleşti.

"Benim de hiç evim olmadı," diye itiraf ettim. "Sanırım hiçbir zaman gerçekten istemedim."

İkimiz de hareketlerimizi sakinleştirirken gümüş çatal bıçakların tabaklara çarpma sesi kesildi.

"Bu hiç isteyeceğin bir şey mi?"

Zorla gülümsedim ve onun yoğun mavi bakışlarıyla karşılaştım. "Bir kızı zor durumda bırakmanın yolu."

"Bu zor bir soru değil, Elle."

Waffle'ıma baktım ve onu waffle makinesinin çizgilerini takip ederek küçük kareler halinde kesmeye devam ettim. Çatalımla bir parça kopardım ve dişlerinden yakaladım. Çiğnemek iyiydi. Çiğnemek, onun yorumuna cevap vermemek için makul bir bahane olduğu anlamına geliyordu. *Zor bir soru değildi, kıcımın kenarı.* Ortamı yumuşatmam gerekiyordu. Bu sabah ağır şeylerle uğraşmaya hazır değildim. Daha yavaş çiğnedim ve daha hızlı düşündüm. Yutkunarak gözlerimi Lord'a kaydırdım. Hâlâ hareket etmemişti ve beni inceliyordu. "Eğer evde uykuya dalmak varsa, çünkü geldiğim için neredeyse bayılmıştım ve uyandığımda seninle doluydum, o zaman bunu düşünebilirim." Kaşlarımı kaldırdım. "Ama ikincisini deneyimlemediğim için kesin bir yargıya varamıyorum."

Bakışları ısındı. "Sikimi o kadar çok mu istiyorsun? Satın almadan önce binmek mi istiyorsun?"

Satın almak mı? Bu biraz aşırı oldu. Ama b i n m e k ? Ummm ... evet. Kulağa harika geliyor.

"Hayır dememi mi bekliyorsun? Seni ilk gördüğüm andan beri bunu düşünmüyormuşum gibi mi davranayım?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Çok baştan çıkarıcısın, biliyorsun değil mi?" Tatmin duygusu içimde alevlendi. İstedığimi elde edecektim. Sonraki sözleri bunu bastırdı. "Ama bu sabah gitmemiz gereken bir yer var. Sonunda içine girdiğimde acele etmek istemiyorum."

Hayal kırıklığı içinde homurdanmak istedim. "Ciddi misin? Beni daha fazla bekletirsen, işimi başka bir şekilde halletmek zorunda kalacağım."

Lord'un ifadesi karardı. Çatalı tabağa çarptı ve onu kenara itti.

Vay be. Ne demek istediğimi sanmıştı? Sözlerimi kafamda tekrar etmeye başladım ama Lord taburesinden kayarak benimkini bardan uzaklaştırınca dikkatim dağıldı.

"Bunlar kavga sözleri ve sanırım randevumuza biraz geç kalacağız, çünkü benden başka hiçbir yerde alamayacağın şeyleri sana göstermek üzereyim."

Bekle, ne? Düşündü mü...?

"Ben-" demek istemedim.

"Artık çok geç."

Boğazımdaki yumruyu geri yuttum ama bu korku değil, beklentiydi çünkü bu küçük iletişimsizlik aslında benim lehime işliyor olabilirdi. Lord beni omzunun üzerinden atmadan önce öne doğru çekti. Yatak odasına gitmesini bekliyordum ama o kadar çok adım atmadı. Kanepeye düştüğümde zıpladım.

"İyi ki külotla uğraşmamışsın çünkü onları parçalardım." İç kaslarım onun hırıltılı beyanı karşısında titredi. "Gömleğini çıkar. Bana yalvarırken çıplak olmanı istiyorum."

Titremek mi? Kasılmayı dene.

Bu kadar yoğunluk, bu kadar tasmalı güç, bana bakarken uzuvlarımı yapışkan hale getirdi.

"Gömleğini çıkar dedim, Elle."

Ona bana ne yapacağımı söylememesini söyleyerek tartışıyor olmalıydım, ama lanet olsun ki onun emirleri bunu çok daha ateşli hale getirmiyordu. Bu noktada, bana söylediği her şeyi yapmaya hazırdım. Dizlerimin üzerine çöküp şortunun altında kabaran ereksiyona tapmak gibi. Bu düşünce ağzımı sulandırdı. Ellerimi ve ağzımı o canavara götürmem gerekiyordu.

Onu nasıl benim kadar çıplak bırakacağımı düşünürken tişörtünün eteklerini tuttum. Başımın üzerinden çektişirdim ve yanımdaki mindere fırlattım.

Lord tekrar eğildi, sehpayı kaldırdı ve bir metre uzağa koydu. Kollarındaki, göğsündeki ve omuzlarındaki kaslar esnedi ve şişti. *Ve Tanrım... adamın bu kadar seksi görünmesine izin verilmemeliydi.* Bu hiç adil değildi. Çok ama çok kötü durumdaydım.

Dizlerine vurdu ve elleri bacaklarımda üzerine indi.

Ve Houston, temasımız var. Lord'un nasırlı avuç içleri bacaklarımı açarken uyluklarımda gezindi.

"Siktir, şimdiden sırlıslık olmuştun."

Gerçek hikaye. Ve muhtemelen kanepede ıslak bir leke bırakacaktım.

Deri olması iyi bir şeydi. Kolay temizleniyordu.

Çenesini indirdi ve sabah çenesindeki kaşıntı dizimin iç kısmına sürtündü. Tüylerim diken diken oldu.

"Bu amcığı iki gün üst üste yiyeceğim. Bu beni ne yapar biliyor musun?"

Başımı salladım.

"Çok şanslı bir adam."

Ve sonra başka kelime kalmadı çünkü Lord kalçalarımı kavradı, ağzını amıma indirdi *ve ziyafet* çekti.

Ben iki kez boşalana kadar durmadı.

İkisinde de adını haykırdım.

23

Lord

ÇOK DUYARLI

Elle bir mucizeydi ve ben şanslı bir adam olduğumu söylerken yalan söylemiyordum.

Onu bekletmeyi planlamıştım. Başından beri istediğini iddia ettiği şeyi ona vermeden önce birkaç randevuyla işleri çimentolamayı, ama şimdi onu zevkinde bu kadar açık ve muhtaç görünce planım suya düştü.

Beklemekten

bıkmıştım. Ona
sahip olmalıydım.

Şehvetin puslu havasında bile bunun doğru karar olduğunu biliyordum. İşi uzatmak, istediğimi elde etmek için seksi havuç olarak kullanmak... Elle'in kaçma olasılığını artıracak başka bir kontrol şekli değil miydi bu? Bu düşünce şu ana kadar aklıma gelmemişti.

Gözleri dalgalanarak açıldı, bana kilitlenene kadar odaklanamadı. İfadem düşündüğümünden çok daha ciddi olmalıydı, çünkü kaşları kırıştı ve sevdiğim o rahatlığın bir kısmı uçup gitti.

"Sorun ne?" diye sordu.

Aramızdaki her şey bu kadar *yolundayken* bir sorun olduğunu düşünmesini istemiyordum.

"Bir şey yok. Planlar değişti... Randevuya *çok* geç kalacağız."

Elle gözlerini kırıştırdı, birkaç saniye ne dediğimi anlamadı. Ve sonra... farkına vardı. "Bekle, yani...?"

"Dalga geçmeyi bıraktım. Ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Artık vakit kaybetmek yok."

Yutkundu ve başını salladı.

Bu planı kabul ettiğine dair başka bir işaret beklemedim. Öne doğru eğildim, kollarımı bacaklarının altından geçirdim ve onu yukarı kaldırdım. Onu kanepeye taşıdığım gibi taşıdım ama bu sefer odama gidiyorduk. Onu yatağa indirdim ve yatağımın ortasına serilmiş yastıklara doğru kaydı. Çıplaktı.

Hayatımda yaptığım her şey beni bu ana getirmişti ve hiçbirinden pişmanlık duymuyordum çünkü beni Elle'e getirmişlerdi.

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı.

Boktan bir zamanlama. Neredeyse görmezden gelecektim ama Mathieu'ya bu sabahki randevuyu daha sonraya, çok daha sonraya ertelemesini söylemem gerekiyordu. Cebime uzanıp telefonu çıkardım.

Mathieu'dan bir mesaj.

Dostum nerede olduğunu merak ediyor. Ona ne diyeceğim?

Beklentiyle beni inceleyen Elle'e baktım. "Önemli olsa iyi olur."

Spitfire. Tanrım, onun içine girmek için sabırsızlanıyordum. "Bize boş bir sabah kazandırıyor."

Bir kaşını kaldırdı, sonra onayladığını varsaydığım bir şekilde başını salladı. Bir cevap yazdım.

Öğle yemeğini yeniden planla.

Telefonumu yere bıraktım, Mathieu'nun yanıtını beklemeye zahmet etmedim. Eğer adamı kızdırdıysam ya da yeniden planlayamadıysa, bunun bir önemi yoktu. Şu anda yaptığım şeyden daha önemli bir şey yoktu. Dünya yansa umurumda değildi. Kararımı verdiğime göre artık hiçbir şey beni durduramazdı.

Elle beni izlemeye devam etti.

Bekliyordu. Bekleyiş sona ermişti.

Boxerımı kalçalarımın altına çekilerek çıkardım ve yere bıraktım.

"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı, gözleri büyürken bile dudaklarında bir gülümseme vardı.

"Bu benim adım."

"Ve çok uygun... çünkü *Tanrım, Tanrım.*"

Ağzımın kenarından bir sırıtiş geçti. Sadece Elle.

Elini boğazına kadar uzattı ve yemyeşil göğüslerinin arasından, karnının kıvrımından geçirip aşağıya indirdi. Parmaklarını amının üzerinde ileri geri sürükledi -sanki dikkatim zaten amında değilmiş gibi.

"Beni baştan çıkarmaya çalışmana bile gerek yok. Tek yapman gereken nefes almak ve ben senin için ölüyorum."

Bir parmağını daha aşağıya daldırıp klitorisinin üzerinde gezdirdi ve kalçaları titredi.

Kadın benimle alay ediyordu. Yatağın yanına geldim ve komodinin çekmecesini açarak bir şerit prezervatif aldım ve yatağın üzerine attım.

"Çok iddialı görünüyor."

"Söz konusu sen olunca, kendimi gerçekten hırslı hissediyorum."

Birkaç saniye içinde onun üzerine diz çökmüştüm. Henüz tenimizin bir santimine bile dokunmamıştık ama aletim şimdiden zonkluyor ve onun içinde olmayı talep ediyordu.

Elle hakkında en sevdiğim şeylerden biri utangaç ya da tereddütlü olmamasıydı. Elini ikimizle de dalga geçtiği yerden kaldırdı ve doğrudan taşaklarımaya yöneldi.

Bu kadın türünün tek örneği idi.

"Tanrım, Elle," diye inledim onları avuçlarken. Sikim zaten kaya gibi sertti, ama şimdi taşaklarım da sikimin dibine doğru yükselirken aynı şeyi yapıyordu.

"Taşaklarının seksi olduğunu bile düşünüyorum. Bu normal olamaz." Elle ile *asla* sıkıcı bir an olmazdı.

"Şikayet etmiyorum. Ama sikim kendini yalnız hissediyor."

Uzandım ve elini kendi elimle kapattım, parmaklarını açtım ve avucunu sikimin uzunluğuna doğru kaydardım. Parmakları etrafımda kapandı ve ben cenneti bulmuştum.

Sadece iki vuruştan sonra elini çekmek zorunda kaldım.

"Bunun uzun sürmesini istedim. Seninle zaman geçirmek. Ama sen planlarımı suya düşürüyorsun."

"Şikayet etmiyorum," diye nefes aldı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Az önceki hareketine bakılırsa, öyle olmadığını tahmin ediyorum.

Umarım neyi serbest bıraktığını biliyorsundur." "Getir bakalım, piyon yıldızı."

Daha önce hiçbir kadın yatakta bana meydan okumamıştı - yalvarmak ya da alay etmek mi? Elbette. Ama tüm alfa içgüdülerim serbest kalıp saldırmaya hazır olana kadar meydan okuyup alay eden? Asla.

Elle'den bunu çok sevdim.

Beni teşvik etti, uyarılmamı bir sonraki seviyeye taşıdı.

Bir prezervatif kaptım ve dişlerimle yırtarak açtım.

Yatak odasında kontrolü bırakmaktan HOŞLANMIYORDUM ama Lord bana baktığında, prezervatifi sikinin üzerinden aşağı kaydırırken mavi gözleri parlıyordu, benimle ne yapmak isterse istesin kabul edeceğime karar verdim.

Onda bu yoğunluk, bu tek fikirli odaklanma, bu... her şey vardı.

Bekledim, sadece bacaklarımı açıp eve mi çarpacağından emin değildim ... ya da sonunda bir horozun canavarını deneyimlemeden önce beni biraz daha cehennemden çıkaracak mıydı?

Kalın ve mükemmel damarlı, şimdiye kadar gördüklerimin en büyüğüydü. Bir de tabanın hemen üstünden bana göz kırpan iki gümüş top meselesi vardı.

"Piercingli olduğuna inanamıyorum."

Gülümsemesi yavaş ve tembeldi. "Hoşuna gidecek." "Piercingli ve dövme... ve çok seksi."

Gülümsemesi bir kademe daha arttı. "Sen de öyle ve hâlâ gördüğüm en muhteşem şeysin."

"Bunu düşündüm... ama asla karar veremedim."

Lord'un eli kalçama indi ve göğüs kafesimden yukarı tırmanarak göğsümü kavradı. Başparmağı meme ucumun üzerinde gezindi ve daha da sertleşti.

O koparıp çekeştirirken elinin içine doğru eğildim.

"Bir gün karar verirsen, bana haber ver. Mükemmellikten daha iyisi olamaz ama bunlar delirirse çok seksi görünür."

Bu düşündüğüm bir şeydi ama şu anda sadece diğer elinin meme ucumda olmasını ve piercinginin klitorisimi okşamasını istiyordum.

"Tamam."

İhtiyacımı hissetmiş olmalıydı - belki de altında yatakta kıvranıyor olmamdan kaynaklanıyordu? Çünkü geri çekildi ve

sert bir şekilde çekiştiriyor.

"Senin içinde olmalıyım." Başını girişime yerleştirip eve doğru iterken başım onaylarcasına sallandı.

Dünyamdaki her şey Lord'un tonlarına büzüldü.

Vücudum ani istila karşısında gerildi -çok büyüktü- ama mucizelerin mucizesi, daha önceki orgazmlarımdan dolayı çok ıslak olduğum için, hiçbir direnç göstermeden derinlere kaydđ.

"Omigod," diye nefes aldım.

"Lanet olsun, o kadar sıkısın ki." Başını geriye attđ ve üzerimde donup kalırken adem elması güçlü boęazđ boyunca ilerledi. "Tanrım." Başını öne eğerek gözlerimle buluştu. "Bu cehennem gibi bir yolculuk olacak."

Başımı salladım, sanırım. Belki de? İtmeye başladđında her şeyin izini kaybettim. Zevk dalgaları içimden geçti ve orgazmdan kendiliğinden yanabilir miyim diye merak ettim. Her hamle beni daha yükseğe gönderdi ve aşağı vuruşlarda klitorisime karřđ delici zemin, her sinir ucunda patlayan ve parıldayan havai fişek hissi gönderdi.

"Bacaklarını kalçalarımın etrafına sar."

Emir karşısında kılımđ bile kıpırdatmadım. *Kesinlikle hayır.* ünkü benden ne isterse istesin, *böyle* hissetmeye devam ettiğim sürece anında yapardım.

Yeni pozisyonda pelvisim yukarı doğru eğildi ve Lord daha derine, daha sert ve daha hızlı sürdü. Zevk, kopmaya hazır olana kadar içimde kıvrıldı ve sıkılaştı.

"Kendine dokun. Parmaklarını o küçük tatlı klitorisinin üzerinde görmek istiyorum."

Yine, emirleri memnuniyetle yerine getirdim. Saniyeler içinde özölüyordum.

"Fuuuck," diye inledi Lord. "Ben hazır olmadan beni oraya götüreceksin."

Sakinleştiğinde inledim. "Durma. Lütfen durma. Umurumda değil. Sadece daha fazlasını istiyorum."

Lord'un dudakları boynumu buldu, ısırđı, emdi ve çenemden dudaklarıma doğru ilerledi. Dili ağzımın içine kaydđ, kalçaları geri çekildi ve beni öptüğü aynı yoğunlukla becerdi.

Tüm hisler daha sert ve daha hızlı çarpıştı. Aletini hissetmek, pistonlamak. Piercing'in ek mükemmelliği. Elleri -biri kıımı kavırıyor, diğeri saçlarımdı gömüyordu. Ve sonra hırıltılı sözleri.

"O kadar mükemmel ki. Asla doymayacağım." Paramparça oldum.

Lord'un ıgılgı benimkiyle eşleşti ve bir kez, iki kez ve son bir kez daha üstümde durmadan önce itti, salgısını içimde titreştirdi.

Mahvolmuştum.

Mahvolmuştum.

Lord çekildi, prezervatifi atmak için yataktan indi ve sonra tekrar yanıma kayarak beni kollarıyla sardı.

"Gerçekten geç kalacağız, çünkü performansıma tekrarlamadan gitmeyeeğim," dedi nefesi kulağımı gıdıklayarak.

Kollarının arasında iki büklüm oldum, yüzüm ona dönüktü, başım onun kalın kaslı göğsüne yaslanmıştı.

"Tamam."

İKİNCİ ROUND' DAN SONRA -Lord sarılmayı severdi, kim bilir- gevşek bedenimi yataktan kaldırdı ve beni banyoya taşıdı. "Hadi, temizlenmeliyiz, sonra da gitmeliyiz."

Beni yere bıraktığında bacaklarım zar zor çalışıyordu. Kemiklerimin artık bir tür sıvı olduğuna emindim. Bu ilişkinin sınavına dayanabilmek için dayanıklılığım üzerinde çalışmam gerekecekti.

Dizlerim titriyordu. *İlişki mi?*

Lord duşa uzanıp suyu açarken beni inceledi. "Her şey yolunda mı?"

Başımı salladım, başım bir moron gibi

sallanıyordu. "Emin misin?"

Görünüşe göre muhteşem bobblehead eylemim pek inandırıcı

görünmüyordu. "İyiyim. Hâlâ iyileşiyor." *zerinde çalıştığın büyüden*

Ben. Ama gerçekten iyileşiyor muyum yoksa daha derine mi kayıyorum? Sonra adam döndü ve küvete girdi.

Sik beni.

O kı mı? şimdi yakından ve kişisel olarak ve ışıkta olduğum için *yceydi*. Arayış içindeki parmaklarımın uzanıp onu avulamasına engel olamıyordum.

Devam edin ve gln, ama bu tür bir mükemmellikle karşı karşıya kalsaydınız siz de aynı şeyi yapardınız.

Lord sustu ve muhtemelen benim izinsiz giren elime bakıyordu ama umurumda bile değildi.

Bana doğru döndü ve birdenbire elim kıcını avuçlamaktan vazgeçti; yeniden sertleşmiş ve hâlâ çok mükemmel olan sikiyle birleşti.

"Beni öldürüyorsun."

Lord'un gürleyen kahkahası küçük banyoyu doldurdu. Odanın geneline şöyle dedi: "Sanırsınız ki sadece bir avuç orgazm yaşamadı." Elim tuttu ve çekti. "Hadi, duşa giriyorsun."

"Ama-"

"Sikim hiçbir yere gitmiyor," dedi. "Seni ne kadar becermek istesem de, muhtemelen birkaç gün içinde o şeyden bıkacaksın."

Duşa girdim, buhar yüzüme çarparken ve su tenimden ve saçlarımdan süzülürken "Mümkün değil," diye mırıldandım. "Vücudunun bu kadar gülünç olmasına engel olamıyorum. Bu adil bile değil."

Lord'un elleri kalçalarımdan yukarı kaydı. "Eğer senin işine yarıyorsa, bundan şikâyetçi değilim." Başını eğdi ve dudakları -ve sonra dişleri- kulak mememde gezindi.

Az önce söylediği gibi, sanki sadece bir avuç dolusu orgazm olmamıştım. Meme uçlarım büzüldü ve Lord onları kaçırmadı. Elleri göğüslerimi kavradı ve başparmakları parmaklarının arasında kısıtıp yuvarlamadan önce meme uçlarımı fiskeledi.

Dudaklarımdan utanmaz bir inilti koptu. Ona karşı hiçbir savunmam yoktu. Vücuduma sahip olacaktı ve oradan daha korunaklı kısımlara sadece kısa bir atlama, atlama ve atlama oldu.

Beni bıraktığında dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimle onun kalın kaslı kalçalarını kavradım.

"Benim için dizlerinin üstüne çökmemelisin, kadın. Hiçbir erkek için diz çökmemelisin."

Sözleri beni şaşırttı ama elleri koltuk altlarımdan kavrayıp beni yukarı çekmeden önce değil. "Ama-"

"Aletimi emmek istiyorsan, bunu üzerimde diz çökerken yap. Seni asla yerde dizlerinin üzerinde görmek istemiyorum."

"Ama bunu benim için yaptın," diye itiraz ettim.

"Çünkü tapınılmayı hak ediyorsun."

Gözlerimden yaşlar süzülürken sert bir nefes aldım. Gözlerimi kırıştırdım, hâlâ ona bakıyordum.

Nutkum tutulmuştu. Ben de öyleydim. Nutkum tutulmuştu.

"Bunun seni neden bu kadar şaşırttığını anlamıyorum. Bu senin hakkın. Bunu hak ediyorsun ve ben de bunu sana vereceğim."

Gözyaşlarımı kırıştırmayı başaramadım, çünkü bir tanesi kenardan yanağıma düştü. Duştan gelen su olduğunu bile iddia edemedim, çünkü sırtıma çarpıyordu.

Lord bir elini kaldırdı ve başparmağıyla yakaladı. "Gözyaşlarından hoşlanmıyorum ve sende olmasından gerçekten nefret ediyorum. Ağlayacak bir şeyin yok, tatlı şey."

Elimi uzattım ve geride kalanları uzaklaştırdım. "Özür dilerim. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Sadece-" Hem havam hem de kelimelerim tükeniyor gibi görünürken nefesimi içime çektim. "Ben sadece."

"Sus, kadın. Özür dilemek yok. Hadi seni temizleyelim. Duştan çıktığımızda hâlâ sikimi yalamak istiyorsan, o zaman görüşürüz."

Ağzım anında sulandı ve bacaklarımın arasına sıcaklık ve nem doldu.

"Acele et," demekten başka bir şey gelmedi aklıma.

25 *Lord*

Yüzündeki o sevimli küçük somurtmayı öpmek ^{istedim} Elimde değildi.

"Sakso çekemediği için bu kadar sinirlenen bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştım. Eğer seni yatağıma bağlamak ve bir daha asla ayrılmana izin vermemek istemeseydim, şu anda sikilmiş olurdun."

Kollarını kavuşturduğu ve o mükemmel göğüslerini yukarı kaldırdığı 'Cuda'nın yolcu tarafından bana öfkeli bir bakış fırlattı. "Ne tür bir erkek oral seks istemez? Ciddi misin?"

"Beklemenin her şeyi daha tatlı yaptığını duydun mu hiç? Bu sabah senden zaten çok fazla tatlılık aldım, birazını da sonraya saklamak istiyorum."

Elle ofladı ve bu beni daha da gülümsetti. Görme fırsatını kaçıramayacağım antika koleksiyonu olan bir adamla planladığım randevuya gidiyorduk. Bu beni sapık yapabilirdi ama bu şehirde satmak istediği şey gerçekten de iyi bir kâr getirebilirdi.

"Bilgin olsun, eğer beni oral seks için bekletmeye çalışsaydın, birini öldürmek isterdim."

"O zaman iyi ki seninkini almışsın."

Surat asması muzip bir sırıtışa dönüştü. "İşe başlamak için bekliyorsun, değil mi?"

Elle üstümde diz çöküp sikimi gırtlığının derinliklerine alırken ofisimdeki kanepeye uzanma hayali kulağa çok iyi bir plan gibi geliyordu. Sikim bu fikri selamlamak için zıpladı.

Randevunun ayarlandığı apartman kompleksinin otoparkına döndüm ve potansiyel bir satıcıyla öfkeli bir ereksiyonla karşılaşmamak için başka bir şey düşündüm.

"Yukarı gelmek mi istersin yoksa arabada beklemek mi?"

Elle'in gözleri benimkilerle kesişti. "Bu adamda ne olduğu hakkındaki şifreli yorumlarından sonra mı? Gerçekten burada oturup neye baktığını merak edeceğimi mi sanıyorsun?"

"O zaman gel." Kapımı iterek açtım ve dışarı çıktım. Kapısını kapattığında Elle'nin elini tuttum ve onu dış merdivenlerden 3A'ya kadar götürdüm. Kapıyı çaldım ve Barry Schmidt cevap verene kadar bir dakika kadar bekledik.

"Güzel. Güzel. Geldiğinize sevindim. Burayı bulmakta zorlandın mı?" diye sordu parlak kel kafalı tombul adam.

"Bu şehirde bulamayacağım bir yer olmadığına eminim." "Güzel. Güzel.

İçeri gelin. Koleksiyonuma bir göz atalım." "Yolu göster."

İçeri girmeden önce Elle bana baktı. *Bu da ne böyle?* diye mırıldandı.

Meraklı küçük kedi beklemek zorunda kalacaktı.

"Müze batarken tüm koleksiyonu satın almıştım ve her zaman onlarla bir şeyler yapmak istemiştim ama bir türlü fırsat bulamadım." Barry büyük bir kütüphaneye doğru ilerledi ve kolunu sallayarak duvarları kaplayan üç metre yüksekliğindeki rafları gösterdi. "İşte burada."

Elle'in alnı şaşkınlıkla kırıştı. Bu beni şaşırtmadı. Barry'nin seks üzerine dünyanın en büyük antika kitap koleksiyonu olduğunu iddia ettiği bir yerde durduğu hemen belli olmazdı.

Kitap raflarından birkaçının önü camla kaplıydı ve spot ışıkları Kama Sutra'nın düzinelerce farklı versiyonunun kapaklarını aydınlatıyordu. Barry ayrıca bunların çoğunun binlerce değerinde ilk baskılar olduğunu iddia etti. Bu da muhtemelen koleksiyonu şu an için benim ulaşamayacağım bir yere koyuyordu. Benimle iyi bir anlaşma yapmaya istekli olmalıydı. O zaman bile kitapları Zincirler'de satabileceğimi sanmıyordum ama aklımda birkaç özel koleksiyoncu vardı. Dükkânım şehrin boktan bir yerinde olabilirdi ama kaliteli ve eşsiz parçalarla tanınıyorduk. En azından müdavimlerimden biri bunlardan bazılarını kapabilirdi.

Barry'nin telefonu çaldı. "Buna bakmam lazım. Avukatımın aramasını bekliyordum," dedi. "Yemin ederim onunla müstakbel eski karımla konuştuğumdan daha çok konuşuyorum."

Ve işte oradaydı. Koleksiyon bu yüzden gidiyordu. Ya da belki de koleksiyon boşanma sebebiydi. Kim bilebilirdi ki? Ayrıldı.

ve Elle ışıklı ve cam cepheli raflardan birine geçti. "*Nedir* bu?" diye sordu.

"Seks zerine dünyanın en büyük antika kitap koleksiyonu olduğu söyleniyor."

Bir elini cam bölmeleri ayıran ahşap panelin üzerine koydu. "İmkânı yok."

"Bu saçmalığı uyduramam."

"Yani sadece benden saklamakla kalmıyor, şimdi de beni seks kitaplarıyla mı bombardımana tutuyorsun? Sen tam bir sadistsin. Eminim burada bu konuda beni destekleyecek bir kitap vardır."

"Yaşayacaksın. şimdi, antika kitaplar hakkında bir şey biliyor musun?" Elle yavaşça odanın etrafında dönerek kitapların sırtlarına baktı.

"Bunların ne kadara satılacağı hakkında bir fikir verecek kadar değil."

"Sanırım bunlar için ne istediğini görmemiz ve sonra geri dönüp araştırmamızı yapmamız gerekecek."

İkimiz de içindekileri inceledik ve baktıkça, bunlar için soğuk, sert nakit para yatırma konusunda daha da endişelendim. oğunun sırtları yırtık pırtık görünüyordu ve birkaç kitap rafı parçalanmanın eşiğinde gibi görünüyordu.

"Bilemiyorum. İstedeiğinden çok daha kötü durumda görünüyorlar."

"Evet, benim de anladığım bu. Bu boşa yapılmış bir yolculuk olabilir."

Barry sonunda kütüphanede bize katıldı. "Ee, ne düşünüyorsun? Bana bir teklif yapmak ister misin?"

Elle ona hızlı sorular yöneltti. "Bunlar düzgün bir şekilde saklandı mı ve bakımları yapıldı mı? Paralanıyor gibi görünüyorlar. Işıklı kutular ve standların üzerindeki kitaplar, en değerli paralarınızı sergilemek için kötü bir yol gibi görünüyor." Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmedi ve onu liderlik ederken izlemek çok seksiydi.

Barry'nin ağzı açık kaldı ve kekelemeye başladı. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum, seni kk-"

"Vay be. Her ne söyleyeceksen, orada durabilirsin. Burada işimiz bitti," diyerek sözünü kestim.

"Ama-"

"Hayır, teşekkür ederim efendim. Biz yolumuza devam edeceğiz. Boşanma ve tahsilat konusunda iyi şanslar."

"Bu küçük kaltağın her yerinde mi?" Barry yüzünü buruşturarak tersledi Öfke.

Odayı geçtim ve Barry'nin üzerinde yükseldim. "Burada işimiz bitti dedim. Biz gidene kadar başka düşüncelerinizi kendinize saklamanızı tavsiye ederim."

Elle'ye bir el uzattım ve parmakları benimkilerin etrafında kenetlendi. Evden çıkarken Barry'yi kütüphanede kitaplarıyla baş başa bıraktık.

Merdivenlerden inene ve ben Elle için 'Cuda'nın kapısını açana kadar ikimiz de konuşmadık. "Cidden, bu adamın neden boşandığına dair hiçbir gizem yok."

"Sana katılıyorum; hadi gidelim buradan. Seni bu işe bulaştırdığım için özür dilerim. Belki birkaç parça alıp koleksiyonculara hızlıca satabilirim diye düşünmüştüm ama o adama para vermemi sağlayacak kadar düşük bir fiyat yok."

Elle arabaya yerleşti, ben de binmek için ön tarafa geçtim.

"Bu konuda endişelenme. Onun tipini biliyorum. Karısı dışarı çıktığı için onun adına mutluyum. Bazı kadınların cesareti yoktur. Böyle özel bir pislikle karşılaştıklarında yıkılırlar. Umarım kadın onu hak ettiği yere götürür."

Onun bu yorumu merakımı uyandırdı. "Annen üvey babanla ne zamandır evli?"

Elle radyonun kadranına uzandı ve 70'lerden bir istasyona çevirdi. Cevap vermeden önce müzik arabayı doldurdu: "Babam üniversite birinci sınıfın başında öldü. Annem de hemen yeniden evlendi."

"Ve bir üvey kardeşten bahsettin?"

"Evet, saati satan hıyar. Baba gibi, oğul gibi. İkisi de iş bitirici."

"Görünüşe göre annen pek mutlu değil. Neden onu terk etmiyor?"

Elle pencereden dışarı baktı. "Sanırım korkuyor. Kendi geçimini sağlayamıyor, tabii ayık olsaydı. İçki içtiği için kimse onu işe almaz."

"Ama her zaman böyle değildi, değil mi?"

"Sarhoş muydu? Hayır. Yeniden evlendikten sonra yeni bir gelişme oldu ama çok hızlı tırmandı. Kontrol edemiyor. Durmak için kendime güvenmememin bir nedeni de bu."

"Sen annen değilsin, Elle. Yakınından bile geçmiyorsun." Cevap vermedi.

Chains'e giden yolun geri kalanında arabadaki tek ses Rolling Stones'tu. Stones'a karşı değildim ama Elle'in kendi içine kapanmasından hoşlanmamıştım.

"Çok sessizsin."

"Sadece o dangalağı ve çılgın koleksiyonunu düşünüyorum. Bir erkeğin gerçekten kaç tane Kama Sutra'ya ihtiyacı vardır ki?"

Gülmeye zorladım, çünkü konuyu bilerek değiştiriyordu. Ona izin vermeye karar verdim. "İyi noktaya değindin."

"Biliyorsun, küçük bir penisi olduğu için bunu telafi ediyor olmalı. Aklıma gelen tek açıklama bu. Bu da demek oluyor ki, senin küçük bir penisin *olmadığı* için onu satın alman engellenmiş oldu."

Aletimi tutma dürtüsüne direndim. Bu erkeklere özgü bir şeydi; bana sorma. Neden?

"O zaman sanırım teklif verme şansım olmaması iyi bir şey. Nefret ederdim. erkekliğimi sana kanıtlamak zorunda kalacağım."

"Sanırım satın almana izin v e r m e l i y d i m , böylece buna zorlanırdın. Düzenli ve hevesli bir şekilde. Lanet olsun. Ne düşünüyordum ki?" Elle şaka yaptı.

Kadının içindeki küstahlığı söküp atmak için daha çok çalışmam gerekecekti, bu çok açıktı. Ama lanet olsun ki bundan büyük keyif almayacaktık.

ÇOKLU ORGAZMLAR güne başlamak için harika bir yoldu, ama ne yazık ki şoförlü Mercedes Zincirlerin önüne yanaşır yanaşmaz içimdeki mutlu vızıltı uçup gitti. Annemin şoförü Arnie arka kapıyı açmak için yanıma geldi ve tam olarak emin olmamakla birlikte pencereye doğru sempati dolu bir bakış fırlattığını düşündüm.

Kahretsin.

Annem arabadan fırladı, neyse ki topuklu değil Tory Burch babetler giymişti, çünkü yürüyüşündeki hafif yalpalamadan zaten birkaç tane içtiğini anlayabiliyordum.

Lord bir telefon görüşmesi yapmak için ofise dönmüştü ama Mathieu ön kapının yanındaki gitar rafının tozunu alıyordu.

Bunun için gerçekten seyirci istemiyorum.

"Mathieu, neden sen-"

Kapının üstündeki zil sesi sözlerimi kesti.

"Şaka yapıyor olmalısınız. Burası doğru yer olamaz. Eleanor'un bu çöplükte çalışmak için kendini alçaltmasına imkân yok."

Bana Eleanor demesinden nefret ederdim. *Nefret* ederdim. Mathieu başını kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim, hanımefendi?"

Annemin burnu çürük bir koku almış gibi kırıştı. "Bundan şüpheliyim." Gözleri dükkânı taradı ve bana odaklandı. "Gerçekten Eleanor. Zamanını geçirdiğin yer burası olamaz. Vieux Carré'deki o küçük pis yer yeterince kötüydü, ama burası aklını mı kaçırdın?"

Kadının tiz sesi Lord'un arka salondan ana dükkâna gelmesine yetti.

Onun varlığı bir başka burun kırıışıklığına ve bana keskin bir bakışa neden oldu. "Sakın bana buranın sahibi olduğunu söylemeyin."

"Size yardımcı olabilir miyiz hanımefendi?"

Mathieu'nün az önce sorduğı sorunun neredeyse aynısıydı, ama annem bu kez yanıtında yaratıcı olmaya karar vermişti. "Evet, lütfen Eleanor'u kovun ki onu ve eşyalarını alıp bu iğrenç yerden çıkabileyim."

Lord'un çenesinde bir kas gerildi ama sözlerini hafif tuttu: "Bana adının Eleanor olduğunu söylememiştin, tatlı şey. Bu tam First Lady'lik bir durum."

Annemin ağzından çıkan tiksinti dolu ses hiç de hanımefendice değildi. "Sana evcil hayvan ismi mi diyor? Lütfen bana o adamla yatmadığını söyle. Bu sadece-"

"Hanımefendi, orada durmanızı tavsiye ederim." Tüm rahatlığı gitmişti ses tonu.

"Mathieu, bize bir dakika izin verir misin?" diye sordum.

Başını salladı ve arka odaya doğru yürüdü. Yirmi dolarına bahse girerim ki Yine de dinliyordu, ama en azından annem ağzındaki baklayı çıkarmak üzereyken gözlerindeki saygının azaldığını görmek zorunda değildim.

Lord bunun olmasını beklemiyordu. Dükkânın kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı. "Hey, efendim. Sanırım yolcunuzu alıp eve götürme vaktiniz geldi. Hoş karşılanma süresini çoktan aştı, tabii bir hoş karşılanma süresi varsa."

Parmaklıklı cam pencereden Arnie'nin başını kaldırdığını ve yüzünde bir şok ifadesi belirğini gördüm. Anlaşılan Lord'un dürüstlüğüne hazır değildi. Annemin de buna hazır olmadığını tahmin ediyordum.

"Ve kızımı da yanımda götüreceğim."

"Hayatta olmaz," diye tersledim.

Saçlarını savurdu. "Etkileyici bir dil, Eleanor. Sanırım en düşük ortak payda ile yatarsan böyle olur."

Lord'a yönelik saldırıları öfkemi körüklemeye devam etti. K e n d i m i tutmaya çalışarak ellerimi iki yanımda birleştirdim. Siktir et.

Ama Lordum Müdahale edildi Tekrar. "Git uyku o
Kapalı, Bayan. Sen burada kimseyi etkilemiyor."

Neyse ki annem hışımla kapıdan çıktı. "Sadece kendine zarar veriyorsun. Onun yapmayacağını düşünme-"

Lord kapıyı çarptı. Sözünü bitirmesine gerek yoktu; uyarısının ne olduğunu biliyordum. Denton buna izin vermezdi. Onu ittim. Denton bana hiçbir şey yapamazdı.

"İyi misin, tatlı şey?"

Lord'un sessiz sözleriyle başımı kaldırdım. Mükemmel dürüstlük yolunu seçmeye karar verdim. "Sanırım iyiyim. En azından gevelemiyor ve tökezlemiyordu. Tahmin etmem gerekirse ilk şişesini henüz bitirmedi, bu da bugünü benim şanslı günüm yapar." Son kısmı soru haline getirmekten kendimi alamadım.

"Annen tam bir baş belası." "Bu hafif kalır."

"Taşıdığı sorunlar her neyse, bunlarla uğraşmak ona düşer, sana değil."

"Bundan emin değilim. O yokmuş gibi davranamayacağıma göre, güzel Onun sorunlarının çoğu eninde sonunda bana da yansıyor."

"Artık yok. Sana dokunmuyor. Asla. Acılarının hiçbiri bir daha sana dokunmayacak. Buna izin vermeyeceğim."

"Öyle sihirli bir değnek sallayıp annemi ortadan kaldıramazsın. Ayrıca," diye ekledim sessizce, "seçme şansım olsa ortadan kaldıracağım kişi o değil."

Önümde durmak için geçerken, Lord elimi tuttu. Başparmağı elimin arkasına sürtündü ve ben hem bu yatıştırıcı jesti hem de aramızdaki bağı takdir ettim.

"Gitmesini isteyeceğin kişi üvey baban." "Bir tanesinde anladım."

"Seninle uğraşırsa, erken ve rahatsız edici bir son bulur."

27

Lord

birini öldürme tehdidiyle karşılaşmasını isteyeceğiniz SON KİŞİ bir polistir. Özellikle de bir zamanlar arkadaşınız olarak gördüğünüz ama sizi bir cinayetle ilgili sorgulamak için karakola sürüklemiş olan polis... Jiminy'nin Elle'le yatmak için sınırı aştığı sabah ben de oradaydım. Hennessy sorularını bu kadar çabuk bitirdiği için hâlâ minnettardım, yoksa Jiminy'ye ilgisinin hiç de hoş karşılanmadığını göstermek için zamanında geri dönemeyebilirdim.

"Lordum."

"Hennessy."

"Az önce söylediğin şeyi detaylandırmak ister misin?" "Lafın gelişi."

Dedektifin gözleri bana dikildi. "Bu beni pek de iyi hissettirmiyor, çünkü sana soracak başka sorularım var."

"Bree hakkında bildiğim her şeyi anlattım," dedim.

"Bree için gelmedim."

O zaman ne oluyor? "Son birkaç gündür rehinde yeni silah yok, neye ihtiyacın var?"

"Jiminy adında birini tanıyor musun?"

Hâlâ Elle'in elinin etrafında kapalı olan elim, *gitti* kelimesinin kullanılmasıyla gerildi. "Rix'in adamlarından biri. Düşük seviyeli bir çete üyesi."

Hennessy ön iç cebinden küçük bir defter çıkardı. "Rix'in adamlarından *biriydi*. Ve iki gün önce sabah yedide başka yerde olduğuna dair tanıklığına ihtiyacım olacak."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Elle nefesini içine çekti. "Vay anasını."

Hennessy'nin gözleri ona kaydı. "Onu sen de tanıyordun." "Bir bok bildiği yok, dostum."

"Size sormuyordum, Lordum. Bence hanımefendi kendi adına konuşabilir."

"Onu tanımıyordu. Onu rahatsız etmeye çalıştığında kıcını yere fırlatan bendim. Sebebi olan birini istiyorsan, benimle konuş."

"Nasıl öldü?" Elle sordu.

Kahretsin, bu gerçekten de onun önünde tartışmak istemediğim bir soruydu. Bunun bir parçası olmasına gerek yoktu. Hayatın bu yönüne maruz kalmasına gerek yoktu. Hennessy cevap vermeden önce sadece bir süre durakladı.

"Bree ile aynı şekilde. Sırtından vurulmuş. Aynı kalibre. Laboratuvar şu anda mermiyi analiz ediyor ama bir süredir bu işi yaptığım için aynı silah olduğunu tahmin ediyorum." Hennessy bana baktı. "İşte bu yüzden buradayım. Çünkü ikisiyle de bir bağlantın var gibi görünüyor."

Düşman hattının gerisinde geçirdiğim yıllar soğukkanlılığımı korumama yardımcı oldu. "Beni içeri mi alıyorsun?"

Not defterini diğer avucuna vurdu. "Getirmeli miyim?"

Hay sikeyim. Adalet sistemine hiç güvenim ya da inancım yoktu. Masum insanlar her zaman hapse giriyordu.

Bu düşünce beynimde dönüp dururken Hennessy her hareketimi inceliyordu. Eğer işinde o kadar iyi olsaydı, yanlış ağaca havladığını fark ederdi. Ama ben bile bunun kötü görüldüğünü biliyordum.

"Sana yanlış tarafa baktığını söylersem, daha çok şüpheli gibi görünmez miyim?" diye sordum.

Elle nefesini içine çekti ve tırnakları elime battı. Bunun *çeneni* kapa anlamına gelen bir ses ve jest olduğundan oldukça emindim.

Hennessy konuştu ve kelimelerini dikkatle seçtiği izlenimine kapıldım, "Daha fazla soru için karakola gelmeden önce avukatını aramanın senin yararına olacağını düşünüyorum."

Kurşun içime yerleşti. Adam beni birkaç yıldır tanıyordu ve şüpheleri vardı. İyi görünmüyordu.

"Bunu yapacağım."

"Temas halinde olacağım. Yarın. Bunu bir nezaket olarak kabul et. Ama şehirden ayrılma."

Nezaketmiş, kıcımın kenarı. Sadece Jiminy'yi duyduğumda yüzümün alacağı şekli görmek istemişti.

Gözlerimi Elle'in solgun yüzüne diktim ve onu nasıl rahatlatacağımı düşündüm. Ama telefonum kot pantolonumun içinde vızıldadı ve her türlü girişimi yarıda kesti.

Çıkardım ve baktım. *Con*. Normalde mesaj atardı. Sadece nadiren arardı - radarım anında yükseldi.

Cevap verirken Elle'ye baktım, "Neler oluyor?"

"Bir sorunumuz var. En kısa zamanda Tulane Tıp Merkezi'ne gitmeni istiyorum."

Son derece sakin ve hareketsizdim. "Ne oldu lan?"

"Damien arabadan atılan bir kurşuna hedef oldu. Ölümcül değil ama iyi de değil. İki saat uzaklıktayım ama geri dönüyorum."

"On dakika içinde orada olurum," diye cevap verdim, kapıya yönelmiştim bile.

"Dahası da var," dedi *Con*. "Cantrell'in ağabeyi olduğunu söylüyorlar. Rix'in adamlarından biri. Elimizde bir barut fıçısı var ve çocuklar taraf seçiyor."

"Sikerler. Beş dakikaya oradayım."

28

elle

BEKLEMEK SONSUZDU. Spor salonundaki çocuklar hakkında şu anda hastanede yatanın kim olduğunu anlayacak kadar bilgim yoktu ama arabadan atılan bir kurşunun çoğu zaman ölümcül olduğunu biliyordum. Görünüşe göre Con öyle olmadığını söylemişti, ama yine de ... ateşli silah yarasıyla kim bilebilirdi ki, değil mi?

Beni bu konuyu düşünmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu ve evcilleşmemiş bir hayal gücü tehlikeli bir şeydi.

Lord ayrılmak için acele ederken beni evine geri dönmeye ikna etmeye çalışmıştı ama Mathieu ve ben onu burada daha güvende olduğuma ikna etmiştik. Böylece dükkâna gelen müşterilere yardım ettim. Neyse ki Rix yoktu ve annem de bir daha ortaya çıkmadı. Mathieu yanımdan hiç ayrılmadı.

"Senin hikâyen ne evlat?" Son müşterinin arkasından kapı kapanırken sordum. Onunla ne kadar çalışmış olsam da pek sohbet etmemiştik. Tuhaf biriydi. Lord'un yanında gürültülü ve geveze, ama benim yanımda sessiz ve çekingendi.

"Pek bir hikayem yok. En azından konuşmaya değer bir tane yok."

"Hadi ama, herkesin bir hikâyesi vardır."

Homurdandı ve bunu nasıl yorumlamam gerektiğinden emin değildim. "Annem bir uyuşturucu bağımlısıydı, bu yüzden beni büyükannem büyüttü. Ben on iki yaşındayken öldü ve ben de boktan koruyucu ailelerden sonra boktan koruyucu ailelere düştüm. On altı yaşındayken kaçtım. Karnımı doyurabilmek için çalmaya başladım. Lord'la böyle tanıştım. Geçiniyordum ama daha büyük şeylere ihtiyacım vardı. Bu yüzden bir gitar çalmaya çalıştım. Bana bir seçenek sundu. Ya polis olacaktım ya da çalışacaktım. Çalışıyor olmama rağmen aptal değildim. Ben de çalışmayı seçtim. Caddenin karşısında bir yer kiralamadan önce bir süre onunla yaşadım. Eğer beni öldürseydi kesinlikle ölmüş ya da hapiste olurdu.

bana yardım etmemişti. Her şeyimi ona borçluyum. Sahip olduğum tek aile o. Birbirimize göz kulak oluruz."

Vay canına. Bu gerçekçi anlatım kalbime ok gibi saplandı - özellikle de Lord'un hikâyesine çok yakın olduğu için. Çocuğu yanına alıp ona bir seçenek ve yaşayacak bir yer vermesine şaşmamalı. Lord muhtemelen Mathieu'nun yaşadığı her şeyi kendisiyle özdeşleştirmişti.

Ben uygun bir yanıt düşünmeden çocuk dönüp dükkânın ana bölümünü terk etti ve ardından ofis kapısının kapanma sesi duyuldu.

Sanırım bu öğleden sonra tek başıma takılacağım anlamına geliyordu... Kapı çaldı ve başımı kaldırdım.

Rix.

Tabii ya. Zamanlaması her zamanki gibi kusursuzdu. "Polis burada mıydı?"

Neden bahsettiğini tam olarak anlamam için detay vermesine gerek yoktu.

"Evet. Buradaydı. Ama Lord'un senin burada olmandan memnun olacağını sanmıyorum."

Yüzünde gülümseme olarak adlandırılabilceğinden bile emin olmadığım bir şey belirdi. "Bana dudak bükmekte sakınca görmeyen tanıdığım tek kadın sensin. Çoğu gözümün içine bile bakmaz."

"Belki de bu kadar korkutucu bir orospu çocuğu olmasaydın, bir kadını elde etmekte bu kadar zorlanmazdın."

Ağzı daha belirgin bir gülümseme taklidine doğru kıvrıldı ve başını salladı. "Lord hâlâ sana sahip çıkıyor mu?"

Doğrudum, omuzlarımı geriye attım ve çenemi kaldırdım. Rix'in bakışları göğsüme kaydı. Oops. Dikkatleri göğüslerime çekmek istememiştim.

"Gözlerini buraya dik, dostum," diye tersledim.

Gözleri kısıldı. "Bana gerçek bir erkek için hazır olduğunu söyle, söz veriyorum o arsız ağzını evcilleştireceğim."

"Benim gerçek bir erkeğim var, teşekkürler. Şımarık ağzımı gerçekten takdir eden biri."

"Beni baştan çıkarıyorsun, kadın. Kafamı koparacağını bilmesem, seni eve götürürdüm."

Kafamı al yorumu biraz sinir bozucuydu, ama Rix'in benim için bir tehdit olmadığını bilmek beni daha iyi hissettirdi, çünkü o

Lord'un misillemesinden korkmak. Tanrım, bu sokak kanunları gerçekten kafa karıştırıcıydı.

Yüzündeki gülümseme soldu. "Polis ne dedi?" "Pek bir şey söylemedi."

"Adamın soruları cevaplamak için merkeze mi gidiyor?"

Detay vermek bana düşmez diye düşündüm. Lord'un ne yapıp yapmadığı onu ilgilendirirdi.

"Bilmiyorum." Cevap tartışmasız dürüsttü, çünkü gerçekten bilmiyordu.

Rix tezgâhın üzerine eğildi ve sesi alçak ve tehlikeli bir seviyeye düştü. "Sana şunu söyleyebilirim, oğlumu kimin öldürdüğünü öğrendiğimde ortalık kan gölüne dönecek."

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti yayıldı. "Bu bana söylemen gereken bir şey değil, bilgin olsun." Sesimin titremesini engellemek için çok uğraştım ve başardım da... çoğunlukla. "Ayrıca, adamlarının dışarıda masum çocuklara kurşun yağdırdığını duydum. Şu anda hastanede olan çocuk gibi."

Rix'in ifadesi karardı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Uh oh. Belki de çenemi kapalı tutmalıydım.

"Bu çok ciddi bir suçlama. Bu ciddi bir suçlama.

"

Ellerimin ne kadar boş olduğunun ve ne kadar uzakta olduğunun farkına vardım. Her türlü korumadan uzaktım. Kendimi bu tür durumlara sokmamak için bir filtre edinmem gerekiyordu. Bu benim sorunum değildi. Neden bunu benim meselem yapmaya karar verdim?

Bir şey söylemem gerekiyordu. Çılgın gümüş gözleri içimde delikler açıyordu. "Ahh... Lord boksör çocuklarından biriyle acil serviste. Araba çarpması sonucu bir kurşun yediğini söylediler. Başka bir çocuğun kardeşinin de karıştığı bir olay. Belki de senin adamlarından biriydi?"

"Bana lanet olası bir isim ver."

Yutkundum, ona bir isim veririm birinin ölüm fermanını imzalayacakmışım gibi hissediyordum.

"Başka bir şey bilmiyorum."

"Yalan söylüyorsun."

"Sana sadece bir isim vermiyorum. Ne yapacağını bilmiyorum-"

"Aynen öyle. Ne yapacağımı bilmiyorsun." Kaşları öfkeyle çatılmıştı.

"Bana lanet olası bir isim ver."

Başımı salladım. "Bence artık gitmelisin."

Rix çantaya bir adım daha yaklaştı. "Senden hoşlandığım için şanslısın, Red. Başka biri olsaydı, ihtiyacım olan bilgiyi zor yoldan elde ederdim."

Tezgâhı itti ve başka bir şey söylemeden kapıya doğru yürüdü.

Soğuk göğsümü istila etti ve uzuvlarıma yayıldı. Bu kez Rix ödümü koparmıştı.

Lord'a burada olduğunu söylemem gerekiyordu ama dikkatini dağıtmak istemiyordum. Mathieu arka odadan çıktı ve bana doğru yürüdü. "O muydu?"

Rix mi? Yine mi? Lord burada olmadığım için çok kızacak. *Kahretsin.*"

"Sorun yok. Her şey yolunda. Her şey yolunda."

Mathieu beni inceledi. "Kahretsin, ne dedi? Normalde olduğundan daha beyazsın."

Başımı salladım. "Pek bir şey söylemedi. Ama... ben... uh... adamlarından birinin Lord ve Con'un adamlarından birini vurduğunu düşündüğümüzden bahsetmiş olabilirim."

Mathieu durdu. "Bahsetmedin amına koyayım." "Ben... ummm... yaptım."

"Onun adamlarından birini mi suçladın?"

"Ben duyduğumu söyledim. Hepsi bu."

"Seni tehdit mi etti?"

Kollarımı kendime doladım. "Pek sayılmaz. Hiç sanmıyorum."

"Sanmıyor musun?"

"Rix'le tekrar yalnız kalmak için acelem yok diyelim." "Siktir.

Lord kıcıma tekme basacak."

Cevap vermedim, sadece kahve filtrelerine uzandım. Bardağı temizlemem gerekiyordu. Tekrarlayan, düşüncesizce yapılan bu iş sinirlerimi yatıştıracaktı.

Öyle umuyordum.

29

Lord

Uzun bir gün olmuştu ama Damien eve sadece dikişlerle ve gerçekten ağrıyan bir omuzla dönüyordu. Bu, NOLA sokaklarının bağışlayıcı bir yer olmadığını hatırlatıyordu.

Ordudaki ilk kurşun sıyrığımlı almamıştım.

Hayır, o, kaçınacak kadar akıllı olmadığım benzer bir araba çarpması sonucu olmuştu. Enfeksiyondan ölmediğim için şanslıydım ve olaydan sonra kıcımlı bir kliniğe götürecektim kadar akıllıydım. *Kolumu paslı bir çit parçasına sürttüğüm* hikâyeme inanmamışlardı ama bunu bildirmek için polisi de aramamışlardı.

Yara izini ovuşturdum ve Elle'e baktım. Günün o lanet çılgınlığından sonra, onunla arkama yaslanıp rahatlamaktan başka bir şey istemiyordum. O da çok gergindi ve bunu benim bu kadar yorgun olmamla aynı nedene bağlıyordum. İkimiz de rahat bir gece geçirebilirdik, dikkat dağınık bir şey. O ve Mathieu bütün gün kaleyi korumuşlardı ve kapanma vakti gelmişti.

"Bu gece seni bir randevuya götüreceğim," dedim.

"Başka bir hava botu gezisi mi?"

"Hayır, başka bir şey. The Little Gem'de oynayan bir arkadaşım var."

Her ne kadar cevap vermesini beklesem de, bunu ağzından kaçırmadı: "Rix daha önce buradaydı, polisler ne söylediğini öğrenmek istiyordu, ben de ona arabadan iniş olayını anlattım."

Elle'e odaklandım. "Neden içeri girdiğimde ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar değildi?"

"Çünkü Damien'ın nasıl olduğunu bilmek istedim-" Tabii ki biliyordu. Ama yine de, lanet olsun.

Mathieu'ye bakmak için döndüm. "Ve sen onu dışarı atmadın mı?"

"Arka taraftaydım, o gidene kadar gelmedim."

"Onun tarafını tutacağına yemin etmiştin." Gözlerimi Elle'ye çevirdim.
"Ve gidip onu almak aklına bile gelmedi mi?"

"Zamanım yoktu ki. Her şey çok hızlı oldu. O buradaydı ve sonra..." diye devam etti.

"Üzgünüm dostum," diye ekledi Mathieu.

Onu asla burada bırakmamalıydım. Hastanede neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama onu burada bırakmamalıydım. Bok her taraftan yaklaşıyordu. Rix, Bree'yi ve şimdi de Jiminy'yi öldüren her kimse ve Elle'in ailesi. Evet, gerçekten bir süreliğine her şeyden uzaklaşmamız gerekiyordu. Elimden gelse Elle'i kalıcı olarak uzaklaştırırdım. Bunu daha önce de denemiştim ve o sadece beni alt etmişti. Ama onu yine korumasız bırakamazdım.

Mathieu'yu işaret ettim. "Kapanışı sen yapacaksın. Buradan gidiyoruz." Elle'in elini tuttum. "Hadi gidelim."

Lord'dan geniş bir duygu yelpazesi titreşiyordu. Kızgınlık, öfke, hayal kırıklığı, sahiplenme ve kim bilir daha neler. Ama hepsinden önemlisi, işlerin bizim için geri dönülmez bir hal almak üzere olduğu hissine kapıldım. İyi ya da kötü, tam olarak emin değildim ama bekleyip görecektim. Kendi dünyamın güvenliğine geri dönme dürtüsü içimde kabarıyordu, ama çok daha büyük bir parçam onun dünyasında kalmak istiyordu. Koruyucu ile sahiplenici arasında bir çizgi olduğunu ve sahiplenici ile kontrol edici arasında daha da geniş bir uçurum olduğunu öğreniyordum. Lord kesinlikle koruyucuydu, Rix'le karşılaştığında sahipleniciydi ama kontrolcü değildi. Bununla yaşayabileceğimi düşündüm - koruyucu ve hatta sahiplenici, ondan geldiğinde cehennem kadar seksi olabilirdi.

Onun evine sessizce gittik ve bu gece dışarı çıkma planını çoktan unutup unutmadığını merak ettim. "Eğer bu gece dışarı çıkacaksak, evimden bir elbise almam gerek."

Lord gözlerini ön camdan ayırmadı. "Planlar değişti. Sana yatağında, altımda ihtiyacım var ve yanımda olduğunu bilmem gerekiyor."

Merhaba.

Tüm kızlık organlarım ayağa kalktı ve dikkat kesildi. "Buna ne sebep oldu?" "Fark eder mi?"

Bunu biraz düşündüm. "Sanırım yok." Ama bunun, bugün olanlardan sonra güvenliğim için duyduğu endişeden kaynaklanan ilkel bir içgüdü olduğunu biliyordum.

İki şeritli çakıllı yola girdiğinde Lord'un bakışları beni taradı. İçindeki yoğunluk bana nasıl bir gece geçireceğimi söylüyordu. Birkaç dakika içinde

Evin içindeydik ve o elini omzuma atmış, sundress elbisemin üzerine giydiğim hırkayı çıkarıyordu. Beni soymaya başlamadan önce onu bir kenara bıraktı. Sert başparmakları askıların altından geçti ve tüylerim diken diken oldu.

Zaman kaybetmiyordu ve ben de onu yavaşlatacak değildim. "Çok yumuşak. Sana dokunmama bile izin verilmemeli." "Sakin durayım deme."

"Hiç şansın yok."

Kayışlar omuzlarımdan aşağı düştü ve iri eli fermuarı bulup aşağı çekmek için uzandı.

Elbise yere düştü ve ben de içinden çıktım. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Bu çok daha büyük bir şeymiş gibi geliyordu, sanki burada olanlar odadan taşacak ve tüm mahalleyi sular altında bırakacaktı.

Lord sütyenimi çabucak çıkardı ve elbisemin üzerine düştü. Karşısında iç çamaşırimdan başka bir şeyle durmuyordum ve duygularımın şeffaf olduğundan oldukça emindim. Hiçbir erkeğe bu kadar güvenmemiştim. Hiçbir erkek için bu kadar çok şey *hissetmemiştim*. Kafamın içinde tehlike sirenleri çalıyor olmalıydı ama tek odaklanabildiğim şey *oydu*.

Ağzını indirdi, dili içeri kaymadan önce dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi. Eli çenemden indi ve kıcıımı avuçlamadan önce kollarımdan aşağı indi. Bir başparmağını külotumun iki yanına sokarak, ben tamamen çıplak kalana kadar külotumu aşağı çekti, ama o hala tamamen giyinikti. Durumun farklılığı her şeyi daha da ateşli hale getirdi.

Sonunda geri çekildiğinde, beni yatakta oturur pozisyona getirdi.

Ellerim hemen kemerine gitti. Kemerini çözdüm ve fermuarını indirdim. "Şimdi diz çökmeyeceğim," dedim.

Gözlerim Lord'un yüzüne kayd, mavi gözleri erimişti. "Hayır, diz çökmüyorsun."

Boxer külotunun altından fışkıran şişkinliği avuçladım ve sıktım.

"Bunun için beni bu kadar beklettiğine inanamıyorum."

"İyi şeyler beklemeye değer. Ben olsam çok daha uzun süre beklerdim."

"Sanırım bu bekleyiş sona erdiği için şanslısın."

Boxerını çekiştirerek indirdim ve başparmağımı altından geçirdim. Başımı eğdiğimde Lord başparmağıyla yanağımı okşadı.

Dilimi şaft boyunca, dibinden tepesine doğru sürükledim ve ağzımı ucunun üzerinde kapattım.

Yüzümü okşayan elim saçıma saplandı ve onu geriye doğru çekerek sert bir at kuyruğu haline getirdi. "Siktir, Elle." Aletini vücudundan ayırıp yumruğumu etrafına doladığımda inledi ve onu daha derine aldı. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor."

Çoğu erkeğe sakso çekmezdim. Bu kişisel bir tercihti. Neden mi? Çünkü sonunda kendimi hep ucuz ve kullanılmış hissederdim. Adamın ne kadar kibar *ya da* tatlı olduğu önemli değildi -nadiren kibar *ya da tatlıyı* tercih etsem de- ama sonuçta kendimi bok gibi hissederdim. Ama tek bir sözüyle -*seni asla dizlerinin üzerinde görmek istemiyorum*- Lord genellikle hissettiğim utancı yok etmişti. Bu hareket şimdi beni güç ve tatminle dolduruyordu.

Lord'un iniltisi sessizliği bir kez daha bozdu ve dizleri büküldü.

Güçlü bir adamın dizlerini zevkten zayıflatacak güce sahip olduğumu bilmek baş döndürücü bir duyuydu. Ama bu iyi bir güçtü. Dakikalar içinde orgazm olup aklımı başımdan aldığımda ona hemen geri vereceğim türden bir güç. Her şeyin bu kadar iyi işlemesini sağlayan Lord'la alıp vermemizdi. İtme ve çekme, gelgit ve akıştı. Onunla birlikte olmayı nefes almak kadar kolay kılan şeylerin doğal ritmiydi.

Elimi onun uzunluğunda yukarı ve aşağı okşadım, onu olabildiğince derine almadan önce yavaşça mastürbasyon yaptım. Aleti boğazımın arkasına geldiğinde Lord hafifçe geri çekildi ve "Ağzına boşalmak istemiyorum. O daracık küçük amcığın boşalmak istiyorum."

Dudaklarımı *patlatarak* sikinin başını serbest bıraktım. "Bundan emin misin? Çünkü bunun bir ya da iki karar olduğunu sanmıyorum. İkisini de gerçekleştirebileceğimizden eminim." Kendimi baştan çıkarıcı bir kadın gibi hissediyordum. Zayıf dizlerin görüntüsünün bir kıza yapabilecekleri inanılmazdı. Lord Robichaux'nun herhangi bir görüntüsünün bir kıza yapabilecekleri inanılmazdı.

Saçımı kavrayan yumruk sıkılaştı ve başım yukarı eğildi. "Sen lanet olası bir tanrıçasın. Bu da demek oluyor ki bir dahaki sefere teklifini kabul edeceğim. Bir dahaki sefere, seni becerdikten sonra, mükemmel küçük boğazından aşağı boşalana kadar sikimi emeceksin. Ama bu gece seni o kadar sert boşalana kadar becereceğim ki benimle kalmaya çalışırken tüm enerjini tüketeceksin ve yorgunluktan bayılacaksın."

Ummm ... Tamam o zaman. Bu programla iyiyim.

"Tamam."

Saçlarımdaki tutuşunu bıraktı ve beni yatağın başına doğru kaldırdı. Lord geri çekildi ve kalan giysilerini çıkardı.

Hayatımda gördüğüm en seksi adamdan kişisel bir striptiz gösterisi mi? Evet. Evet.

Kot pantolonunu ve boxer külotunu kalçalarından aşağıya doğru itti, ve yere yığıldılar. Gömleğini arkasından tutarak başının üzerinden çekti ve bir kenara fırlattı. Aramızda kalan her şeyden etkili bir şekilde kurtulmasına bayılmışım. Birkaç dakika içinde o da benim kadar çıplak kalmıştı. Aleti sallanıyordu ve ben hâlâ ağzımı aletin etrafına sarmış olmayı diliyordum.

Belki bana izin vermesi için onunla konuşabilirdim... "İçine gömülmek için sabırsızlanıyorum," dedi. Bu da işe yaradı.

"Neyi bekliyorsun?" Sordum, kelimelerim boğuktu.

Eli bileğime dolandı. Bacaklarımı ayırmasını ve aralarına girmesini bekliyordum ama yapmadı. Belimden eğildi ve dudaklarını bilek kemiğimin iç kısmına doğru indirdi ve bir öpücük kondurdu.

"Sana tapılmak için yaratıldığını söylemişim; ben de bunu bekliyorum. Şimdi izin ver başlayayım."

Aramıza ördüğüm duvarların kalıntıları parçalandı. Sadece sözleri ve dudaklarının tek bir dokunuşuyla beni yok etti.

Lord'un dudakları bacaklarımın iç kısmında geziniyor, birinden diğerine geçiyordu. "En yumuşak ten", "çok pürüzsüz" ve "mükemmellik" gibi şeyler homurdandı ve ben sadece orada yattım ve onu ıslattım.

Sonunda merkezime vurdu ve bir kez daha beklentilerim yükseldi. Ama yine yanılmışım. Dilini dudaklarımın arasına daldırdı ve tekrar kuzeye doğru hareket etmeden önce klitorisime bir öpücük kondurdu. Göbek deliğime, kaburgalarım, göğüslerimin altındaki deriye bir öpücük daha. Ağzının yaptıklarına kendimi o kadar kaptırmışım ki adamın zeki, akıllı parmaklarını unutmuşum.

Giriş yerimle oynadılar, biri içeri kayarak beni doldurdu. Bu istiladan heyecan duyan bedenim ona kenetlendi.

"Kahretsin, beni diri diri yakıyorsun. Her seferinde." Parmağını pompaladı ve dudaklarımdan bir inilti döküldü.

"Lütfen. Hadi yakmaya devam edelim."

Lord'un karanlık kıkırdaması ihtiyacımı bir üst seviyeye taşıdı. "Bu sefer senin tadını çıkarmak istiyorum."

İkinci bir parmağını içeri kaydırđı ve tırnaklarımı omuzlarının sert kaslarına geçirdim.

Başparmağını klitorisime bastırđı ve karnımda toplanan orgazm devrilme noktasına ulaştı. "Omigod. Ben-"

Zevk içimde uğulduyor, her uzvuma yayılıyordu. Lord'un parmakları beni terk etti; ağzı sol meme ucumun üzerine kapandı, sertçe emdi ve aynı ilgi için sağa geçmeden önce dişleriyle çekiştirdi. Dişlerini boynumun tendonlarında gezdirip meme uçlarımı bambaşka bir nedenle buruşturduğunda hâlâ şok-orgazmın etkisinden kurtulmaya çalışıyordum. Konuştuğunda, kelimelerin doğrudan kulağıma üflendiğinden emin oldu.

"Sikimi içinde istiyorum."

"İtirazım yok," diye inledim.

Lord kulağıma ısırđı. "Onu alıyorsun, bana her şeyimi aldığını söylüyorsun. Artık aramızda duvar yok."

Akıllı adam; ben sadece orgazmın üzerinde süzülürken değil, aynı zamanda onun sunacağı şey için çaresizken pazarlık yapıyordu. Tabii son çekincelerimi de çoktan yıktığını fark etmemişti.

Teslimiyetim anında ve gerçekte. "Tamam." Başımı salladım.

"Kelimeleri istiyorum, tatlı şey. Bütün kelimeleri."

"Hepinizi alıyorum." Lord güçlüydü ama ezici değildi. Liderlik ederdi ama zorlamazdı. Varlığından bile haberdar olmadığım türden bir adamdı ve sahip olmadığımı hayal bile edemezdim.

"Aferin kızıma."

Ve beni şımarık tutacak kadar baskındı. Kulak memesini ısırđım. "Ben kız değilim, tamamen kadınlım."

"Bunu bilmiyor muyum?" Sırt üstü döndü ve beni üzerine çekti, böylece kucağına ve kocaman ereksiyonuna oturdum. Komodine uzandı ve üstünden bir şerit prezervatif aldı ve bir tanesini yırttı. Dişleriyle yırtıp açtıktan sonra beni aşağı kaydırđı, böylece hızlıca üzerine geçirebildi. İşini bitirdiğinde beni tekrar yerime oturttu. Bu kadar sıradan bir işi nasıl bu kadar seksi gösterebilmişti? Kendimi izlemeye o kadar kaptırmıştım ki, sözleri beni gerçekliğe geri döndürdü - en iyi gerçeklik türüne.

"Bana bineceksin. Ne kadar, ne kadar hızlı ve ne kadar sert olacağına sen karar vereceksin, ta ki ben nasıl bitireceğimize karar verene kadar."

Her kelime beni bu adamı asla unutamayacağı bir yolculuğa çıkarmaya daha da kararlı hale getirdi.

"O zaman hadi yapalım şunu."

Sikinin üzerinde ileri geri kaydım, kendi ıslaklığım onu ıslattı, şaftı kavramadan ve başını girişime oturtmadan önce.

"Senin gibi bir adamın almak yerine alınmak istemesine şaşırdım," dedim.

"Tatlı şey, beni ilk günden beri aldın. Bu neden farklı olsun ki?" diye cevap verdi.

İçimi bir sıcaklık kapladı ve seks sırasında hiç bu kadar *duygu* dolu olmamıştım. Eğer altımdaki adama bu kadar bağlı olmasaydım, bu sinir bozucu olabilirdi. O andan itibaren her şey hızla ilerledi. Onu kaldırdım ve santim santim vücuduma alarak aşağıya indim. Lord'un büyük elleri kalçalarımın inmeden önce kendime alışmak için sadece birkaç saniye verdim. Gözleri bir an için kapandı ve sonra onu sürerken hareketlerimi yönlendirmeye yardım ederken bana perçinlendi. İçeri ve dışarı, beni doldurdu. Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim ve devam ettim, *beni* çevirip *alacağı* noktaya ulaşacağını bilene kadar sikini çalıştırdım. Üstte olmayı, kontrolü elimde tutmayı seviyordum ve bir şekilde Lord buna ondan ihtiyacım olduğunu biliyordu. Her seks yaptığımızda kendimi fethedilmiş hissetmemeye ihtiyacım vardı. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordum... ama biliyordu. Artık ona bir kovboy kız gibi, vahşi ve gururlu bir şekilde bindiğime göre, *alınmaya* hazırdım. Hareketlerimi yavaşlattım ve o da ruh halimdeki değişikliği hemen anladı.

"Benim sıram," dedi. Elleri bir kez daha kalçalarımı kavradı, yuvarlandı, tüm ağırlığını almamam için bir koluna destek verdi. "Daha fazlası için hazır mısın?"

"Evet."

"Sana verebileceğim her şeye?"

"Evet!" Ağladım. "Acele et."

"Sanırım bayanı bekletmesem iyi olacak."

Ve yer değiştirdi, bir elini kıkımın altından geçirdi ve itişini karşılamak için mükemmel bir açı için yukarı doğru eğdi. Ve sonra kutsal cehennem.

Tüm bu gücün altında olmak... sarhoş ediciydi. Vuruş üstüne vuruş yaparak mükemmel noktaya ulaştı ve içimde biriken gerilim gerildi, kopmaya hazır hale geldi.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Ben-"

"Evet, yapacaksın. Gözlerini açık tutamayana kadar. Bu benim sana sözüm."

Bir itiş daha ve vücudum her sinir ucundan hazzı serbest bıraktı ve adını çığlık attım. "Tanrım!"

İtişlerini yavaşlattı, sürmeme izin verdi, ama asla durmadı. "Bu doğru. Geldiği yerde daha fazlası var."

İkinci orgazm birincinin hemen ardından geldi. Üç numaradan sonra izimi kaybettim.

Dakikalar ya da saatler sonra olabilirdi ama Lord adımı kükreyip içime boşalırken gözlerim kapandı.

Son düşüncem: Başım çok büyük belada.

31

Lord

Yanımda kıvrılmış sıcak bir bedene uyandım. Elle'in yanağı göğsüme yaslanmıştı ve kızıl saçları yüzümü ve çenemi gıdıklıyordu. Kolum karıncalandı ama hareket etmeye hiç niyetim yoktu. Onun yerine uyumasını izledim.

Dün gece bana her şeyimi alacağını söylemişti ve ben de onu buna inandırmaya çalışıyordum. Ama Elle, etrafını çitle çevirip kaçmamasını bekleyeceğiniz türden bir kadın değildi. Sözlerim o anın sıcaklığıyla hesaplanmış bir riskti. Aptal bir adam değildim; gün ışığında ondan bu tür bir açıklama almanın dikkatle ele almam gereken bir şey olduğunu biliyordum, ama eninde sonunda ondan bunu alacaktım. Saçlarına bir öpücük kondurdum ve gözleri fıldır fıldır açıldı.

"Günaydın," dedim.

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sana da günaydın."

"Seninle uyanmayı seviyorum," dedim, çok zorladığımı biliyordum.

Elle'nin saçlarını yüzümden uzaklaştırdım ve o da geri çekildi. "Benim de hoşuma gidiyor... ama muhtemelen yakın bir zamanda eve gitmem konusunda konuşmalıyız. Rix'in bana zarar vereceğini sanmıyorum. Beni çok korkutuyor ama bana zarar vereceğini sanmıyorum."

Dişlerimi sıktım. Kolay bir sabah için çok fazla. "Onun hakkında çıplak değilken konuşabilir miyiz?"

"Sadece onun bir tehdit olduğunu düşünmediğimi söylüyorum; bana zarar vermek istemiyor."

"O zaman Jiminy'nin tıpkı Bree gibi öldüğü gerçeğini konuşalım." Elle sert ses tonumdan çekindi ve bu kadar açık sözlü olduğum için kendimi tokatlayabilirdim, ama bunun ciddi bir iş olduğunu ve onun güvenliğini riske atmayacağımı başka nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Sevmedim

Rix'i "gerçekten çok tehlikeli olmasına rağmen zararsız" kategorisine koymuş ve birinin iki kişiyi öldürdüğü ve hala kim ya da neden olduğunu bilmediğimiz gerçeğini tamamen göz ardı etmiş gibi görünüyordu.

"Nasıl hedef olabileceğimi anlamıyorum." Elle'in sesi kısıktı.

"Evet, ben de senin nasıl risk altında olabileceğini düşünmediğini anlamıyorum. Bu riski göze almak istemiyorum ve Rix'in zararsız olduğunu düşünsen bile, dışarıda insanları arkadan vuran başka kim varsa sana elini süremez." Sessizce ekledim, "Hiç mantıklı değil. Önce Bree, sonra Jiminy. Sanırım bana komplo kuruluyor. Başka hiçbir şey mantıklı değil."

Ve başka hiçbir şey mantıklı değildi. Hayatımda kaybedecek hiçbir şeyimin olmadığı bir dönem vardı ve şu anda olanlar beni pılımı pırtımı toplayıp bir süreliğine şehirden uzaklaştırabilirdi. Ama şimdi... şimdi kaybedecek her şeyim vardı ve bunu elimde tutmak için dişe diş mücadele edecektim. Bana tuzak kuran her kimse, sırtında gömülü kendi kurşununu bulacaktı ve o bataklık teknesi çok işime yarayacaktı.

"Ama bu da mantıklı değil. Bir tuzak mı? Kim tarafından?" Elle fısıldadı. Sözlerimin aramıza bir kama soktuğu açıktı çünkü yuvarlanıp ayağa kalktı. Ama sonra uzanıp elimi tuttu, parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve çekiştirdi. "Hadi ama. Önümüzdeki yirmi dakika içinde anlayacağın bir şey yok, o yüzden benimle duşa gelebilirsin. Suyu boşa akıtmak istemem."

Dudaklarının muzip kıvrımı -ve örtmeye çalışmadığı kesinlikle harika vücudu- diğer tüm düşünceleri aklımdan uzaklaştırdı. Elle'e benzeyen çıplak bir kadın elinizi tutup onu takip etmenizi istediğinde, bu saçmalık hakkında iki kez düşünmediniz. Sen gittin.

"Suyu tasarruflu kullanmak sorumlu bir davranış... ama içimden bir ses seni o duşa sokarsam, düşün benim orada tek başıma olmamdan çok daha uzun süreceğini söylüyor." Ayaklarım yere vurdu ve yataktan kalktım.

İşe geç kalmıştık. Ama neyse ki patronu tanıyordum, bu yüzden o kadar da büyük bir mesele değildi. Ve Chains'in arka kapısından Elle'in elini tutarak giriyor olmam, lisede hiç çıkamadığım bir randevuya geri dönüş gibiydi. Kadının kendisi çok tatlıydı. O koyabilir

Dikenli, tanınması zor bir dış görünüşü vardı ama bunun altında, başından beri orada olduğundan şüphelendiğim içten içe bir merkez vardı.

Mathieu bizi incelediğinde her şey daha da netleşti.

"Demek gerçekten böyle, ha?"

Ne diyeceğini merak ederek Elle'in yanıt vermesini bekledim. "Evet, gerçekten öyle," diye cevap verdi. Bu bir beyan değildi ama inkâr da değildi. Bu noktada alabileceğimi almıştım.

"Güzel. Bir dahaki sefere rehinci dükkânında çalışmak gibi çılgınca bir şey yapmaya karar verdiğinde onu beladan uzak tutacaksın ve onun her zamanki gibi gülümsemesini ve gülmesini sağlayacaksın. Fena bir doğum günü hediyesi değil."

"Doğum günü mü?"

Oh kahretsin. Olan biten onca şey yüzünden tamamen unutmuştum. Erkek olduğum ve doğum günleri her zaman aklımda kalmadığı için.

"Evet, on dokuz. Aslında bu kadar uzun yaşayacağımı hiç düşünmemiştim. Yine de kendimi çok iyi hissediyorum."

Elle'in başı bana doğru döndü ve dirseği yan tarafıma çarptı. "Tanrım, biraz konuşabilir miyiz?"

Beni koridordan ofise doğru sürüklemesine ve kapıyı çarparak kapatmasına izin verdim. "Bana onun doğum günü olduğunu söylemediğine inanmıyorum!" Kapıdan kanepenin ucuna kadar yürüdü ve bana döndü. "Hiç hoş değil!"

"Tamamen unutmuşum, son zamanlarda bir sürü şeyle uğraşıyoruz. Merak etme, telafi edeceğim."

"Ama şimdi hazır değiliz! Ve doğum günlerini *severim*. Pasta yapardım. Balonlar getirirdim. Hediyeler. Süper havalı bir şeyler. Şimdi uğraşmak zorundayım ve uğraşırken hediyeler konusunda iyi değilim."

Başımı belaya sokacak olsa da güldüm. "Balonlar, gerçekten mi? Çocuk on dokuz yaşında, dokuz değil."

"Balonları herkes sever." Elle iki elini kalçalarına dayadı.

Ayakkabılarıma baktım, Mathieu'nun doğum gününü hatırlamadığım için kendimi daha da boktan hissediyordum. Çocuk benden daha iyisini hak ediyordu. Geçen yıl, kapanıştan hemen öncesine kadar onun doğum günü olduğunu bile fark etmemiştim ve "Hey, striptiz barına girmek için artık yasalım. Gitmek ister misin?" Ben bir cevap vermeden işine geri dönmüştü. Personel dosyasını aldım ve kimliğini kontrol ettim. On sekizinci doğum günü değilse ne olayım. Doğru olanı yapmıştık ama bu Elle'e anlatacağım bir hikâye değildi. Ona söylediğimde vereceği tepkiyi hayal edebiliyorum: "Aslında çocuk balonlardan değil, onların büyüklüğündeki göğüslerden hoşlanıyor ve bir kucak tercihi ediyor."

Pastayla dans et." Artık işlerimizi yoluna koyduğumuza göre, böyle bir şeyle her şeyi berbat etmek istemedim. Ayrıca, bu muhtemelen çocuğa verilecek en iyi örnek değildi. Belki de akşam yemeği çıplak kızlardan daha iyiydi. *Mathieu bunu kabul etmeyecekti.* Ama en azından Elle mutlu olacaktı... ve benim en çok önemsemişim şey de buydu. Mathieu onu nereye götürürsek götürelim süslü yemeğini yiyecek ve bundan hoşlanacaktı.

"Volta atmayı kes kadın," dedim ama tabii ki kesmedi. O küçük sevimli kıcını ileri geri sallamaya devam etti, kek karışımı, krema ve diğer rastgele şeyler hakkında endişeleniyordu. "Elle, kıcını kaldır da buraya gel."

Kafasını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Seni düzeltilebilir bir şey için üzgün görmekten hoşlanmıyorum. Bunu düzelteceğiz. Mathieu doğum gününü kutlayacak ve eğer istersen balonlar da olacak ama seni hemen burada, ellerimi üzerinde tutabileceğim bir yerde istiyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, güzel yüzünde tereddüt okunuyordu. *Hadi, biraz eğil.* Ve sonra tereddüt başka bir şeye dönüştü, sıcaklığa.

"Duşta seni tatmin edeceğimi mi düşündün?" "Bu daha fazlasını istemediğim anlamına gelmez."

"İşte mi?"

Gözlerimi kapıya diktim. "Kapı kapalı."

"Doğum günü çocuğu dışarıda kaleyi korurken mi?" "Bugün tehlikeli yaşıyorum."

"Bence her gün tehlikeli bir şekilde yaşıyorsun." Son zamanlarda değil ama öyleydim.

"Ve bundan sonra öğleden sonra tüm güzel doğum günü eşyalarını almak ve akşam yemeği için rezervasyon yaptırmak için izinliyim?"

"Bunu sonra konuşuruz."

Tam önümde durdu. "Sonra mı?"

"Sonra," diye tekrarladım. "Muhtemelen her şeyi kabul edeceğim zaman, şu anda her şeyi kabul edeceğim gibi."

"Bu bir kıza söylemek için tehlikeli bir şey."

"Burada tehlikeli olan sensin, tatlı şey." Birkaç adım sonra yanımdaydı.

Kahretsin, bir elimi saçlarına gömüp diğer elimle kıcını avuçlamaktan daha çok sevdiğim bir şey yoktu. Dudaklarımı onunkilere indirdim ve ... Mathieu kapıyı yumrukladı.

"Bir müşterim var. Satmak istediği, hakkında pek bir şey bilmediğim pahalı bir şey var."

Elle'den uzaklaştım, vücudumdaki tüm kaslardan isteksizlik çığlıkları yükseliyordu.

"Başka bir zaman," dedi.

"Buna inansen iyi edersin." Döndüm ve kapıya doğru yöneldim, Elle'yi elinden tutup arkamdan çektim. "Hadi yapalım şu işi."

Dükkânda duran adam özel bir şey değildi. Sadece saçları dökülmüş ve pantolonunun üzerinden sarkan biraz göbeği olan sıradan bir adamdı. Elini camekânın üstündeki süslü ahşap bir kutuya dayamıştı.

Lord'u tezgâhın arkasından takip ettim. "Yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu.

"Duyduğuma göre burası yüksek kaliteli malların satıldığı bir yermiş."

"Doğru duymuşsunuz," diye cevap verdi Lord. "Elinizde ne var?" "Yaklaşık bir düzine saat. Güzel olanlardan."

Kutuya odaklandığımda içimdeki her şey duruldu. Lord'un eli sırtımın alt kısmına dokundu ve aynı şeyi düşündüğümüzü anladım.

"Pekâlâ. Bakalım neler varmış."

Adam kapağı çevirdi ve gözlerim altın ve gümüş yüzleri yuttu.

Dikkatim desteğin ucundakine takıldı ve orada kaldı. Onu şahsen görmeyeli *yıllar* olmuştu, çünkü annem onu bir kasada kilitli tutuyor ve hiç dışarı çıkarmıyordu, ama *olabilirdi*... İçime heyecan pompalandı ve parmaklarım onu kutudan alıp arkasındaki oymayı kontrol etmek için ters çevirmek istedi.

Lord sordu, "Bunları rehin mi bırakacaksın yoksa satacak mısın?" "Satmak."

Şansımın dönmesini bekliyordum. Lord'un bir değer tahmini olabilirdi ama benden onlara bir göz atmamı isteyecekti. Kutudan bir saat alıp Kral Tut'un mezarından çıkan bir altın parçasıymış gibi incelediğimde çılgın, kapkaççı bir kız gibi görünmemek için sadece başımı sallamam gerekiyordu.

"Daha yakından bakmamızın bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Beklenti içinde neredeyse ellerimi ovuşturacaktım.

"Buyurun." Adam kutuyu tezgâhın diğer tarafına kaydırды.

Sonunda Lord bana baktı. "Elle?"

Gözüme kestirdiğim saate uzanıp onu kutudan çıkardığımda ellerimin ne kadar sağlam olduğunu görünce kendime hayran kaldım. Antika bir Patek Philippe olduğu kesindi. Dikkatlice desteğinden kaydırдыm. Arkasındaki yazıyı görebilmek için dua ederek durakladım. Ters çevirdim.

Ve hiçbir şey yoktu.

Boş altın arka yüz karşısında tüm beklentim yok oldu.

"Güzel saat. İyi durumda," dedim hayal kırıklığımlı yutkunarak ve kendimi saati satın almak için değerlendirmeye zorlayarak.

Lord omuzlarımdaki eğimi fark etmiş olmalı ki bir kolunu bana doladı ve kalçamı sıktı.

"Bunlar için ne kadar istiyorsun?" diye sordu adama.

Adamın verdiği fiyat, iyi durumdaki güzel bir koleksiyon için bile astronomikti. Başka bir zaman olsa, pazarlık yapıp onu ikna etmeye çalışırdım ama şu anda umursamayacak kadar cesaretsizdim.

Lord dikkatimi çekmek için tekrar kalçamı sıktı. "Elle? Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu fiyata almayı düşünemezdim." Adama baktım ve ekledim, "Belki yarısı, ama bu bile biraz fazla."

Lord elini kalçamdan çekti ve ben de saati kutudaki yerine geri koydum.

Adamın duruşu sertleşti ve kutuyu bizden uzaklaştırdı. "Yarım mı? Belli ki neden bahsettiğini bilmiyorsun. Size kelepirci veriyordum. Açık artırmada daha da fazlasını alabilirim."

Açık artırmayla ilgili söylediği cümleye neredeyse gözlerimi devirecektim. Satacak süslü eşyaları olan birden fazla kişiden aynı şeyi duymuştum. Şirret bir şey söylemek için ağzımı açtım ama Lord benden önce davrandı.

"O zaman belki de açık artırma en iyi seçeneğinizdir." Lord'un ses tonu profesyonel ve kibardı, en ufak bir saygısızlık belirtisi yoktu. Adama *iyi şanslar* demek istedim ama sessiz kaldım.

"O zaman belki de yaparım." Adam kutuyu kapattı, döndü ve dışarı çıktı.

Kapı onun çıkışıyla birlikte çınlayana kadar dilimi tuttum.

"Bu ilginçti." Kelimelerim her zamanki enerjimden yoksundu.

"Muhtemelen geri gelecektir," diye yanıtladı Lord, kaldırımdaki siyah BMW'ye binerken gözleri hâlâ adamdaydı. "Müzayede evi ona ücretler ve potansiyel kazanç için neye bakacağını söylediğinde, iki kez düşünebilir." Bana doğru baktı. "Babanın saati olmasını umduğunu biliyorum. Olmadığı için üzgünüm." Beni göğsüne doğru çekti ve kollarını etrafıma doladı.

O ana kadar sarılmaya ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim. Lord'a sarıldım, gözlerimden aptalca yaşlar aktığını hissettim. Birkaç saniye için bile olsa heyecanlanmama izin vermek ve ardından hayal kırıklığının ezici ağırlığını yaşamak berbattı. Ama hiç şansım olmamasındansa heyecanlanmayı tercih etmez miydım? Bu bir ikilemdi. Sadece o lanet şeyi bulmak istiyordum.

Orada, Lord'un kollarında, aynı derecede önemli olan başka bir şeyi kabul ettim: Onu bulduğumda ne yapacaktım? Satın almak tabii ki, ama sonra ne olacaktı? İşi mi bırakacaktım? Annemi ve üvey babamı aynı derecede kızdıracak başka bir işe mi geçecektim? Kahretsin, bunu yapmak için gerçekten soyunmaya falan başlamam gerekebilirdi. Ama her halükarda, saati aldıktan sonra Chains'te çalışmak için asıl nedenim ortadan kalkacaktı. Başka bir yerde çalışmayı düşünmemek için Lord'un göğsüne sokuldum.

Chains'ten gerçekten ayrılmak istiyor muydum? Dükkânı, yeni evlerini bulmayı bekleyen tüm eski hazineleri, kapıdan sürekli giren yeni keşifleri ve alıp satmak için pazarlık yapmanın heyecanını düşündüm. Ve buranın sahibi olan adamı.

Bugün için endişelenmeme gerek yok, dedim kendi kendime. Saati daha bulamadım ve asla da bulamayabilirim.

Lord'dan uzaklaştım. "Bunun için teşekkürler." Sonra Mathieu'nun bizi izlediğini fark ettim. "Bir fotoğraf çek evlat, daha uzun süre dayanır."

Hepimizin tuhaf olduğu ya da en azından benim kız gibi ve duygusal olduğum hakkında bir şeyler söylemesini bekliyordum ama tek söylediği şu oldu: "İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz." Gülümsemesi değişti ve ardından beklediğim yorum geldi. "Ama bir rehinci dükkanında kucaklaşmak normal değil. Belki de bir oda tutmalısınız."

"Fikir için teşekkürler," dedi Lord. "Bu akşam yemeğe hazır olacak mısın? Seni dışarı çıkaracağız. Doğum gününe özel. Benim ikramım. Yeri sen seç."

Mathieu mekânı seçerken, nereye gideceğimizi kim bilebilirdi ki? "Bu harika olur. Bu akşam canım barbekü çekti."

"O zaman barbekü olsun," dedi Lord.

"Hesabı ben ^{ödüyorum} ve sen bizi ekiyor musun?" Mathieu'ya kaşlarını kaldırarak, "Dostum, bu benim gecem," dedim. "Dostum, bugün benim doğum günüm. Pasta ve balonlar için minnettarım," dedi. Elle'e dikkatle baktı, "ama gidip kankalarımı ve biraz meme görmem gerekiyor."

Elle iki elini de havaya kaldırdı, açıkça olayın dışında kalmaya çalışıyordu. "Git. Beladan uzak durmaya çalış. Umarım bu gece seni bölge hapishanesinden kurtarmam için bir telefon almam."

Mathieu bize bir çene hareketi yaptı ve kapıya doğru yöneldi. "Peki şimdi ne yapmak istiyorsun?" Elle bana sordu.

Saatime baktım. Saat daha sekiz buçuktu, bu da yeterince zamanımız olduğu anlamına geliyordu...

"Hiç mürekkep yaptırmayı düşündün mü?" "Mürekkep mi?" Elle'in gözleri büyüdü.

"Dövme."

"Ne demek istediğini anlıyorum ama... bu da nereden çıktı?"

"Con, kongre merkezinde bir dövme fuarına sponsor oluyor. Saat 10'a kadar sürecek. Kendisi çalışmıyor ama birkaç çalışanı çalışıyor. Orada takılıyor ve el sıkışıyor. Sanırım Vanessa da orada."

Elle'in yüzüne anlayış yerleşti, sonra da çok sık görmediğim temkinli bir bakış. "Gidersem dövme yaptırmak zorunda mıyım?"

Elini tuttum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçirdim. "Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

Doğrulmadan önce alt dudağını ısırды. "O zaman bir bakalım."

"BİR TANE İSTİYORUM," diye açıkladı Elle.

Gülümsememi saklamaya çalıştım ama başaramadım. Fuara gireli sadece beş dakika olmuştu ama Elle kongre merkezinin dört bir yanına asılmış tasarımları ve resimleri görür görmez -ve tüm insanlar yeni mürekkeplerini üzerleri örtülmeden önce sergilerken- heyecandan titremeye başlamıştı.

"Çok mu düşüncesizsin?" Onu inceleyerek sordum. "İnanamayacağın kadar."

"Emin misin, bebek?" Con'un Voodoo Ink'teki ana sanatçılarından biri olan Delilah'dan gelmişti bu. "Bu öyle bir anda karar vermek gereken bir şey değil. Bu oldukça kalıcı bir karar."

Elle, "Tasarım bir dürtü değil... tetiği çekmek ve onu almak," diye itiraf etti. "Bir süredir bir şey istiyordum... Sadece son adımı hiç atmamıştım."

Vanessa, Voodoo'nun standının ön köşesinde Con'un kucığında oturduğu yerden ellerini çırpı. "Yaşasın! Dövme bakiresi!"

"Sanki çok uzun zaman önce böyle değildin," dedi Con, kolunu Vanessa'nın beline dolayarak. "Artık bağımlısın."

"Sana ve mürekkebe bağımlıyım," dedi Vanessa, yanağına bir öpücük kondurmak için dönerek.

Onları bu kadar mutlu görmek ve ilişkilerini artık bir sır olarak saklamamak çok güzeldi. Burada bile dikkat çekiyorlardı. Vanessa'nın tanınmış bir mirasçı olması ve boynundan bileklerine kadar mürekkeple kaplı bir adamın kucığında oturuyor olması muhtemelen her zaman spekülasyon dalgalarına yol açacaktı. Ama ikisinin de umurunda değildi.

Kongre merkezindeki büyük salon uğultu, kahkaha ve biraz da bağırış çağırış ve ağlama sesleriyle doluydu. Voodoo'nun yeri, ana girişlerden birinin ön köşesindeki en iyi gayrimenkuldü. Con'un yeni çizeri, Delilah'nın kardeşi Bishop, birkaç metre ötedeki bir sandalyede iri, sakallı bir adamı mürekkepleliyordu. Delilah'nın bu geceki son randevusuna kimse gelmemişti, bu da ona programında beklenmedik bir boşluk yaratmıştı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Elle'e sordum. Neredeyse yanımda zıplıyordu, bu yüzden cevabının ne olacağını tahmin edebiliyordum.

"Kesinlikle eminim."

Delilah eskiz defterini çıkardı. "Ne düşünüyorsun?" Elle açıkladı, Delilah dinledi ve çizmeye başladı.

Vanessa kıpırdanarak Con'un kucağından indi ve Con isteksizce onu.

Vanessa, Delilah'nın omzunun üzerinden bakarak çizimi inceledi. "Oh, Elle. Bu çok güzel. Baban için. Bayıldım."

Van'a katılmak zorundaydım. Kum yerine içinden bir alıntı damlayan basit bir kum saatiydi.

Delilah transferi hazırlamaya gitti ve ben de odaya baktım. Kabinin konumu ve etrafta dolaşan çok sayıda insan göz önüne alındığında, Elle kalçasının yan tarafına yazdırmak istiyorsa pek fazla mahremiyete sahip olmayacaktı.

"Bunu burada yapmak istediğine emin misin? Bekletip daha sonra Voodoo'da yaptırabilirsin," dedim.

Ne kadar kararlı görünse de sormak zorundaydım.

"Hayır, şimdi yapmak istiyorum."

Vanessa kaşlarını çattı. "Eğer cesaretini kaybedeceğinden korkuyorsan, belki de iyice düşünene kadar bunu yapmak iyi bir fikir değildir."

"Sorun o değil," diye başladı Elle. "Ben sadece... kendimi tesadüf gibi hissediyorum. Sanki bu gece tam da olması gerektiği gibi geçti ve bu gecenin sonunda harika bir dövme yaptıracağım. İlk dövmem." Heyecanı hâlâ dalga dalga yayılıyordu.

Bishop mürekkeplediği şeker kafatasından bize baktı. "Bakireleri seviyorum."

Normal bir erkeğin hemen geri *çekilmesini* sağlayacak olan bakışım onu korkutmadı. "Bence sen kendi işine bakmalısın, dostum."

Bishop çenesini bana doğru kaldırdı ve ölçümü aldı. Birkaç dakika geçtikten sonra başını salladı ve gözleri son bir kez Elle'e kaydı.

"Şanslı adam."

"Ve ben bunu biliyorum," dedim, sesim kararlıydı.

"Tamam, alfa bakışması tamamlandıysa, sanırım başlayabiliriz," dedi Delilah, transferi bize doğru sallayarak. "Daha kolay olması için gidip önlük ve tişört giymek ister misin?"

Elle elbisesine baktı. "Eteğimi yukarı çekemez miyim?"

Bishop'un üzerinde çalıştığı adamdan gülme olduğunu sandığım bir ses geldi.

"Elbette bebeğim. Ne istersen yapabilirsin," diye cevap verdi Delilah.

Con ve Vanessa ikimizi izlerken Elle'in gözleri bana kaydı. Ona asla olmaz dememi mi bekliyorlardı?

"Benim iznime ihtiyacın yok. Her ne yapmak istiyorsan Ben."

Elle ayağa kalktı ve krem rengi elbisesinin geniş eteğinin bir kısmını yukarı çekti. renkli elbise. Bu kadar çok malzeme olduğu için kimsenin bir şey görmesinden endişe etmedim. Eğer süper dar bir mini etek ya da benzeri bir şey olsaydı, onu soymak ve herkese kışını göstermek zorunda kalacaktı, o zaman mağara adamı olur ve onu omzuma atıp dışarı taşırdım. Ama bunu bilmesine gerek yoktu.

Meraklı bir müşteri kabine geldi ve Con sohbet etmek için ayağa kalktı. Vanessa, Delilah'nın Elle'in cildini hazırlamasını ve kalçasının yan tarafına transferi yerleştirmesini izlemek için sandalyeye oturdu.

İşlem bittiğinde Elle aynada kontrol etti ve Ben.

"Harika görünecek. İyi seçim." Işıl ışıl gülümsemesi beni Onu bu gece buraya getirdiğim için iki kat mutluydum.

Elle kum saatinden kum gibi damlayan alıntının *Macbeth*'ten olduğunu açıklamıştı: "Ne olursa olsun; Zaman ve saat en zorlu günün içinden geçer."

Elle düzleştirilmiş dövme koltuğuna yanlamasına uzandı ve derin bir nefes alıp bıraktı. Sonra beklediğim soruyu sordu.

"Peki... bu ne kadar acıtacak?"

Yanına bir katlanır sandalye çektim, kendimi içine bıraktım ve elini tuttum. Sertçe sıktı.

"İyi olacaksın. Gerekirse elimi ezebilirsin."

Delilah istasyonunu ve dövme makinesini hazırladı ve ben de tasarımı daha yakından inceledim. Tamamen siyah ve gri olacaktı ve gerçekten çok tatlı görünecekti. Ve arkasındaki duygu onu çok daha iyi yapıyordu.

Elle'in babasını kaybetmenin acısının bunca yıl sonra bile hâlâ yüzeye yakın bir yerde durduğunu görmek için dahi olmaya gerek yoktu. Saati bulma konusundaki çaresizliği bunun sadece ilk parçasıydı ve ben de yardım etmeye kararlıydım. Ne yazık ki bağlantılarımdan henüz umut verici bir şey çıkmamıştı.

Ama yine de, saat bulunduğunda ne yapacaktı? İstifa edip Chains'de çalışmak kadar rastgele bir iş mi bulacaktı? Bunu yaparsa onu y a n ı m d a tutamayacağım düşüncesi beni çok rahatsız ediyordu -sadece ona yakın olmayı sevdiğim için değil, ama

Çünkü Rix'in ona olan ilgisini kaybedeceğine hâlâ ikna olmamıştım ve Bree ile Jiminy'yi kimin öldürdüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Elle muhtemelen Rix konusunda haklıydı; onun fiziksel güvenliği için bir tehdit değildi ama benim ruh sağlığım için bir tehditti. Ama ne bekliyordum ki? Elle kadar güzel bir kadın her zaman dikkat çekecekti. Yine de Hennessy, Bree ve Jiminy dosyasını kapatana kadar rahat uyuyamayacaktım.

"Tamam," dedi Delilah, dövme makinesi elinde. "Hazır mısın?"

Elle'in parmaklarını sıktım, o da bana karşılık verdi ve gözlerime gülümseyerek baktı.

"Hazırım," dedi.

Onu bir şampiyon gibi idare etti. Parmaklarım bir daha asla normal çalışmayabilirdi ama Elle bunu bir *şampiyon* gibi başardı.

Aynada dövmeye baktığında gözlerinden süzülen yaşlar göğsümü sıktı. Sonra bir parmağını yeni dövülmüş çizgilerin kenarlarında gezdirip "Seni özledim baba" dediğinde içim cız etti.

Onu daha yakına çektim ve başparmaklarımdaki gözyaşlarını yakaladım. Bu kadın için gitmiştim.

Kesinlikle gitmiştim.

Bitmişti.

O benimdi.

Yapacağım son şey olsa bile o lanet saati bulacaktım. Bu ona ve kendime verdiğim sözdü. Ve sonra onu elimde tutmanın bir yolunu bulacaktım.

34

elle

Her gece Lord'un evinde kalırken ne kadar rahat ettiğim konusunda biraz endişeliydim. Dövmе fuarından sonra Quarter'daki evime gitmiştik ve şehrin onun tarafına geçmeden önce birkaç kıyafet daha almıştım. Dolabım boşalmaya başlamıştı ve Lord'la gerçekten ne kadar kalacağımı konuşmamız gerekiyordu. Hennessy'den cinayet soruşturmasıyla ilgili bir gelişme olmamasına rağmen Rix'le ilgili endişelerim azalmıştı. Yine de bağımsızlığımı geri kazanmam ve bazı sınırlar koymam gerektiğini biliyordum. Lord ve ben o kadar hızlı ilerliyorduk ki... Neye doğru gittiğimizden bile emin değildim. Büyük ve korkutucu bir şeye... ama aynı zamanda harika bir şeye.

Ve bugün, normal rutinimize geri dönmüştük. Çünkü garip bir şekilde, *normal* bir rutin geliştirmiştik.

Bir kez daha cam vitrinleri temizliyordum - dükkâna gelip onlara dokunan herkesin parmağını deşmek istiyordum. Bu bir kısır döngüydü. İnsanların vitrinlerdeki muhteşem ve ışıltılı şeylere bakmasını ve hepsini satın almasını istiyordum, ama cidden? Bunu yapmak için camın her santimetresine dokunmaları mı gerekiyordu?

Lekelerin hayatımı ele geçiren en büyük sorunlardan biri olduğunu düşünerek kendi kendime güldüm. Lord ve Mathieu birilerinin getirdiği bir yığın albümü incelerken ben de kahve filtremle dairelerin içine biraz daha yağ sürdüm. Hangilerine teklif verip hangilerinden vazgeçecekleri konusundaki tartışmalarını dinlemek beni gülümsetiyordu. Koleksiyon muazzamdı ve saatlerdir uğraşıyorlardı.

Ayıklama, seçim yapma ve anlaşılmayı bitirdikten sonra Lord'un telefonu çaldı.

"Kim arıyor?"

"Hennessy," diye cevap verdi Lord cevap vermeden önce.

Faili meçhul cinayetler aklıma geldi. Dedektiften gelen bir telefon iyi olamazdı.

Konuşmanın sadece Lord'un tarafını duydum: "Bir tane daha mı?" Bir iç çekiş. "Güzel."

Bir duraklama. "Bana şimdi mi ihtiyacın var? Bu bekleyemez mi? Tamam. Tamam. Avukatıma ihtiyacım var mı?"

Bu soruyla birlikte midem bulandı.

Lord, "On beş dakika içinde orada ol." diyerek görüşmeyi sonlandırdı.

Telefonunu cebine koyduktan sonra bana döndü. "Seni evine bırakmamı ister misin? Günün geri kalanında izinli olabilirsin."

"Ne? Neden? Ne dedi o? Başka bir şey mi...?"

"Hayır, öyle bir şey değil. Bana bekleyemeyecek soruları var. Bree'yle ilgili başka bir şey ortaya çıktı ve konuşmak için buraya gelemeyecek kadar meşgul. Ama seni burada yalnız bırakmak istemiyorum."

"Ben iyiyim. Yalnız bile değilim. Mathieu ve ben kaleyi koruyabiliriz. Rix ya da bir başkası gelip bana bir şey yaparsa, tezgahın altındaki tüfeği çekerim. Büyütülecek bir şey değil."

Lord'un hırıltısı... düpedüz tapılasıydı. "Önemli bir şey değil... doğru."

"Bu konuyu dönüp dolaşıp konuştuk ve bunu tekrar yapmanın bir anlamı yok. Sorun yok. Burada bana hiçbir şey olmayacak." Lord'un savaştan kararsızlığı yüzünden okunuyordu. "Sadece git," dedim ona.

"Tamam. Ama-"

"Eğer bir şey olursa, hemen seni arayacağım. Yemin ederim."

Tezgâhın etrafından dolandı ve beni kendine doğru çekti. "Yapsan iyi edersin, yoksa nedenini duyup seninle uğraşacağım."

"Şimdi de beni tokatlamakla tehdit edeceksin, değil mi? Ağabeyinin bu konuda hiç de utangaç olmadığını duydum."

"Con'un Vanessa'yı nasıl hizaya getireceği onu ilgilendirir ama bundan çok daha yaratıcı bir şey bulacağıma inansan iyi edersin."

Sözleri karşısında alt tarafım karıncalandı. Bu da bana ofisteki masayı kırmamız gerektiğini hatırlattı. Bunu bugünün ilerleyen saatlerine yazıyordum. Belki Lord huysuz bir şekilde geri dönerse, öğleden sonra hızlı bir sevişme onu kendine getirirdi. *İyi plan, Elle.*

"Seni istediğin kadar yaratıcı olmaya davet ediyorum." Onu öpmek için ayak parmaklarımın ucuna kadar eğildim. Adam dev gibiydi ve topuklu ayakkabılarla bile ciddi bir

Eğer eğilmeseydi ona ulaşmak için uzanacaktım. Dudaklarımda Lord'un tadı, geri çekilerek topuklarımı yere indirdim. "Benim boşalmamla bittiği sürece, sanırım iyi olacağız."

Bu sefer hırıltısı sevimli değil *seksiydi*. "Beni sertleşmiş bir halde polis dükkanına gönderiyorsun. Yaptığın şey bu, biliyorsun."

Gözlerim kasıklarına kaydı ve belli olan şişkinliğin normalden daha büyük olduğundan emindim.

Omuz silktim. "Bunun nasıl benim hatam olduğundan emin değilim."

"Tek yapman gereken nefes almak ve beni sertleştirmek, kadın. İşte bu senin hatan."

Bir sırtış dudaklarımı gerdi. "O zaman acele et, ben de başladığım işi halledeyim."

Lord inledi. "Bu hiç yardımcı olmuyor."

Avucumu sert göğsüne bastırdım ve ittim. "Git. Acele et. Yakında geri gel."

Eğildi, çenemi yukarı kaldırdı ve bana müthiş bir öpücük kondurdu. Tam dilli, öpüşmeye değer bir öpücükten bahsediyorum. Geri çekildiğinde gözlerimi tekrar şişkinliğe diktim.

"Bunun sana yardımcı olduğunu sanma, piyon yıldızı."

"Buna değer." Lord döndü ve arka kapıya yöneldi. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Bir şey olursa beni ara."

Kapı arkasından kapandıktan sonra, olaysız geçeceğinden emin olduğum bir gün için yerime yerleştim.

SADECE BİR SAAT OLAYSIZ KALDI.

Bu sefer ne Rix, ne de annem. Hayır.

Zincirlerin eşiğinden geçen Denton'dı; yüzü öfkeyle kaplanmıştı.

"Kim bu şakacı?" Mathieu nefesinin altında sordu.

Denton'ın üç parçalı takım elbisesi kesinlikle müşterilerimizin normal kıyafeti değildi.

"Üvey babam," diye fısıldadım, birazdan yaşanacak savaş için kendimi hazırlıyordum.

"Gerçek bir hıyara benziyor."

Denton dükkânı tarıyordu, dudakları bariz bir tiksintiyle kıvrılmıştı. "Kesinlikle öyle."

Denton selam verme zahmetine girmedii. "Çalışmanın senin için uygun olduğuna karar verdiğin yer burası mı? Utanç verici."

"Senin fikrini sorduğumu hatırlamıyorum," diye cevap verdim. "Hayır, hiç sormadın Eleanor."

Mathieu'ye bakmak için arkamı döndüm. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

Çocuk başını salladı. "Asla olmaz."

"*Lütfen*," diye yalvardım. Denton'ın diğer pislik yorumlarını duymasını istemiyordum.

Gözleri kısıldı. "Peki. Ama Lord'u arayacağım."

İçimi bir rahatlama kapladı ve Denton'a dönmeden önce başımı salladım.

Lord geri dönecekti ve ben de üvey babamın çıkarmak üzere olduğu tatsızlığı geride bırakacaktım.

"Ne istiyorsun Denton?" diye sormadan önce Mathieu'nun ayak seslerinin uzaklaştığını duyana kadar bekledim.

Elindeki gazeteyi tezgâhın üzerine bıraktı. "Beni ve anneni herkesin önünde utandırmayı bırakmanı."

Gözlerim gazeteye kaydı. Sosyete bölümünün ilk sayfası dövme fuarının renkli fotoğraflarıyla kaplıydı. Katlamanın hemen altında Delilah'nın kalçama dövme yaparken çekilmiş net bir fotoğrafı vardı. Kesinlikle yanak görünüyordu. Üstteki resim Con, Vanessa, Lord ve bana aitti. Birisi biz ayrılmadan hemen önce çekmiş olmalıydı.

Başlıkta şöyle yazıyordu: *Sosyete Prensesleri Dövmeli Prensler Buluyor: Kötü Çocuklar Kızları Kapıyor.*

Makaleyi taradım. Çoğunlukla Vanessa, Con ve Bennett Vakfı hakkındaydı ama Lord ve benim hakkımda da bir sürü spekülasyon vardı. Ve tabii ki, burası NOLA olduğu için, babam, annem ve Denton ve onun hukuk firması da dahil olmak üzere soyumdan bahsediliyordu.

Tekrar ona baktım. Yanaklarının kızarması birden çok daha anlamlı gelmeye başladı.

"Gazetelerde yazılanlar benim kontrolümde değil ki," diye başladım.

"Arkadaşların ve davranışların üzerinde kontrolün var.

İkisi de beni hiç etkilemedi ama bu yeni bir alçaklık."

"Tekrar söylüyorum, senin fikrini sormadım. Gazeteyi bıraktığın için teşekkürler. Fotoğrafları albümüm için saklayacağımdan emin olabilirsin."

Denton'ın yüzü çirkin bir maskeye dönüştü. "Hayat dediğin bu karmaşayı düzeltmek için bir haftan var Eleanor, yoksa kendini başa çıkabileceğinden çok daha fazla sorunla karşı karşıya bulacaksın."

"Sen neden bahsediyorsun be?" Yıllar boyunca bana pek çok sözlü tacizde bulunmuştu ve bu ilk ültimatome değildi. Ama ses tonundaki bir şey beni germiştir.

"Senden ve annenden utanmaktan bıkip usandığım gerçeğinden bahsediyorum. Herkes onun ne kadar ayyaş olduğu hakkında dedikodu yapmadan onun yanımda olmasına izin veremem. Ve sen, en azından küçük isyanını iş hayatımı etkilemeyecek şekilde kenarda tutuyordun, ama şimdi onu öne ve merkeze getirdin. Firmamın bu saçmalıklarla gazetede yer alması mı? Benden bu kadar. Sabrım tükendi. Bu çıkmaz işleri bırak, serseriliği bırak ve hizaya gel, yoksa ikinizle de işim biter. Kız sokaklarda olacak ve bakalım onu cin içinde tutmak hoşuna gidecek mi?"

Sözleri bana kurşun gibi çarptı; aniden ortaya çıkıp beklenmedik bir şekilde vurdu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sesi yükseldi ve dükkânı doldurdu. Cam vitrine bir yumruk indirdi ve bir an için camı kırdığını düşündüm. "Yeter artık."

Mantığını anlamamıştım... ama Denton'ın tehdit etmek için ne zaman mantığa ihtiyacı olmuştu ki? "Kendime çeki düzen vermezsem annemi terk mi edeceksin? Bu ne biçim bir tehdit?" Adam resmen kendini kaybetmişti.

Gözleri sertleşti. "Evlilik sözleşmesi imzaladığını biliyor muydun? Eğer ondan boşanırsam, hiçbir şeyi olmayacak. Bu da her zaman yüzüme vurduğün o süslü vakıf fonunu ona bakmak için kullanacağın anlamına geliyor. Kendi başının çaresine bakamayacağı kesin."

"Madem ondan bu kadar nefret ediyorsun, neden onunla evlendin ki?" Soruyu içimde tutamadım; tiksintisi beni şaşırttı. Ona iyi davrandığını hiç düşünmemiştim ama bu tamamen farklı bir şeydi.

"Seni hiç ilgilendirmez. Ama onunla uğraşmak istemediğini biliyorum. Eğer onun benim sorunum olarak kalmasını istiyorsan, hizaya geleceksin. Bir haftan var Eleanor. Beni buraya tekrar getirtme."

Döndü ve kapıyı arkasından çarparak çıktı. Çanlar çaldı ve ben az önce ne olduğundan emin değildim.

Mathieu arkamdan yaklaşarak, "O bir pislik," dedi.

"Evet. Tam bir baş belası."

"Evli oldukları süre boyunca annene böyle mi davrandı?"

Tiksintisini, küçümsemesini ve emirlerini mutlak bir demir yumrukla verişini düşündüm.

"Hemen

hemen." "Tam

bir pislik."

"Evet." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Tam bir pislikti. Hizaya gelmezsem annemi boşamakla tehdit etmişti. Bunu kim yapar ki? Ne olursa olsun onunla daha uzun süre evli kalmayı planlamayan biri.

"Lord'u aradın mı?" diye

sordum. "Evet, yolda."

Görünüşe göre tüm kötü şeyler Lord dükkânı terk ettiğinde oluyordu. Haklıydı; bir daha onsuz burada kalmayacaktım. Bundan sonra ne olacağını kim bilebilirdi ki? Şeytanın kendisi o kapıdan içeri girip ruhumu çalacak mıydı?

Aklım Denton'a gitti. Tam bir pislikti. Ve ben korkunç bir evlattım, çünkü bir an için annemin Denton'ın sorunu olmaya devam etmesi için ne gerektiğini düşündüm. Ama hayatta olmazdı. Evleneceklerini öğrendiğim günden beri annemin ondan kurtulmasını istiyordum. O yüzden *siktir et onu*. Onun isteklerine asla boyun eğmezdim - bu da annemin alıştığı hayatı kaybetmesinden sorumlu olacağım anlamına geliyordu. Güvenliğini ve istikrarını. Evliliğini.

Lanet olsun.

Arka kapı açıldı ve Lord'un botlarının yerde çıkardığı *gümbürtü* kadar rahatlatıcı bir ses hiç duymamıştım.

"Gitti mi?"

"Gitti," diye cevapladı Mathieu. Hâlâ Denton'ın tehdidinin etkisindeydim.

"Sen iyi misin?"

Başımı kaldırıp Lord'un endişeli mavi gözleriyle karşılaştım ve içimdeki her şey kabardı ve duvarlar yıkıldı.

Tezgâhın etrafından dolandım ve ona doğru hamle yaptım. Lord beni yakaladı ve güçlü kollarıyla sardı.

Güçlü. Sağlam. Sabit.

O bunların hepsiydi. Ve ben

hiçbiri değildim.

Gözyaşlarına boğuldum.

Beni susturmaya çalışmadı. Neden ağladığımı sormadı. Sadece bana sarıldı ve hıçkırıklarım tişörtünün önünü ıslatırken saçlarımı okşadı.

Başımı kaldırıp burnumu çekene kadar ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Her şey karmakarışık."

"Sen bana neyin dağınık olduğunu söyle, biz de düzeltelim. Bundan hiç şüphelen olmasın." Saçımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Seni ağlarken görmekten nefret ettiğimi biliyorsun."

Tekrar burnumu çektim ve gözyaşlarımı silmek için elimi kaldırdım ama Lord benden önce davrandı. Başparmağı her iki gözümün altını hafifçe okşadı ve ben de düşmeye hazır gözyaşlarımı kırıştırdım.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"İlk iş, bu gözyaşlarından kurtulacağız. Diğer her şey bekleyebilir. Seni ağlattığı için üvey babanı katranlamak ve tüylerini yolmak da dahil."

Homurdanarak gülmem seksi değildi ama Denton'ın etrafta tavuk gibi koşturduğu görüntüsü işime yaradı.

Sonra gazeteyi hatırladım. Dudağımı ısırdım. Lord bu konuda ne hissedirdi? Şu anda kığımın yan tarafının New Orleans halkının görmesi için renkli olarak basılması konusunda endişelenmek, annemin hayatında yaratacağım tahribat konusunda endişelenmekten daha kolaydı.

"Kığım sosyete bölümünün ön sayfasında yer alıyor. Şey, yanak-eğer öyle bir şey varsa. Yan göğüs gibi mi? Bilmiyorum. Ama orada." Kelimeleri dağınık bir şekilde ağızımdan kaçırdım.

Lord'un kaşları çatıldı. "Yan göğüs mü? Ne oluyor be?"

Uzaklaşmaya başladım ama Lord gitmeme izin vermedi. "Hayır, kollarıma atlamana neden olan şeyi çözene kadar bana yakın kalmaya devam edeceksin."

"O zaman üç bacaklı bir yarıştaymışız gibi birlikte mi yürüyeceğiz? Çünkü resim tezgahın üzerinde."

Bir hareket duydum, sonra Lord bir kolunu sırtımdan çözdü ve Mathieu'nun uzattığı elindeki kâğıdı kaptı. İkimiz de resmi görebilelim diye uzattı.

Kötü bir resim değildi. Hatta o kadar da açık değildi. "Eğer bu yanaksa, hoşuma gitti," dedi.

"Kığımın gazetede çıkmasına kızmadın mı?"

Manşeti yüksek sesle okurken dudakları büküldü. *Sosyete Prensesleri Dövmeli Prenslar Buluyor: Kötü Çocuklar Kızları Kapıyor.*

"Seni rahatsız etmiyorsa beni de rahatsız etmez. Ayrıca, en üstteki resmi beğendim. Muhteşem kıçının bana ait olduğuna itirazım yok."

Eski Elle bu açık sahiplenme ifadesine sinirlenirdi.

Yeni Elle... şaşırtıcı bir şekilde bunu sorun etmiyordu.

"Kızı sen aldın. Bu konuda yalan söylemiyorlardı."

Arkamızdan gelen sesler Mathieu'nün uzaklaştığını ve bizi biraz yalnız bıraktığını gösteriyordu.

Az önce ne söylediğimi fark ederek yutkundum. Muhtemelen Lord'a karşı duygularım hakkında en dürüst olduğum andı.

Çenemi yukarı kaldırdı, gözleri benimkilerle buluştu. "Kızı elde ettim mi, Elle?"

Başımı salladım. "Ama sana gerisini anlattığımda, onu elinde tutmak isteyeceğinden emin değilim."

"Bana söyleyebileceğin hiçbir şey seni bırakmama neden olamaz."

"Denton'ın seni bırakmam ve bu işi bırakmam gerektiğini söylediğini söylesem bile."

Lord'un ifadesi sertleşti. "Siktir et o siki. Hayatında ona hiç boyun eğmedin, neden şimdi başlıyorsun ki?"

"Çünkü eğer yapmazsam annemi sokağa atacak."

Lord'un kafası geriye gitti ama kolu hiç gevşemedi. "Bu ne biçim bir tehdit böyle?"

"Bilmiyorum. Snyder kadınlarına karşı sabrının sonuna gelmiş gibi görünüyor."

"Onun kaybı."

Lord'un özetleme şekli çok basitti. Çok kesin. Ama o bunun tamamını anlamamıştı.

"Ama o zaman benim sorunum olur."

Lord'un çenesi gerildi. "O senin annen, sorun değil."

"Biliyorum ama onun bir sürü sorunu var ve hepsi de benim sorunum olacak."

"Annem kontrolden çıkmaya başladığında senin yaşında olmak için neler verirdim biliyor musun? Birinin onu kaldırıp yardım getirmesine ihtiyaç duyduğunda, bir çukurda ölmesiyle sonuçlanan yolda devam etmemesi için?" Başını iki yana salladı. "Onu kurtaramazdım çünkü ben sadece bir çocuktum. Ama sen anneni kurtarabilirsin ve biz de tam olarak bunu yapacağız."

Onun kesinliği. İnancı. Yürek parçalayan itirafı. Hepsi de yapmam gerektiğini bildiğim şeyi pekiştiriyordu. Denton denen herife siktir olup gitmesini söylemek ve annemin düştüğü kayalık yoldan çıkmasına yardım etmek.

Ama Lord'dan vazgeçmek istemeyecek kadar bencil olduğum için evliliğinin sona erdiği haberini nasıl karşılayacaktı? Çünkü en nihayetinde onun böyle görmesini bekliyordum. Böyle görmesi için hazırlıklı olmalıydım. Hayatını mahvettiğim için beni asla affetmeyecekti ama ben onu affetmeden de yaşayabilirdim; sadece onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmazsam kendimle yaşayamazdım.

Omuzlarımı dikleştirdim, kararlılık içimi doldurdu. "Yapacağımız şey tam olarak bu." Lord'un muhteşem yüzüne baktım. "Bunu tam olarak nasıl yapacağız?"

Gülümsemesi küçüktü ama beni tam göğsümden vurdu. Kalbim onun onayıyla genişledi.

"Rehabilitasyon programı yürüten bir arkadaşım var. Bize yardımcı olabilir. dışarı."

"Rehabilitasyon mu?"

Lord sırtımı okşadı, sanki beni atacağı bombaya hazırlıyormuş gibi Bırak. "Bunu kendi başımıza yapamayacağımızı biliyorsun, değil mi? Onu tekrar iyileştirmek için profesyonellere ihtiyacımız var. O hasta, Elle. Böyle içmiyor çünkü bu kontrol edebileceği bir şey."

Mantıken bunu biliyordum ama bir yanım, babam daha mezarında soğumadan annem hayatına devam ettiği için yıkılmış bir gencin zihninde takılıp kalmıştı. Yaptığı her şey o noktada kasıtlı gibi görünüyordu, şişeye inişi de dahil. Bu, düşünmekten kaçınmak için mantıklı bir şekilde analiz etmekten çok daha fazla çaba harcadığım bir şeydi.

"Haklı olduğunu biliyorum. Sadece... annemin rehabilitasyonda olduğunu düşünmek zor.

Orası diğer insanların gittiği yer."

Lord elini tekrar sırtımda aşağı yukarı gezdirdi. "Burası güzel bir yer ve eğer onu oraya gönderecek paranız varsa, göreceği muamele karşısında hayal kırıklığına uğrayacağınızı sanmıyorum."

"Nakitim var. İhtiyacı olan her şey için." Gözlerimi onunkilere diktim. "Denton evlilik sözleşmesi imzaladığını söyledi. Onun sözünden çıkmayacağımı söylediğimde her şeyini kaybedecek. Beni asla affetmeyecek çünkü param olsa da Denton'ın sahip olduğu türden bir paraya sahip değilim. Kendimi çabucak tüketmeden onu büyük bir evde tüm çalışanlarla birlikte desteklemek için gerekenlere sahip değilim."

"Alışmayı öğrenmesi gerekecek."

"Ya da yeniden evlenir." Bunu söylemekten nefret ediyordum ama bunun bir olasılık olduğunu da kabul etmek zorundaydım.

"O köprüyü zamanı gelince geçeceğiz. Şimdilik onu iyileştirmeye odaklanalım, tamam mı?"

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Şimdi ona söylemem gerekiyor. Aklını kaçıracak."

"Bırak haberi Denton versin. Karısını terk edecek olan pislik o. Biz parçaları toplamak ve sonrasıyla ilgilenmek için orada olacağız."

"Tamam," dedim tekrar. "Ama zaman çizelgesini bekleyecek miyim, yoksa onu hemen arayıp siktirip gitmesini mi söyleyeceğim?"

Lord bir an düşündü. "Bence elimizdeki zamanı bir sonraki adımlarımızı belirlemek için kullanalım. Onu zorlamaya gerek yok."

Aklıma başka bir düşünce geldi. "Ya sonuna kadar gitmezse? Ya onu terk etmemeye karar verirse?"

"O zaman onu ondan uzaklaştırmak için başka bir plan yaparız." Gülümsedi. "Gazetede kışının bir fotoğrafının daha çıkması anlamına gelse bile."

Uzandım ve dövmemin iyileştiği ve kaşınmaya başladığı kalçamın yan tarafına dokundum. "Bir tane daha mı? Şey... düşündüğüm bir şey var..."

Lord ellerini kışımın üzerinde kaydırdı ve beni tekrar kendine doğru çekti. "Uh oh, şimdi de böceklendin. Bir de bakmışsın, parmak eklemlerine *haydut hayatı* dövmesi yaptırmışsın, pespembe."

Uzandım ve omzunu ittim. "Sen de *gerçek aşkı* morla yazdırırsan olur."

Bana başını salladı ve saçımın bir bölümünü daha kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Bu plan hakkında iyi hissediyor musun?"

Parmak uçlarımda yükseldim ve dudaklarımı çenesine bastırdım. "Şu anda bu plan ve diğer pek çok şey hakkında iyi hissediyorum."

"Güzel. Eve gitmeden önce birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Eve. Lord'la aramızda her şey ses hızından daha hızlı ilerliyordu ama şimdiden kendi alanımda olduğu kadar onun alanında da rahattım. Ve bu düşünce beni korkutmuyordu.

"Kulağa mükemmel geliyor. Kapanıştan önce yapmak istediğim birkaç şey daha var."

"Yolda markete uğrarız, çünkü bu akşam senin için yemek yapacağım."

ERKEKLER ASLA ocağın önünde ne kadar seksi göründüklerini hafife almamalı. Ya da bir kesme tahtasının. Ya da fokurdayan bulaşık suyuyla dolu bir lavabonun.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, yardım etmeyi teklif etmişim ama Lord beni tezgahın diğer tarafına geri göndermiş ve bardağımdaki köpüklü suyu yeniden doldurmuştu. Kendi deyimiyle "süslü su" içmesine şaşırmıştım ve bu jesti not edilmiş ve takdir edilmişti.

"Gerçekten yardım edebilirim," diye itiraz ettim. Yine de zayıf bir protestoydu, çünkü Perrier'i yudumlamaktan ve o dolaptan bir şişe baharat almak için uzanırken kıçına bakmaktan son derece memnundum.

Lord bir tencerede üçlüyü soteliyordu ve şimdiden nefis kokuyordu. Jambalaya'nın NOLA'da yaşarken eskiyeceğini düşünürsünüz ama inanın bana hiç eskimedi. Lord, jambalaya'sını şimdiye kadar tattığım en iyi jambalaya yapan özel bir dokunuşu olduğunu iddia ediyordu.

"Bu mutfağın şu anda sadece bir aşçıya ihtiyacı var ve ben onu hallederim." Omzunun üzerinden bana baktı. "Sen sadece rahatla, tatlı şey."

"Neden bana öyle diyorsun?"

Ocağa dönüp tencereyi karıştırmadan önce durakladı. "Neden demeyeyim ki?"

"Sadece belirli bir nedeni olup olmadığını merak ettim. Yani, iş aramaya geldiğim ilk günden beri bana böyle sesleniyorsun."

"O gün hala beynime kazınmış durumda. Özellikle de o yeşil elbisenin içindeki sen. O günden beri bir daha giymedin. Muhtemelen iyi bir şey çünkü seni kanepeye yatırır ve o seksi topuklarının üzerinde dengede duramayana kadar becerirdim."

"Elbise evimdeki çamaşır sepetinde. Bu fanteziyi gerçeğe dönüştürmeden önce kuru temizlemeciye gitmem gerekiyor."

"Beni her zaman baştan ıkarmalısn, değil mi?" "Seni tetikte tutuyor."

"Ben de seni tetikte tutarım," diye cevap verdi ve çoktan kızarttığı sosisleri tencereye koyup suyunu ve işaretli olmayan şişedeki baharatı ekledi. Karıştırıp tencerenin kapağını kapattıktan sonra tekrar bana döndü ve tezgahtan birasını aldı. Bana bira istemediğini söylemeye çalışmıştı ama ben ısrar etmiştim. Ben içmiyorum diye onun da içmemesi gerekmiyordu.

"Eminim içeceksin. Ama önce bana bu muhteşem jambalaya'nın içindeki gizli malzemenin ne olduğunu söylemelisin."

Lord başını salladı. "Bu sır sadece aileye verilir."

Aile. Uzun zamandır düşünmekten kaındığım bir şeydi ama şimdi aklımın en ön sırasındaydı. Sadece annem yüzünden değil, bana yemek pişiren adam yüzünden de. Kendisini kaybetmiş ve sonra geriye kalan tek parçasına geri dönmenin yolunu bulmuştu. Onun bakış açısı benimkinden çok farklıydı ve ondan öğrenebileceğim çok şey vardı. Zaten ben de Lord'dan çok şey öğrenmiştim.

Keşke benim de ona sunabileceğim bir şeyler olsaydı. İğr yerine, sahip olduğum tek şey güven fonum ve kendimdi. Ve Lord paraya çok değer veren bir adam değildi. Ama çılgınca bir nedenden ötürü bana değer veriyordu.

"Neden kalmama izin verdin? Rehinci dükkanında mı? Bana syleyebilirdin Hayır."

"Sana hayır dedim."

"Doğru. Ama bana hayır demeye devam edebilirdin."

Lord durakladı, şişe tekrar dudaklarına yaklaştı. "Neden hayır diyeyim ki? istedin mi? Beni çok etkiledin. İki yıl içinde bile öğrenmeye vakit bulamadığım şeyleri biliyordun. Zekisin, çok çalışıyorsun ve artık burası sensiz aynı olmaz. Mathieu'dan daha güzel görünüyorsun."

Suyumu yudumladım ve iltifatlarının -ve uyandırdıkları sıcaklığın- içimde yuvarlanmasına izin verdim.

Bankada sahip olduğumdan daha fazla değer görme fikri yeni bir şeydi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Kaşları çatıldı. "Ne için?" "Bana
bir şans verdiğin için."

"Sanırım ödeşdik. Gerçi, muhtemelen pazarlığın iyi tarafını ben aldım -
çok iyi bir çalışanım ve harika bir kız arkadaşım var."

Bu sözleri söylediğinde kadehimi kaldırıyordum. Mavi gözleri yoğun ve
odaklanmıştı, sanki etikete itiraz etmem için bana meydan okuyordu. Eski
Elle, sıkıştırılma düşüncesi karşısında çıldırırdı. Ama ben korkmadım.
Kadehimi Lord'a doğru kaldırdım.

"Bize," dedim.

Yüz hatlarını kaplayan rahatlama ve onun yerine yerleşen memnuniyet,
sadece iki kelime olsa bile tam olarak doğru şeyi söylediğimi anlatıyordu.

Lord şişesinin ağzını benim bardağıma vurdu. "Bize."

Tencerenin kapağının tıkırtısı o anı bozdu ama bu iş bitmişti.

Anlaştık.

Lord ve ben mi? Biz bizdik.

MUTLULUK. HOŞNUTLUK. DOĞRUDAN lanet zafer.

Elle ona kız arkadaşım dediğim anda dönüp kaçmadığında tüm bu şeyleri hissettim. Çok uzağa gitmesine izin vereceğimden değil - eğer kaçmaya kalkışsaydı oturma odasında bir güreş karşılaşması hayal edebiliyordum - ama bu işin prensibiydi. Bana güveniyordu ve biz bir takımdık ve aynı yöne doğru gidiyorduk. Açıkça yanımda olan diğer tek kişi kardeşimdi. Con artık Vanessa'yla birlikte olduğu için aramızdaki bağ azalmamıştı ama onun değişen öncelikleriyle birlikte değişmişti. Olması gerektiği gibi. Ve şimdi, hayatımda ilk kez, onun biriyle yaşadıklarını ben de istiyordum. Elle'le olmasını istiyordum.

"Cidden yardım *etmeme* izin vermeyecek misin?" diye sordu tabaklarımızı bulaşık makinesine yerleştirirken.

"Kahveni bitir, kadın. Senin için planlarım var."

"Planlar, kulağa hoş geliyor."

Elle yemek sonrası kahvesini yudumlarken gülümsedim.

"Gerçekliği daha da hoşuna gidecek," dedim. "Çünkü tatlımı yemeye hazırım."

Kanepede oturan Elle kaşlarını kaldırdı. "Tatlı, ha? Acaba ne olabilir?" Boş fincanını sehpanın üzerine koydu.

Son tabağı kuruladım ve havluyu tezgâha atmadan önce dolaba yerleştirdim. "Sanırım şimdi öğreneceksin." Ona doğru yaklaşarak elimi uzattım. "Bunu yatak odasına taşıyoruz."

Elle, o seksi siren, bacaklarını birkaç santim açtı. "Kanepe yeterince iyi değil mi?"

Eğildim ve iki eliyle tutup çekiştirdim. Ayağa kalkar kalkmaz tekrar eğildim, omzumu karnının yanına yerleştirdim ve onu yukarı fırlattım.

"Dur bakalım."

Yatak odasına doğru yürürken kıcını avuçladım. "Dayan."

Elle'in kıkırdaması sözlerini yumuşattı. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Ya hırpalanacak havada değilsem?"

"Tanrı tarafından idare edilme havasında olduğun sürece, idare edilme havasında olmaman umurumda değil." Yatağa yaklaşırken yavaşladım ve onu bir sıçrayışla aşağı indirdim.

Muhteşem kızıl saçları dağılmıştı ve gözleri parlıyordu. Onu daha net görmek isteyerek yan masadaki ışığı açtım.

"Kahretsin, çok güzelsin Elle."

Gülümsemesi küçüktü. "Sen de hiç fena değilsin, piyon yıldızı."

Önünde dizlerimin üzerine çöktüm ve bir elimi her iki ayak bileğinin etrafına sardıktan sonra dizlerine kadar kaydırdım. Elbisesini beline kadar iterken avuçlarımı kalçalarında gezdirdim, başparmaklarım kırmızı dantelli iç çamaşırının kenarını sıyırdığında durakladım.

"Sabah işe gitmeden önce seni iç çamaşırlarınla görmeme izin vermememin iyi bir nedeni var, çünkü tüm günümü onları düşünerek geçiririm ve hiçbir şeyi başaramayız."

"Haftada en az bir gün bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu anlamıyorum. Hâlâ kanepeyi ya da ofisteki masayı test etmedik." Son kelimedede nefesi kesildi çünkü başparmağımı dantelin altına kaydırılmıştım.

"Bunlar şimdi çıkıyor ve onları dişlerimle koparmamamın tek nedeni, seni o lanet masanın üzerine eğilmiş, eteğini yukarı kaldırmış, arsız kırmızı külotunla beni kızdırırken görmek istemem."

Beni cennetten ayıran hiçbir şey kalmayana kadar bacaklarından aşağı çektim.

"Mükemmel. Çok mükemmel. Her öğün senin amını yiyebilirim ve bundan asla bıkmam."

Elle'in teninde ürpertiler belirdi ama cevap vermedi.

Başparmaklarımla onu araladım, tereddüt etmedim, içine daldım-yaladım, emdim, tattım, alay ettim. Elle yüzüme karşı kasıldı ve kıvrandı, ben de iki parmağımı içeri sokmadan önce girişiyle oynadım.

37

elle

HER ZAMAN. Her seferinde adam beni roket gibi ateşliyordu. Lord ayağa kalktığında yatakta kemiksiz kalmıştım. Her zaman önce benimle ilgilenir ve nadiren liderliği ele almama izin verirdi. Bugün bu değişecekti. Yatağa doğru eğildiğinde doğruldum ve tokasına uzandım.

"Whoa-"

"Hayır. Bana verdiğinin en azından bir kısmını sana vermek istiyorum. Bu da tam burada durup bana izin vereceğin anlamına geliyor."

Lord'un eli çenemi kavradı. "Sikimi emmek mi istiyorsun?"

Başımı salladım.

"O zaman tartışmayacağımdan eminim." Başparmağı dudaklarımın üzerinde gezindi. "Aç. Tadının ne kadar tatlı olduğunu gör."

Açtım ve başparmağı içeri bastırdı. Kendi tadımın tuzlu tatlılığı dilimde patladı. Bu edepsiz hareketin verdiği cesaretle, ona asla unutamayacağı bir gece yaşatmaya daha da kararlıyım. Yarın tüm dünya yerle bir olabilirdi ama bu gece bizimleydi. Bu seksten daha fazlasıydı. Bu *bizdik*. Her şeyimizdi.

Başparmağını çekti ve ben de boxer külotunun içinden sikini avuçlayana kadar düğmesini ve fermuarını çekiştirdim. Zaman kaybetmek istemediğim için ikisini de kalçalarından aşağı ittim.

"Umarım elimi sikine atmak için sabırsızlandığımı söylediğimde delirmiş gibi görünmüyorumdur."

Lord'un parmakları saçlarımın arasından geçti ve kısık bir kahkaha attı. "Bu konuda asla şikayet etmeyeceğim. Asla."

Bir elimi tabanın etrafına doladım ve parmaklarım birbirine değmediğinde hep şaşırarak başımı eğdim. Ama saçımdaki bir çekiştirme beni geri çekti.

ödülünden. Lord'a baktım, yüz ifadesi sıcak ve kararlıydı.

"Bana ihtiyacım olanı vermek istiyor musun?"

"Evet," diye nefes aldım, içimdeki beklenti artıyordu.

"O zaman seni ilk gördüğüm andan beri arzuladığım şekilde ağzını sikmek istiyorum. Con'un partisinde kalabalığın içinde duruyordun ve o günah kadar kırmızı dudakların vardı. Ne zaman bir içki alsan, gözlerimi ayıramıyordum. O dudakları istiyordum. Seni istiyordum. O gece, seksi ağzını beceme ve boğazından aşağı boşalma düşüncesiyle mastürbasyon yaptım."

Lord'un benden çıkardığı orgazm yüzünden zaten ıslanmıştım ama şimdi sırlıklam olmuşum.

Kutsal. Lanet olsun.

Lord'un başparmağı yine alt dudağımın üzerinde gezindi. "Aç. O dudakların sikimin etrafına sarıldığını görmek istiyorum."

Ağzımı açtım ve elimi onun sikinden ayırıp dudaklarıma götürdüm.

"Ucunu yala."

Meme uçlarım büzüldü ve emirlerini yerine getirdim. Başının etrafında dönerek dilimin üzerindeki tuzlu prekumu yakaladım.

Lord'un parmakları saçlarımda sıkılaştı ve kendini tuttuğunu biliyordum. Bunu istemedim. Bırakmasını istiyordum. Etrafına uzandım ve iki elimle kışını kavradım - kahretsin, güzel bir kıştı - ve onu öne doğru çekmeye çalıştım.

"Ben hazır olana kadar olmaz," diye homurdandı. "Ve bunun tadını çıkaracağım."

Yavaşça, santim santim, Lord sikini ağzıma soktu. İri bir adamdı, neredeyse rahatsız edici bir uyum sağlıyordu. Çenemi gevşettim, gözlerim onu içine almak için yukarı fırladı.

Yüzündeki mutlak tapınma, hissediyor olabileceğim her türlü rahatsızlığı yok etti.

"Çok güzel amına koyayım."

Ve sonra yüzümü sikmeye başladı. Elleri saçlarımdaydı, başparmağı yanağımın çukurunu okşuyor, bir girip bir çıkıyordu; çok yoğundu... ve inanılmazdı.

Uzanıp taşaklarını avuçladım ve iniltisi vücudunda titreşti.

"Kahretsin, bunun daha uzun sürmesini isterdim..." Bir hırıltı çıkardı ve başını geriye attı. "Beni yutacaksın. Son damlasına kadar."

Evet, yutacağım, diye düşündüm. Hepsini alacağım. Onun için.

Boşalırken adımı bağırdı. Ve ben
hepsini aldım.

Lord bana baktı, ben çekilirken iki başparmağıyla yanaklarımı sıyırdı. Yüzündeki yoğunluk... doğru yorumladığımdan emin olmadığım bir şeye dönüşmüştü.

Yanıma oturdu ve beni kucağına çekti.

"Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum ama gitmene izin vermeyeceğim. Ne olursa olsun Elle, sen benimsin ve benim olarak kalacaksın."

Sözlerim düşünmeden ağzımdan çıktı: "Sanki başkasının olabilirmişim gibi."

Lord'un kolları etrafımda, göğsü sırtıma yaslanmış... ve aleti içimde kayarken

uyandım.

En son uyandığımda ona uzanan ben olmuşum. Uyku bunun yanında soluk kalıyordu.

"Sana doyamıyorum. Sikeyim. Hiç doyacağımı sanmıyorum." Lord'un sözleri uykudan cızırtılıydı ve sırtımı dikleştirerek ona doğru ittim.

"Benim için sorun değil," dedim kolunu etrafıma dolayıp beni daha sıkı çektikten sonra göğsümü avuçladı ve meme ucumla oynadı.

İticileri yavaş ve sabitti, bedenlerimiz hislere uyanırken ikimiz için de zevki uzatıyordu. Nefes alışım hızlandı ve Lord'un göğsünün arkamda genişleyip daraldığını hissedebiliyordum.

Eli aşağı kayarak klitorisimi buldu ve birkaç dakika içinde eşikte duruyordum. Zevkin son zerresini benden almak için vücudumla nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

"Benimle boşalacak mısın?" diye sordu, dişleri kulak mememi bulup kazıyarak.

"Mmmhmmm," diye inledim, dokunuşuna doğru hareket ettim. "Ama sadece önümüzdeki altmış saniye içinde boşalacaksan, aksi takdirde yetişme oyunu oynamak zorunda kalacaksın."

Lord'un itiş gücü arttı, daha hızlı ve daha sert, ikimizi de sınıra doğru sürükledi. Vücudum patlarken iç kaslarım ona kenetlendi. "Siktir," diye inledi, kendi orgazmıyla gerilmişti.

Lord çekilmeden önce bir süre kaşık kaşık uzandık. "Siktir." Bu seferki kelime seksi değil, endişeliydi.

"Ne?" diye sordum. diye sordum ve sonra hissettim. İçimden kayan ıslaklığı. Daha o söylemeden ne demek istediğini *anlamıştım*.

"Prezervatifi unutmuşum. Senin içine tekrar girmekten başka bir şey düşünmedim bile." Yataktan kalktı ve odadan dışarı ıktı.

Elinde bir bezle geri dönüp temizlenmeme yardım ederken aklım zikzaklar çizerek cinsel ilişki sonrası mutluluktan pratikliğe kaydı.

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve temizim," dedim.

"Ben de temizim ama yine de-" Lord elindeki bezi yere attı ve yatağın kenarına oturdu. "Yapmalıydım-"

Elimi gergin koluna koydum. Ay ışığında, askerlik günlerinden kalma mürekkepli desenleri seçebiliyordum. Ama koruyuculuğu bundan çok daha önce var olmuş gibiydi... ve işte yine beni korumaya çalışıyordu.

"Sorun değil. Sana güveniyorum ve endişelenmiyorum."

Gözlerini bana dikti. "şu anda çıldırdığını sanıyordum."

Başımı salladım. "Bir daha asla prezervatif kullanmasak da umurumda değil."

Yüz ifadesi bir kez daha nihayet alışmaya başladığım yoğunluğa büründü. "Benim için o olduğunun farkındasın, değil mi?"

"Sanırım bunu anlıyorum. Bu da işe yarıyor, çünkü sen de benim için osun."

Lord beni yakaladı ve kucağına çekti, dudakları dudaklarıma çarptı. Bu bir sahiplenme ve tutku pcğyd.

Nihayet sabahın erken saatlerinde tekrar uykuya daldığımızda, başım Lord'un göğsünde ydi ve ellerim kalbini kaplıyordu.

SALI SABAHI, ben depoya girdiğimde RIX, Chains'in arkasındaki sokakta bekliyordu.

"Onun burada ne işi var?" Elle sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

Rix davet beklemeden içeri girdi. Siyah tişörtü ve koyu renk kot pantolonu çete üyesi olduğunu ele vermiyordu ama dövmeleri ele veriyordu. Cuda'nın kapısını iterek açtım ve neredeyse Elle'e içeride kalmasını söyleyecektim ama söylemedim. Rix'in ona zarar vermeyeceğinden emindim, sadece ona karşı yanlış bir hareket yaparsa onu olduğu yerde öldüreceğim için değil.

"Bu zevki neye borçluyuz?" Kapıyı arkamdan kapatarak sordum. Ama Rix'in dikkati bende ya da Elle'de değil, arabalardaydı.

"Lanet olsun, dostum. Buraya kilitlediğin şeyin bu olduğunu fark etmemiştim. Vay be... Çok güzel arabaların varmış."

Vardı. Ve bir ya da ikisini elden çıkarmak Chains'i daha da sağlam bir şekilde kara geçirecekti - tabii önce onları restore etmek için para yatırırsam. Bu yatırımı yapmam gerektiğini biliyordum ama henüz kar hanesini riske atmak istemiyordum.

"Piyasada mısın?"

Rix dudaklarını büzdü. "Olabilir. Biraz elden geçmeleri gerekecek gibi görünüyor."

"Ben üzerinde çalışmadan önce bir tane istiyorsan fiyatı daha iyi." Bu doğrudu ve belki de bir tanesini restore edilmeden önce satmak diğerlerini restore etmek için gerekli parayı sağlayabilirdi.

Bir kaşını kaldırdı. "SS kaç yılında?" "Altmış dokuz."

"Peki ya Shelby?"

"O satılık değil."

Kaşları kalktı. "Ben de burada her şeyin satılık olduğunu sanıyordum."

"O değil, 'Cuda da değil. Boss 302'yi beğendin mi?"

Shelby için planlarım vardı. Elle'in araba kullanma korkusunu yenmesini ve hayatının bu yönünü kontrol altına almasını içeren planlar. Olabilecekler konusunda çok uzun süre korku içinde yaşamıştı. Eleanor isimli GT500 de Eleanor'uma çok yakışacaktı. Diğerlerini satarsam bunu onun için saklamayı haklı çıkarabilirdim.

"Yani Charger, Boss Mustang ya da SS mi? Fena seçenekler değil. Hayatımda biraz daha kas kullanabilirim." Pazularını esnetti ve arabalara yaklaştı. İncelemesi sadece birkaç dakika sürdü ve sonra dönüp, "Arabalar hakkında size bilgi veririm ama bazı haberler vermeye geldim," dedi.

Arabanın etrafından dolanıp yanımda duran Elle gerildi.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Vurulan çocuğun hastane işlerini hallettim. Benim adamlarımdan biri olduğunu söylemiyorum ama ben hallettim. Her şeyiyle. O ya da annesi için endişelenmene gerek yok. Onlar hazır."

"Eminim bunu takdir ediyorlardır."

Rix elini Charger'ın mavi boyası üzerinde gezdirdi. Arabaya bağlanmaya başlamıştı. Mükemmeldi. "Topluluğumuza sahip çıkmalıyız. Bunu yapacak başka kimse yok."

Toplumumuzun onun gözetimine ihtiyaç duymasının en büyük nedeninin sokaklarda onunki gibi çetelerin hüküm sürmesi olduğu gerçeği hakkında hiçbir şey söylemedim.

"Con'a halledildiğini haber veririm."

"Bunu sen yap. Belki çocuklarımı dükkânından kovmaktan vazgeçer ve gerçekten düzgün mürekkep almalarına izin verir."

Con, hiçbir sanatçısının çete mürekkebi yapmasına izin vermezdi ve asla vermezdi. "Eğer koluna bir kelebek eklemek isteseydin, bunu o yapardı."

"Canın cehenneme, Lordum," dedi hiç kızmadan. Yükseltilmiş üst kapıya yönelmek için döndü. "Araba için seni arayacağım. Yakında."

"Bu ilginçti," dedi Elle. "Bu da bir şeydir."

Sonra onun yerine cevaplamaya hazır olmadığım bir soru geldi. "Shelby Mustang neden satılık değil? İnternette baktım, çok para verebilirsin. Cuda'dan sonraki en iyi durumda. I

Bir şeyler için endişelendiğini biliyorum... ve bu seni tekrar sağlamlaştırmanın yolu olabilir."

Uzanıp elini tuttum ve onu kapıya doğru çektim. "Bu satılık değil. Hadi, açılışa geç kalacağız." Tavandan sarkan kutuyu kaptım ve kapıyı indirmek için düğmeye bastım. Durumu biraz daha farklı ele almam gerektiğini fark edene kadar ara sokaktaydık.

"Vitrine sığmayan her şeyden uzak durmam için bir işaret mi bu?"

Ben durdum ve Elle yürümeye devam etti - ta ki elini tuttuğumda onu durdurana kadar.

"Demek istediğim bu değildi." "Her neyse."

Korkunç *her neyse*. Ben bile bu kelimenin iyi bir şey ifade etmediğini anlayacak kadar zekiymdim.

"Fikrine saygı duyduğumu biliyorsun. Sadece... bunun için planlarım var."

Başını iki yana salladı ve kaşlarını bana doğru kaldırarak konunun kapanmadığını söyledi. "Paylaşmayacağın planlar, anladığım kadarıyla."

Son iki gündür evimden neredeyse hiç çıkmamıştık, sadece tembellik ediyor, yemek pişiriyor, konuşuyor ve soyunuyorduk. Çok güzeldi, geleceğimin nasıl olmasını istediğime açılan bir pencereydi. Sonunda iyi bir yerdeydik ve bunu tehlikeye atmayacaktım.

"O arabanın adı ne biliyor musun?"

"Ciddi misin? Arabalarına isim mi veriyorsun?"

Kıkırdadım. "Bazen, ama bu zaten isimlendirilmiş olarak geldi. *Gone in Sixty Seconds* filmini izledin mi hiç? Orijinalini değil ama yeniden çevrimini. Orada 67 model bir GT500 var ve adı Eleanor."

Elle'in kaşları çatıldı. "Bir filmde Eleanor adında bir araba mı var?"

"Evet ve adının bu olduğunu öğrendiğimden beri senin olduğunu biliyordum. Başkasının olamazdı."

Gözleri hem şaşkınlık hem de korku dolu bir ifadeyle açıldı. "Arabaya ihtiyacım yok. Araba kullanmıyorum." Kelimeleri vurguluydu ve elimi çekiştirme şekli de öyleydi.

"Ama kullanacaksın. Sen annen değilsin. Annen olmayacaksın. Eğer hastalığın aileden geçmesinden endişe ettiğin için bir damla bile alkol içmek istemiyorsan, bu tamamen sorun değil. Ama araba kullanmama konusunu ele alman gerektiğini düşünüyorum."

"Bu konuya değinmek istemiyorum. Onsuz da iyiyim."

İçimi çektim, bu konuyu açmak için daha fazla beklemem gerektiğini biliyordum ama benim için önemliydi. Elle'in bu kadar mantıksız bir şey yüzünden hâlâ geçmişe hapsedildiğini görmeye dayanamazdım.

"Ya acil bir durum olursa? Ya da ya daha bağımsız olmak istersen? Kontrol konusunda çok endişeliydin ve biri seni sıkıştırmaya çalışıyordu, ama araba kullanmayarak kendini engelliyorsun."

"Ama ya-"

Elle'yi kendime doğru çekerek yüzünü kendime doğru eğdim. "Sen akıllı bir kadınsın. Güçlüsün. Bağımsızsın. Çok seksisin. Aptalca bir şey yapmayacaksın. Sen alem yapan bir çocuk değilsin. Neredeyse on yıl oldu; artık bırakmanın zamanı geldi."

Gözlerinde yaşlar parıldadı ve her seferinde olduğu gibi beni karnımdan vurdular.

"Bugün demiyorum ama yakında. Bence bu çok önemli. Babanı kaybettikten sonra parçaları tekrar bir araya getiriyorsun. Zamanı geldi Elle. İyileşmene izin verme zamanı."

Gözyaşlarının sessizce akmasına izin verirken çenesini göğsüme yasladım. Rehinci dükkanımın arka sokağı onun yıkıldığını görmek istediğim son yerdi ama bazen parçaları toplamaya başlamadan önce kendinizin yıkılmasına izin vermeniz gerekir. Kendini çekip gözyaşlarını silmeden önce ona birkaç dakika sarıldım. Hiçbir zaman tam anlamıyla yüzleşemediği keder hâlâ yüzeyde geziniyordu.

"Önce üvey babama siktir olup gitmesini söyleyeceğim, annemi terk etmesine neden olacağım, sonra da Eleanor'u arabayla götüreceğim." Ağzı yanlamasına bir gülümsemeye dönüştü. "Tanrım, hayatımın bu kadar aksiyon dolu olacağını kim bilebilirdi?"

"Eğer seni eve götürmemi istiyorsan-"

"Hayır. Buradan başka olmak istediğim bir yer yok," diye araya girdi. "Böyle bir kız olduğum için özür dilerim." Kalan son gözyaşını da silip süpürdü.

Eğildim ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Böyle bir kız olduğun için çok mutluyum. Hadi gidip şu canavar günün üstesinden gelelim."

HIZLI bir telefon görüşmesinden sonra, bir arkadaşımın tedavi tesisinin ihtiyacımız olduğu anda hazır olduğunu teyit ettim. Elle ve ben annesine nasıl söyleyeceğimizi tartışırken Elle'in sinirleri iyice gerilmişti.

"Benden nefret edecek. Hem de çok. Şu anda ettiğinden bile fazla."

Kendime engel olamadığım için elini elimde tuttum ve ona "Seni affedecektir. Biraz zaman alabilir ama sonunda bu onun için yaptığın en iyi şey olacak."

Elle'in yüzü endişeyle buruştu. "Yıllar önce bu konuda ısrar etmeliydim. İşin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydim."

"Şu ana odaklanmaktan başka yapabileceğin bir şey yok."

"Haklısın." Derin bir nefes çekti. "Şu a n a odaklan.

Diğer her şey
bekleyebilir." "Aferin
kızıma."

Gülümsemesi soldu. "Adamın onu boşayıp hiçbir şey bırakmaması hâlâ çok boktan. Evlilik sözleşmesi imzaladığına inanamıyorum. Yani, adamın evlendikleri süre boyunca ona destek olduğunu anlıyorum ama kadın ona katlanmanın bedelini ödemeyi hak ediyor."

Omuz silktim, çünkü bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. "En azından dışarı çıkıyor."

"Yine de saçmalık."

"Bir yolunu buluruz."

Dükkâna giren bir müşteriye işaret etmek için zil çaldı. İkimiz de başımızı kaldırıp çocuğa baktık. Muhtemelen yirmili yaşların ortasıdaydı, temiz kesimliydi ama onda bir gariplik vardı. Tezgâha doğru gelirken vücut dilini inceledim. Burnunu çekiyor, burnunu siliyordu. Sonra çok hızlı konuşmaya başladı ve şüphelerim sona erdi. Kafası iyiydi. Harika.

"Ön tarafta rehin vermek istediğim bir araba var."

*Lanet bir araba mı? Satıcısıyla derin bir ilişki
içinde olmalı.* Pencereye doğru yürüdüm.

"Hangisi?"

En az on yıllık sarı bir Honda S2000'i işaret etti, jantları birkaç kaldırıma fazla yaklaştığı için aşınmıştı.

"Piyasada olduğumu söyleyemem."

"Sadece on bin dolara ihtiyacım var, dostum. Rehin, satış değil. O lanet arabayı seviyorum." Ellerini sallıyordu ve saatinin yüzü ışığı yakalayıp neredeyse beni kör ediyordu.

Elle boğazını temizledi, ben de ona doğru baktım. Başını yana salladı ve onu hâlâ görebileceğimiz ama muhtemelen söyleyeceğimiz hiçbir şeyi duymayacağı kadar uzakta olan dükkânın köşesine doğru ilerlemeye başlamadan önce *seninle konuşabilir miyim* diye mırıldandı.

"Bir saniye bekle," dedim çocuğa.

Köşede Elle ile karşılaştım. "Ne oldu?"

"DJ'in arkadaşlarından biri. Onları daha önce birlikte görmüştüm.

Sanırım Denton'ın şirketinde bile çalışıyor olabilir."

"Uyuşturucu alışkanlığı var.
araba."

"Nasıl anladınız?"

"Bütün işaretler onda var. İlk kez bir kokainman
bir şeyler satmak için kapıma geliyor."

Elle önce ona sonra da bana baktı. "Yapacak mısın

Bu mu?"

Başımı sertçe salladım. "Hayır. Çocuk başka bir yol bulabilir.
alışkanlığını beslemek. Bu boku finanse etmeyeceğim."

"Tamam."

"Ben halledeceğim." Ona doğru geri döndüm.

"Sana yardım edemem, dostum."

"Hadi ama. Sadece krediye ihtiyacım var. Rehin dükkanları bu yüzden
var." "Hâlâ ilgilenmiyorum. İhtiyacım olduğunda çevirmek zorunda
kalmak istediğim bir şey değil.

için. Şu anda daha fazla araba almak için piyasada değilim."

"Ciddi misin? Bana bir iyilik yap," dedi ve elini saçlarının arasına sokup
avucunu alnına bastırdı. İşte o zaman saatine iyice bakabildim.

Elle'in birkaç gün önce müşterinin kutusundan kaptığı saate neredeyse
tıpatıp benziyordu.

"Ama öte yandan saatiniz... bir bakayım, belki bir anlaşma yapabiliriz."

Gözleri bana dikildi, aşırı parlak ve heyecanlıydı. "Öyle mi?" Elini
saçından çekti ve dengesiz hareketleriyle bir parça koparmamasına şaşırdım.

Saati bileğinden çıkardı ve bana uzattı. Ters çevirirken nefesimi tuttum.

Yazıda "T.S.'ye sevgilerle" yazıyordu.

Lanet olsun.

Chains'in kapısına biraz vudu büyüsü serpilmişti, çünkü saatin ortaya
çıkmasının başka bir açıklaması olamazdı.

"Saat için ne kadar istiyorsun?"

Gözleri bana kilitlendi. En iyi teklifi almak konusunda pek de akıllı davranmıyordum ama umurumda değildi. Lanet olası saati satın alıyordum.

"On bin dolara ihtiyacım var."

O kadar etmezdi ama Elle için paha biçilmezdi.

"Büyüteçle daha yakından bakmama izin ver. Kristalde çatlak olmadığından emin olmak istiyorum."

Çatlaklarla ilgili saçmalığı çoğunlukla ben uyduruyordum ama teyit etmek için Elle'e göstermem gerekiyordu.

"Elbette. Her neyse."

Kollarını göğsünde kavuşturmuş beklediği tezgâha götürdüm. Saati uzattım ve yazılar yukarı bakacak şekilde ters çevirdim.

"Buna bakmak isteyeceksin."

Gözleri elime odaklandı ve elimi kaptı. "Hayatta olmaz. Hayatta olmaz." Kelimeleri defalarca tekrarlardı. Neyse ki sesi kısıktı; yoksa çocuk onu duyabilirdi. "İşte burada. İşte burada. Lanet olsun."

"Güzel. O zaman bu dükkânı onunla terk etmiyor."

Bileğime bağıladığım saate ^{bakakaldım.} Çok büyüktü ama umurumda değildi.

"Buna inanamıyorum," dedim tekrar.

Lord'un elleri omuzlarıma indi ve sıkıttı. "İnan. Ne de olsa en başta buraya bu yüzden geldin. Ortaya çıkacağına dair bir inancın olmalıydı."

Sonunda gözlerimi saatten ayırdım. "Yani, evet, ama yine de çılgınca. Buna inanamıyorum."

"İnan," dedi bir kez daha. "Sana geri ödememe izin vermelisin."

Saate beş bin dolar vermişti. O kadar değerli değildi ama çocuk daha azını kabul etmeyi reddetti. Lord onu zorlamıştı ama saati alıp gitmesine de izin vermek istememişti.

"Geri ödemene izin vermeyeceğim. Bu bir hediye." Ses tonu herhangi bir tartışmaya izin vermiyordu ama bu denemeyeceğim anlamına gelmiyordu.

"Ama dükkan şu anda bu tür bir kaybı kaldıramaz."

Lord doğrudan kulağıma konuştu. "Bırak da bu konuda ben endişeleneyim. Ayrıca, Rix'in Charger'ı almak için geri geleceğine dair yirmi dolarım var. Bu bana bolca yer sağlayacaktır."

"Yine de-"

"Kadın, sana bir hediye vermek istediğimde kabul etmeyi öğrenmelisin."

Elimi geriye uzattım ve başının arkasındaki gür saçlarına sürttüm. Boynumu çevirdim ve onu öptüm. Zarafetle teslim olma zamanı gelmişti. "Teşekkür ederim."

"Ait olduğu yerde, bileğinde; önemli olan tek şey bu."

Lord'un daha önce yas tutmayı asla bitiremediğim için parçaları yerine koymakla ilgili söyledikleri ürkütücü derecede doğrudu. Nereden biliyordu, emin değildim ama ne kadar haklı olduğunu şimdi anlıyordum. Her gün bir kenara ittiğim, bunun yerine anneme ve Denton'a duyduğum öfkeye odaklanmayı tercih ettiğim şeylerden biriydi. Annem hayatına o kadar hızlı devam etmişti ki, bu durum tüm kederimi içime atmama ve kızgınlığının üzerine beton dökmeme neden olmuştu.

Boş vermeyi öğrenmenin zamanı gelmişti.

"Parçaları tekrar bir araya getiriyorum," dedim. "Her seferinde bir tane," diye yanıtladı Lord.

Günün geri kalanı olaysız geçti - Tanrı'ya şükür - ama Lord'a geri dönmek için 'Cuda'ya tırmanırken, gerçekten daha fazla kıyafet almam ve çamaşır yıkamam gerektiği aklıma geldi ve elime almak istediğim belirli bir yeşil elbise vardı, böylece onu işe giyebilir ve ne olduğunu görebilirdim. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, onu külotsuz giyecektim...

"Beni eve bırakabilir misin?"

Lord'un bakışları bana kaydı. "Biraz daha kıyafet almanız gerekiyor mu?"

"Biraz çamaşır yıkamam ve kendime çeki düzen vermem gerekiyor. Bir bavulla yaşıyorum ve seçeneklerim tükeniyor. Ve... muhtemelen seninle ne kadar süre kalacağımı konuşmalıyız."

"Bree ve Jiminy'yi kimin öldürdüğüne dair hâlâ bir ipucu yok."

"Ama ya davayı hiç kapatmazlarsa? Kalıcı olarak senin yanına taşınmam. Bu... bu normal olamayacak kadar hızlı."

Lord'un ifadesi değişti. "Aynı fikirde olduğumuzu sanıyordum, Elle. Çok yoğun şeyler yaşandığında her şey çok hızlı gelişir. Sırf sen bizim için uygun olanın dışında herhangi bir hızda ilerlememiz gerektiğini düşünüyorsun diye geriye gitmeye niyetim yok."

"Ne demek istiyorsun? Senin yanına taşınmamı mı istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Benim için uygun."

"Ciddi misin?"

"Öyle olmasaydım söylemezdim."

"Sanırım başım dönüyor."

Lord bir elini koluma koydu. "Korkmana gerek yok. Yaptığımız şeyi yapmaya devam edelim ve eğer bizim için işe yarıyorsa, bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez. Bu işte gerçekten var olduğumu biliyorsun, sen de öylesin. Önemli olan tek şey bu."

Sözleri beni sakinleştirdi -çoğunlukla. Kendimi toparlamak için biraz yalnız kalana kadar tamamen sakinleşemeyecektim. Ama Lord haklıydı - başkalarının bu konuda ne düşündüğü önemli değildi ve ben de bunu umursamıyordum. Sadece... bana çok hızlı geldi, ama sanırım Lord yavaş hareket eden biri değildi.

"Tamam. Ama gerçekten evde birkaç saat geçirmem gerekiyor. Çamaşır yıkamam, bazı şeyleri düzenlemem gerekiyor ve bunlar senin yapmak isteyeceğin şeyler değil."

"Benim de halletmem gereken işler var. Spor salonunda tembellik yapıyorum ve acele edersem antrenmanın sonuna yetişebilirim. Dükkânı tekrar sağlam bir zemine oturttuğumuzda, başka bir çalışanı işe almayı düşüneceğim. Aynı vardiyalarda çalıştığımız ve seni orada yalnız bırakmamaya çalıştığım için çocuklarla aram pek iyi değil."

İçimden suçluluk duygusu geçti. "Sana yardımcı olduğumdan daha büyük bir yük olmak istemiyorum."

Lord yüzümü inceledi. "Nöbeti aldığına göre hâlâ orada çalışmak istiyor musun?"

Gözlerim büyüdü. "Ciddi misin sen? Bu soruyu bana gerçekten şu anda mı soruyorsun?"

"Elle, iş tutma konusunda pek iyi bir sicilin yok ve eğer bu tutmak istediğin bir iş değilse, beni tutmak için Chains'de çalışmak zorunda değilsin."

Gözlerim lazer ışını atabilseydi, eminim atardı. "Eğer henüz aklınıza gelmediyse, orada çalışmayı *seviyorum*. Biliyorum çok uzun zaman olmadı ama sonunda yerimi bulduğumu hissediyorum. Pazarlığı, hikâyeleri, çılgın müşterileri ve lanet olsun ki seninle çalışmayı seviyorum."

Lord, teslimiyet işareti olarak gördüğüm bir hareketle elini kaldırdı. "Tamam. Ama bundan sıkıldığına karar verersen, bunun bir paket anlaşma olmadığını bilmeni isterim. Her şekilde seninleyim. Ama bilgin olsun, ben de seninle çalışmayı seviyorum. Kalmanı çok isterim."

"Güzel. Kalıyorum. Fikrimi değiştirirsem, ilk öğrenen sen olacaksın. Ama nefesini tutma."

Lord kontak anahtarını çevirdi ve konu kapandı.

Beni daireme bıraktı ve ben de seksi arabasının camından seksi erkeğimi öptüm. "İşim bitince seni ararım."

"Arasan iyi e d e r s i n , yoksa seni yatağıma atmak için burada olacağım zaten."

"Sözler, sözler." Ve
sonra gitmişti.

40

Lord

Antrenmanın sonunda kuyruğundan ^{daha} fazlasını yakaladım- kardeşimle bir bira içtim. Ona Elle ve annesiyle ilgili olan biten her şeyi anlattım... ve sonunda ona Chains'in bir süredir zorlandığını ama işi rayına oturtmaya çok yakın olduğumu söyledim. Küçük kardeşinize, onun sahip olduğu dönemde gayet iyi işleyen bir işi ayakta tutmakta zorlandığınızı itiraf etmek alçakgönüllülüktü.

"Benden bir şey istersen haber ver yeter. Ve bu konuda sakın telaşa kapılma. Chains'i benim için işletirken, *bana ödeme* yapma konusunda endişelenmene gerek yoktu. Bunun kârından büyük bir pay aldığını biliyorum, bu yüzden sana burayı vermeye çalıştım," dedi Con.

"Bunu sana sempati kazanmak için söylemiyorum; bunu sana söylüyorum çünkü senin de bildiğinden emin olduğum bir şey yokmuş gibi davranmaktan bıktım. Ve onu bedavaya almamın imkanı yok. Önce başkasına satmana izin verirdim."

"İşte bu yüzden sana sattım, seni dik kafalı piç. Başarılı olmaktan başka bir şey olamayacak kadar inatçısın."

"Evet, o kaslı arabalardan birkaçını elden çıkarır çıkarmaz başarılı olacak. Onlar bir riskti ve boktan bir zamanlamayla aldım."

"Üstü açık bir araban var, değil mi?"

"Evet, SS. Biraz bakıma ihtiyacı var. Yeni bir boyaya ihtiyacı var. Beyaz yarış şeritli kiraz kırmızısı düşünüyordum."

Con dalgınca başını salladı. "Van için biraz daha az Alman olan bir şey almayı düşünüyordum. Şimdiye kadar sadece Mercedes kullanmıştı ama kırmızı bir SS'in içinde çok seksi görünürdü. Ayrıca, canım sıkıldığında üzerinde çalışabileceğim bir şey olur. Ve güzel, büyük bir arka koltuğu var..."

Tam olarak nereye gittiğini anlamam için cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Yalnız bıraktım. "Ciddi misin sen? Çünkü bu işi yapabilecek birini tanıyorum. Henüz parayı yatırmak istemedim. Olduğu gibi satmayı düşünmek kalbimi kırdı."

"Şimdi de küçük kardeşinin sırtından kâr etmek mi istiyorsun? Güzel, Lordum. Güzel."

"İş iştir. Ama yine de sana aile indirimi yapacağım."

Con sırtıttı ve umurunda olmadığını biliyordum. "İndirim falan istemiyorum ve eğer bir an önce halledebilirsen restorasyon için gereken parayı ben karşılayacağım. Harika bir doğum günü hediyesi olur... ama sadece altı hafta var."

"Adamımla konuşmama izin ver," dedim, bunun Con'un bana elini uzatmadan yardım etme şekli olduğunu biliyordum. Bunu kabul edecek kadar gururlu olmadığımı fark ettim.

Cebimdeki telefonum çaldı. Mesaj değil, bir aramaydı. Elle.

"Hemen döneceğim," dedim ve masadan kalkıp cevap vermek için dışarı çıktım.

"N'aber tatlı şey?"

"Hey, ummm... Bu gece benim evde kalmam gerekiyor."

"Sorun değil; istersen orada kalabiliriz."

"Yani... tek başıma."

Barın önündeki kaldırımda durdum. "Neler oluyor, Elle?" "Yve'yi hatırlıyor musun? Dirty Dog'u işletiyor."

"Elbette, onu hatırlıyorum."

"Zor bir gece geçiriyor. Gerçekten zor. Eski sevgilisinin hapisten çıkabileceğini öğrendi. Çok korkuyor ve ben de onu yalnız bırakmak istemiyorum. Dairemde saklanıyoruz ve onun voodoo bebeğini dikeyor. Ve sanırım gerçek bir tane olabilir. Tam emin değilim."

Bu ne lan? Cevap vermek için ağzımı açtım ama cidden nasıl cevap vereceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

"Lordum? Hâlâ orada mısın?"

"Buna ne diyeceğimi bulmaya çalışıyorum."

"Çok özür dilerim. Ben sadece... Sanırım bu gece burada kalmalıyım."

"Özür dileme. Sen kızına iyi bak. Ama senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Tamam. Tabii."

"Bu gece Quarter'da dolaşma. Hennessy'nin elinde hâlâ bir ipucu yok ve yanında ben olmadan dışarı çıkmanı istemiyorum."

"Bunu yapabilirim."

Onun kolay kabullenışı karşısında rahatladım.

"Sabah seni alırım. Bana ihtiyacın olursa ara." "Ararım.

Güle güle, bebeğim."

Ve sonra telefonu kapattı.

Voodoo bebeği mi? Bu pek hayra alamet gibi görünmüyordu.

41 *Lord*

Ertesi gün Elle yanımdayken dükkânıma geri döndüm. Dünyada her şey yolundaydı, ta ki yolunda gitmeyene kadar.

"Kahretsin, annem arıyor. Sence ona söylemiş midir?" Elle telefonunun ekranına bakarken sesi panik içindeydi. "Ne diyeceğim ben şimdi? Kahretsin. *Lanet olsun*. Hazır değilim."

Arkasına geçtim ve bir kolumu beline doladım. "Zor olacak ama üstesinden geleceğiz. Sonunda her şey yoluna girecek."

Elle parmağını ekranda kaydırды ve cevap verdi. "Anne?"

Ona çok yakın durduğum için hattın diğer ucundan gelen her kelimeyi duyabiliyordum.

"Elle tatlım, ben Margaux. Sen... hemen gelmelisin. Annen... zor bir dönemden geçiyor."

"Denton mu? O-"

"Şimdiden duyunuz mu?" Hizmetçinin kafası karışmış gibiydi. "Gideceğini mi?"

"Gitmek mi? Hayır, çocuğum. O öldü."

"Ne?" Elle telefonu kulağından uzak tuttu ve yabancı bir nesneymiş gibi baktı.

Margaux konuşmaya devam etti ve Elle telefonu tekrar kulağına götürdü.

"-Öldürülmüş olarak bulundu. Annen tam bir sinir krizi geçiriyor.

Kocaları ondan kurtulamadığı için kendine kara dul diyor. Onu içki dolabından uzak tutmaya çalışıyorum ama onu durdurmak mümkün değil. Berbat durumda."

"Hemen geliyorum. Hemen şimdi."

Elle telefonu kapattı ve bana baktı. "Duydun mu-?"

"Evet, duydum. Gidip Mathieu'yu çağırayım ve ona gideceğimizi söyleyeyim." Elle başını salladı, gözleri geniş ve boştu.
Aman Tanrım.

Kıçımızı kasabanın öbür ucuna taşıdık ve Elle'i mutfak girişinden içeri kadar takip ettim. Evin içinde bir yerlerden gelen çığlık sesleri ikimizi de irkiltti. Elle'in annesinin sesi ölüm perisi gibiydi.

Margaux bizi koridorda karşıladı. "Gerçekten çok üzgün, Elle. Onu sakinleştiremiyorum."

"Doktor Monroe'yu aradın mı? Onu sakinleştirecek bir sakinleştiricisi falan olmalı."

Margaux elini şakağına götürdü. "Bunu düşünmeliydim. Sadece... bu-"

Elle kollarını kadının boynuna doladı. "Üzülme. Her şeyi doğru yapıyorsun. Onunla ilgileneceğiz ama Doktor Monroe'yu arayıp buraya çağırabilirsen çok memnun oluruz." Bir başka tiz uluma evin içinde yırtılırken Margaux'yu serbest bıraktı. "Kütüphanede mi?"

"Evet, gel."

Margaux'yu kütüphaneye kadar takip ettik ve kapıyı iterek açtığında Elle ve ben önümüzde duran felaket karşısında durakladık.

"Vay anasını."

Sanki bir kasırga odayı yerle bir etmiş gibiydi. Kitaplar ait oldukları raflar dışında her yerdeydi. Beyaz parçalar şöminenin önündeki fayansı kirletiyordu. Camları kırılmış birkaç resim duvarda sarhoş gibi asılı duruyordu.

"Anne," diye nefes aldı Elle, köşeye büzülmüş, kollarını başının üzerine sarmış, yanında boş bir şişeyle ileri geri sallanan kadını gördüğümüzde.

Lanet olsun.

Elle'nin zaten solgun olan yüzünde kalan renk de solmuştu. Bunun uyandırdığı anıları ancak hayal edebiliyordum. Ona gidebilmesi için elini bırakmadan önce sıktım.

Ayakkabılarının altında cam kırıklarıyla odayı geçti ve annesinin önünde çömeldi.

"Anne, çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Annesi başını kaldırdı, gözleri vahşiydi. "Ondan nefret ederdin. Öldüğüne seviniyorsun."

Elle başını salladı ve "Çok üzgünüm" diye tekrarladı.

Daha fazla suçlama bekliyordum ama kadın hıçkırıklara boğuldu ve Elle kollarını ona doladı, onunla birlikte sallandı, sırtını ve saçlarını okşadı.

Orada durup izlerken kendimi tamamen işe yaramaz hissediyordum ama hiçbir şey beni yerimden kıpırdatamazdı. Elle'in şu anda bana ihtiyacı olmayabilirdi ama ben onun dayanağı olacaktım. Birlikte bunu onun için doğru hale getirecektik.

Lanet olası zamanlamadan bahsediyorum. Bu çöküşün birkaç gün içinde, Denton Elle'in taleplerine boyun eğmediği için işinin bittiği haberini verdiğinde gerçekleşmesini bekliyordum. Ama bunun yerine, annesinin bir cenaze töreni daha planlamasına yardım edecekti.

Bu ne kadar berbat bir durumdu?

Margaux geri geldi ve yanımda durdu.

"Süpürge var mı?" diye sordum. "Bu camı temizlemek istiyorum, böylece kimse kendini parçalara ayırmaz."

Başını salladı. "Ben hallederim."

Gitmek için döndüğünde elimi omzuna koydum. "Bırak yardım edeyim. Şu anda kendimi oldukça işe yaramaz hissediyorum."

"Tamam."

Temizlik malzemeleriyle döndüğünde ona sordum, "Peki ya oğlun? Nerede o?" diye sordum.

Margaux kaşlarını çatı. "Buradaydı ve gitti. Sanırım annesinin evine gitti. Ya da belki bir arkadaşına. Pek bir şey söylemedi, sadece polisin söylediklerini duydu ve arkasını dönüp gitti."

"Polis ne dedi?"

Bakışları keskinleşti. "Eminim kulak misafiri olmamam gerekiyordu ve dedikodu yapmamam gerektiğini biliyorum, bu yüzden bunu benden duymadınız. Ama Bay Denton'ın sırtından vurulduğunu söyledi. Sebebinden henüz emin değiller. Kontrolden çıkmış bir soygun olabileceğini söyledi."

"Sırtından mı vurulmuş?" Üzerime soğuk bir örtü

çöktü. "Ne zaman oldu?"

"Dün gece. Dedektif Hennessy onun..." boğazını temizledi ve sesini alçalttı, "Fransız Mahallesi'ndeki bir beyefendiler kulübünden çıktığını söyledi."

Lanet olası A.

Aklım başımdan gitti. Hennessy olayla ilgileniyordu ve Denton sırtından vurulmuştu. Nasıl bağlantılı olabilirdi ki? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Kapı zili düşüncelerimi böldü.

"Bu doktor olmalı. Komşumuz. Elinden geldiğince çabuk geleceğini söyledi." Margaux koridorda koşuşturarak büyük ön kapıya gitti ve kapıyı açtı. Muhtemelen ellili yaşlarında, yaşlı bir adam içeri girdi.

"Virginia nerede?" diye sordu selam vermeden.

Kütüphaneden gelen feryatlar kesilmişti, bu yüzden Elle ve benim geldiğimizde sahip olduğumuz ipuçlarını takip edemiyordu. Margaux onu kütüphaneye doğru götürdü. Ona başımı salladım ama varlığımı fark ettiğini sanmıyorum. Elinde siyah doktor çantası, kırık camın üzerinden geçti ve Margaux'nun yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Oh, Ginny, çok üzgünüm."

Elle geri çekildi ve annesinin dikkati doktora kaydı. "O öldü," diye fısıldadı Ginny. Söyleyebildiği tek tutarlı şey bu gibi görünüyordu. Yerde bir şeyler aradı ve boş şişeyi kapıp dudaklarına götürdü.

"Ah, Ginny. Kahretsin. Kendini kesmişsin."

Kapının yanındaki pozisyonumdan bile boş şişenin şeffaf camındaki kırmızı lekeyi görebiliyordum.

"Kahretsin," diye yankılandı Elle. "Anne-"

"Umurumda değil. Bu şişenin neden boş olduğu dışında hiçbir şey umurumda değil!" Sesi her kelimede yükseldi ve şişeyi -şaşırtıcı bir güçle- duvara fırlattı. Şişe sekti ve paramparça olup ortalığı daha da karıştırmadığına çok sevindim.

Doktor bu fırsattan yararlanarak siyah çantasını açtı, bir şırınga ve şişe çıkardı ve hızla bir doz ölçtü. Hızlıydı ve neyse ki Elle'in annesi fark etmedi. Ayağa kalkmaya çalışmakla meşguldü ama bacaklarını bir türlü toparlayamıyordu. Doktor tek kelime etmeden iğneyi koluna batırdı ve Elle bunu fark edemeyecek kadar sersemlemişti. Bir dakika daha mücadele ettikten sonra ona doğru sarktı. "Ne yaptın sen..." Bulamaç haline gelen sözcükler kesildi.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Elle. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Teselli edilemez durumdaydı."

"Ve sarhoştu. Alkol yüzünden ona sadece küçük bir doz verdim. Dışarıda olduğu sürece yanında kalmam ve onu izlemem gerekecek. İşimi şansa bırakmayacağım."

Elle bir elini ağzına götürdü. "Bunu düşünmemiştim bile. Lanet olsun. Ne karmaşa ama."

Doktor bana baktı. "Onu yukarı taşımama yardım eder misin?"

Sonunda işe yarayabileceğim bir şey yapabilmiştim. "Elbette. Ben onu çıkarırım; Elle, sen yolu göster."

Elle'nin annesini yatağına yerleştirdikten ve doktor onun yanında, bana sıradan bir doktordan biraz daha şefkatli olduğunu düşündüren bir şekilde elini tuttuktan sonra aşağı indik.

Elle kendini kollarıma attı ve ben de onu sıkıca kavradım.

"Ne dağınlık ama," dedi. "Ne lanet bir karmaşa."

"Her şeyi yoluna koyacağız. Söz veriyorum."

Kolları etrafımda kapanır kapanmaz bıraktım. Birbirine örölmekte olan yaranın kenarları yırtılıp açıldı ve yılların kederi serbestçe aktı.

On yıldan fazla bir süre öncesine, annemin beni arayıp babamın öldüğünü söylediği ana geri dönmüşüm.

Cansız sözleri hâlâ kulaklarımda
çınılıyordu. *"O öldü. Eve gelmen gerek."*
Ama babam olmadan ev, ev değildi.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarak Lord'un gömleğinin önünü ıslattı. Kaybettiğim her şey için ağladım. Hiç yaşayamadığım yılların anıları için. Babamın aşık olduğum adamla asla tanışmayacağını ve onay vermeyeceğini biliyordum. Benimle koridorda yürüyemeyecekti. Bir gün sahip olacağım çocukları asla kucağına alamayacaktı.

Annem ve babamın ölümünün -ve ardından gelen her şeyin- aramıza soktuğu kama için ağladım. O gün sadece onu kaybetmemiştim; annemi de kaybetmişim. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Evde beni seven ve destekleyen iki ebeveynim olduğunu bilmenin verdiği güven ve rahatlıktan tamamen yalnız kalmışım. Neredeyse on sekiz yaşındaydım. Hâlâ kim olacağımı ve ne kadar yükseğe çıkabileceğimi anlamaya çalışıyordum... ama temelim çökmüştü. Üniversite mezuniyetimden önceki gece, tüm arkadaşlarımla ailelerinin yürüyüşlerini izlemeye geldiklerini, onları kutlamak için dışarı çıkardıklarını konuşmalarını dinlemişim ve tek düşünebildiğim, babamla başka bir dönüm noktasını asla paylaşamayacak olmamın ne kadar *adaletsiz* olduğuydu.

Baş edemeyerek annemin destesinden bir kart çektim ve hiçbir şey umurumda olmayana kadar içtim. Ertesi gün, o ve Denton beni kefaletle hapisten çıkarmışlardı ve onların sert azarları gerçekten ne kadar yalnız olduğumu açıkça ortaya koymuştu.

O konuşma hâlâ zihnimde canlı bir şekilde canlanıyor: "Hayal kırıklığına mı uğradın? O kadar insan içinde sen nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirsin? Ben sadece sorunlarımı bir şişeyle çözerek sana çekmişim."

Sözlerimin ardından keskin bir nefes aldı, avucunu yüzüme vurdu ve Denton'ın gözleri onaylarcasına parladı.

Yüzündeki o ifadeyi asla unutmayacağım, ya da onunkini.

Çünkü o da sanki ben ona tokat atmışım gibi bakmıştı.

Her iki tarafta da on yıldan fazla süren çirkinlik... ikimizin de sevdiği ve kaybettiği bir adam tarafından ortaya çıkarılmıştı.

İkimizi de hayal kırıklığına uğrattırdı.

Gözyaşlarım daha hızlı akıyordu, ama bu kez acıyı biriktirmek yerine temizliyorlardı. İçimde tutmaktan bıkmıştım. Her şeyi bırakmanın zamanı gelmişti. Yeniden başlama zamanı. Bir ebeveynim kalmıştı ve ben geçmişe takılıp kalarak on yılı çoktan harcamıştım.

Zaman akıp gidiyordu. Hiçbir şeyin garantisi yoktu. Annemi ve onunla birlikte aramızdaki her şeyi onarma şansımı da kolayca kaybedebilirdim.

Gözyaşlarım dinerken Lord'un eli saçlarımı ve sırtımı okşadı. Başımı kaldırdım ve onları silmeye başladım. Nasıl göründüğüm umurumda bile değildi.

Lord ellerimi sabitledi ve başparmaklarını yanaklarımda gezdirerek kaçırdığım gözyaşlarını yakaladı.

"Bunu atlatacağız, Elle. Sana yemin ederim. Bir daha olmasını engellemek için kendimi tehlikeye atmadan gözyaşlarından birinin daha akmasına izin vermeyeceğim."

Bu adam. Bu adamı hak etmek için ne yaptım ben?

"Seni seviyorum," dedim. "Seni hak etmiyorum ama seviyorum."

"İşte burada yanılıyorsun," dedi Lord, dudaklarını alnıma bastırmak için indirerek. "Sen her şeyi hak ediyorsun ve ben sana her şeyi vereceğim."

Dudağımı ısırdım. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen yine ağlayacağım."

"Bununla nasıl başa çıkacağını bulman gerekecek, çünkü bunu son kez söylemeyeceğimi garanti ederim."

Çekilmeden önce ona daha sıkı sarıldım. Daha dik, daha güçlü duruyordum ve kendimi birkaç dakika önceki kadar kırılmış hissetmiyordum. Yenilenmiş bir amaç duygusuna sahiptim. Yenilenmiş bir umut duygusu.

Lord'un eli kolumdan aşağı kaydı ve parmaklarımın arasından geçti.
Elini ağzına götürdü ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırdı.
"Burayı temizlemeye ne dersin?" diye sordu.
Odayı ve cam kırıklarını gözden geçirdim.
Parçaları toplamaya başlamanın zamanı gelmişti... bu sefer temelli olarak.

43

Lord

Kütüphaneyi sessizlik içinde temizledik, ama bu umutsuzluk değil amaç dolu bir sessizlikti. Elle kendini toparlamaya başlamıştı ve ben de çok etkilenmişim.

İşimiz bittiğinde ona ne yapmak istediğini sordum.

"Kalmak zorundayım. Onu bırakamam."

"Gece kalmak ister misin? Yoksa sadece günün geri kalanında mı?"

Elle uzun bir nefes verdi. "Muhtemelen gece kalmalıyım." "Arabadan çantayı getireyim." Çantasını hazırlamıştı ve

Bu sabah onu aldığımda bekliyordu. "Gerçi eşyalarının geri kalanı evde. Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, senin için alıp geri getireyim."

Göğsüme sarıldı. "Teşekkür ederim. Her şey için teşekkür ederim."

"Yanında olduğum için bana teşekkür etmene hiç gerek yok. Bu benim için bir ayrıcalık, yük değil." Başının tepesine bir öpücük kondurdum.

Elle geri çekildi, gülümsemesi yine titrekti. "Artık gözyaşı yok, tatlı şey."

Başını salladı. "Ben iyiyim. Söz veriyorum." "Çantamı dükkânda unutmuşum," diye eklemekten önce durakladı. Ofiste. Alabilir misin?"

"Elbette. Neye ihtiyacın olursa." Onu bırakıp koridora dönmeden önce alnına bir öpücük daha kondurdum. "Birazdan döneceğim."

Mutfağa gitmeden önce kapı zili tekrar çaldı. Margaux aceleyle kapıya koştu.

"Dedektif, başka bir şeye mi ihtiyacınız vardı?"

Lanet olsun. Hennessy. Önceki düşüncelerim aceleyle geri geldi.

Kapı genişçe açıldı ve Hennessy yirmili yaşlarının ortasında görünen bir adamı iterek eve soktu. Çocuk tökezledi ama antrenin zeminine yüzüstü düşmeden önce kendini topladı.

"Bu da ne böyle?" Margaux tısladı.

"DJ MI?" Bu Elle'den geldi. Bu da üvey kardeş olduğu anlamına geliyordu. Gömleğinin önü açıktı ve sırılsıklamdı.

"Bir ekip onu yirmi dakika kadar önce bir bar kavgasında yakaladı. İsmi bugünkü olaylardan tanıdıkları için beni aradılar. Onu sarhoşlar koğuşuna atmaktansa eve götürebileceğimi düşündüm."

Vay be. Çocuk hızlı çalışıyordu. *Kafası* iyiydi.

Kaçak içki içip içmediğinden emin değildim ama durduğum yerden içki kokusunu alabiliyordum.

Margaux ellerini çalışıyordu, ben de öne çıktım. "Odası nerede? Hennessy ve ben onu yukarı çıkaracağız."

Elle merdivenlerden yukarı çıkıp koridorun sonundaki yatak odasına doğru ilerledi ve kapıyı iterek açtı. Çocuğu yatağın üzerine bıraktık. Margaux telaşla ayakkabılarını çıkardı ve yorgani altından çekti.

Kimse bir şey söylemedi.

Hepimizin babasını yeni kaybettiği için raydan çıkan bir çocuk olarak tanıdığı davranışları hakkında mırıldanan yorumlar yoktu. Bir kez daha Elle'i ve onun yaşadıklarını düşündüm.

Hennessy ve Elle beni aşağıya kadar takip ettiler. Ön kapının yanında durdum ve onu yanıma çektim.

Elimi Hennessy'ye uzattım. "Bunun için teşekkürler."

"Elbette. Çocuk kötü bir gün geçiriyor." Kapının koluna uzandı. "Benimle çıkmak ister misin, Lordum?"

Elle'ye baktım. "Eşyalarını almadan önce biraz kalmamı ister misin?"

Dudağını ısırdı ve düşündü. "Bu gece burada benimle kalmaya ne dersin? Geri döndüğünde?"

"Elbette. Acele edeceğim." Ayak parmaklarının üzerinde yükselerek çeneme bir öpücük kondurdu. "Birazdan görüşürüz o zaman."

Hennessy kapıyı açtı, ben de peşinden dışarı çıktım. Kapı arkamdan kilitlenir kilitlenmez içeri daldım. Lafı dolandırmanın anlamı yoktu.

"Diğer ikisiyle aynı mıydı?"

"Size zaten herkese açık olmayan bir şey söyleyemem ama bu seferki, onu bulan adam Facebook'ta bir fotoğraf paylaştığı için karmakarışık olduğundan

Sırtından vurulmuş. Silahın üzerinde henüz kimlik yok."

"Siktir."

"Bunun kötü göründüğünü biliyorsun, değil mi?" Hennessy bakışlarını Ben.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Diğerleri için mazeretlerim var, yani Bunun için bana bakmana imkan yok. Ne zaman öldürüldü ki? Sana bir mazeret *daha* bulabilmem için ölüm saatini biliyor musun?"

"Dün gece. Saat on bir civarı. Üçüyle de tek sağlam bağlantım sensin dostum. Yoksa elim boş dönüyorum."

"Kendini daha iyi hissetmek için beni üçüncü kez sorgulamaya mı getirmek istiyorsun? Onları ben öldürmedim ve kimin öldürdüğünü de bilmiyorum."

"İyi düşünmeni tavsiye ederim, çünkü öldürülen beyaz bir avukatımız olduğuna göre bu olay çok daha yüksek profilli bir hal aldı. Bree ve Jiminy? Onlar kimsenin umurunda değildi... ama bu adam? O haber oldu. Ve eğer ateşli silah kimliği düşündüğüm şeyi destekliyorsa, dükkanınıza ve kızıınıza geri dönecek. Ve bunun ona geri dönmesini hiç istemem."

Hennessy'nin sözleri kanımı dondurdu. "Onun bir nedeni yok. Onu bu işin dışında bırak."

Arabasının kapısının yanında durdu. "Üvey babasıydı ve duyduğuma göre pek anlaşıyorlarmış."

Onu kolundan yakaladım. "Onun bunlarla hiçbir ilgisi yok. O yüzden hemen o yoldan çekil."

Beni silkeledi ve takım elbisesinin ceketini düzeltti. "İşimi yapmak zorundayım ve bu seni rahatsız ediyorsa, benim sorunum değil. Eğer o yapmıyorsa, endişelenecek bir şey yok."

"Evet, çünkü lanet olası adalet sistemi çok mükemmel."

Hennessy sedanının kapısını çekerek açtı ve içeri girdi. "İrtibatta olacağım, Lordum."

Evimden Elle'in birkaç eşyasını daha ^{topladım} ve dükkâna doğru yola ^{koyuldum}. Ona dönmeden önce bu ruh halinden *kurtulmam* gerekiyordu, çünkü gerçekten rahatsız edici bazı sorulara cevap vermek zorunda kalabileceğini açıklamadan önce kafamı toparlamam gerekiyordu. Onun da benim gibi görüşme odasında oturup Hennessy ile yüz yüze gelme düşüncesi görmek istediğim bir şey değildi.

Kapanış saati çoktan geçmişti, bu yüzden mekân karanlık ve boştu. Arka kapının kilidini açtım ve içeri süzıldüm, ofise doğru ilerlerken ışığa vurdum.

Elle'in her zaman çantasını bıraktığı dosya dolabının çekmecesini açtım. Büyük beyaz bir şeydi, gümüş zincir sapları vardı. Onu kaldırdım, çekmeceyi kapattım ve gitmek için döndüm.

Zincir dosya dolabının kulpuna takıldı ve dolap yan yatıp içindekileri dökerken beni sarsarak durdurdu.

"Kahretsin."

Önce *gümbürtü* dikkatimi çekti.

Yere saçılmış bozuk paralar, tamponlar, cüzdan ve makyaj malzemelerinin ortasında Elle'in silahı duruyordu.

Lanet olsun. Ateş almadığı için şanslıydım. Silahı yerden aldım ve mermiyi fişek yatağından çıkarmak için sürgüyü geri çektim. Ve donup kaldım.

32 ACP'ydi.

Hennessy'nin sözleri kafamda yankılandı.

Mermi.

Hepsiyle bağı olan tek kişi Elle'di. Hayır. Lanet olsun.

Olamaz.

Hiçbir nedeni yoktu.

En azından Bree ve Jiminy için.

Ama üvey babası... dün gece. Onun dairesinde kalmıştı.

Hayır. İmkânı yok.

Silahı aldım.

Bunu kanıtlayacaktım.

Saat 10'a geliyordu ve Lord gelmemişti. Ve aptal ben-telefonum antamdaydı ve numarası telefonumdaydı. Erkek arkadaşımın telefon numarasını bilmemem ne kadar boktan bir şeydi? Teknoloji tarafından engellenmiştim.

Erkek arkadaş.

Bir erkek arkadaşım vardı. Ve bu benim için tamamen sorun değildi... en azından onun başına gelebilecek her kötü şey için ıldırmadığım zamanlar öyleydi. Bir kaza ya da... ya Bree ve Jiminy'yi öldüren kişi bir şekilde Lord'u da öldürdüyse?

Hayır. Lord kendi başının çaresine bakabilir. Her zaman.

Ve onu tam bulmuşken kaybetmeyecektim. O benim için her şeyi değiştirdi, her şeyi.

Annemin evinde, kütüphanede oturuyordum, taşındığından beri ilk kez klostrofobik ve huzursuz hissetmiyordum. Ona yardım alabilmemiz için tedavi merkezini dikkatlice açıklayacak bir plan üzerinde çalışıyordum. Üzerindeki yükü hafifletmek için cenazede yapabileceğim şeylerin listesini ıkartıyordum. Aramızdaki kama mı? Onu çekip çıkarmaya ve aradaki uçurumu kapatmaya kararlıydım.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez iyi bir evlat oluyordum -suçluluktan ya da zorunluluktan değil- çünkü kendisi taşıyabilecek kadar güçlü olana kadar onun yükünü gerçekten taşımak istiyordum.

Ve öyle de olacaktı. Bunun gerçekleşmesi için elimden gelen her şeyi yapacaktım. Ve Tanrı yanımda duracak, işler çok ağırlaştığında yaslanmam için orada olacaktı.

Eğer onu bulabilirsem.

Bir şeylerin yanlış gittiği hissinden kurtulamıyordum.

Sandalyeden kalktım ve boş ocağa doğru yürüdüm. Seçeneklerim nelerdi?

Onu arayamazdım.

Ama gidip onu arayabilirdim.

Arnie gece için gitmişti. Margaux bir saat önce çıkmıştı. Yani... bir taksi çağırabilirdim... ya da... üvey babamın Porsche'si garajdaydı.

Bunu gerçekten yapmak istiyor muyum?

Her geçen dakika Lord'un başına korkunç bir şey gelmiş olabileceği korkusu içimde büyüyordu.

"Siktir et," dedim boş odaya. "Ben gidiyorum."

Aceleyle mutfağa gittim -doğruca duvardaki anahtarlığa. Sadece bir Porsche anahtarı vardı, ben de onu aldım ve garajın kapısını iterek açtım.

Gümüş rengi ve şık çizgileriyle üvey babamın arabasının gerçekten güzel olduğunu ben bile kabul edebilirdim.

Sonra çantamın yanımda olmadığını hatırladım.

"On yıldan uzun bir süredir ilk kez ehliyetim olmadan araba kullanıyorum. Asi olmanın yolu, Elle."

Ama Tanrı nerede olursa olsun, çantamı bulacaktım. Ve kendimden bir parça bulduğum için çok gurur duyacaktı.

Eğer o iyiyse... diye fısıldadı beynim.

İyi olmak zorundaydı. Başka hiçbir alternatif kabul edilebilir değildi. Korkularım tamamen mantıksızdı. Hayatımdaki önemli bir insanı daha kaybetmeyecektim.

Porsche'nin kapısını açıp siyah deri koltuğa oturduğumda içimi bir azim kapladı. Aynaları ayarladıktan ve garaj kapısının düğmesini bulduktan sonra anahtarı kontağa soktum ve çevirdim. Araba mırıldanarak canlandı. Derin bir nefes çekerek vitesi parktan çıkardım.

Araba garajdan çıkıp araba yoluna girdi.

Tıpkı bisiklete binmek gibi. Bunu anladım. Vites taktım ve yola doğru kıvrılan araba yolunu takip ettim. Posta kutusunu bile kesmedim. Benim için bir puan. Ama nereden başlamıştım ki? Gecenin bu saatinde lanet bir Porsche ile Chains'e gitme fikri hiç de iyi bir plan gibi görünmüyordu. O yüzden önce Lord's'a, onu bulamazsam da Chains'e gidecektim. *Onu bulsam iyi olacaktı.*

Kilometrelerce sonra, telefonu kapatmayı daha önce başaramadığım için kendime deli kadın diyordum. Porsche'nin kullanım şeklini ve özgürlüğünü sevmiştim.

Merhaba, benim adım Elle Snyder ve hayatımın parçalarını bulup teker teker bir araya getiriyorum.

Lord'un sokağından döndüm ve evine yaklaştığımda yavaşlayarak boş garaj yoluna girdim.

Lanet olsun.

Bunun nasıl sonuçlanacağından o kadar emindim ki... İçeride olacak, bana getirmesini istediğim şeylerle uğraşacak, tek *başına* geldiğim için şok olacak ve sonra da gurur duyacaktı. Ama görünüşe göre işler böyle gitmeyecekti.

Bir sonraki durağımın Zincirler olduğunu tahmin ettim.

Dikiz aynasına baktım, gözlerim caddenin karşısındaki apartmanlara -ve girişe yakın park etmiş seksi siyah 'Cuda'ya- takıldı ve elim vitesin üzerinde dondu kaldı.

45

Lord

Kapının önünde ^{durdum}, içim düğümlendi.

Hatalı olmak istiyordum.

Hayatımda pek çok boktan şey yapmıştım ama birini cinayetle suçlamak... bu benim için bile bir ilkti. Zincirler'in garajında oturup bununla nasıl başa çıkacağımı düşünmek bir saatimi almıştı ve sonunda geri çekildim.

Kapı açıldı.

"İçeri gel dostum. Halının üzerinde öylece durup yer mi kaplayacaksın? Sen buraya gelip ateş etmeye başladığından beri burası hep böyle oldu," dedi Mathieu.

Ateş etmek kelimesi hüznün vericiydi ve kotumun arkasına sıkıştırdığım silah ruh halimi daha da kötüleştirdi.

Mathieu alışılmadık derecede ayık yüz ifademi fark etti.

"Dostum, biri kız arkadaşını çalmış gibi görünüyorsun. Her şey yolunda mı?" Buzdolabına doğru yürüdü ve iki birayı boyunlarından tutarak açtı.

Onu daha önce hiç görmemiş gibi inceledim. Tişörtü ve kot pantolonu sırk gibi bedeninde sallanıyordu, mürekkebi görünmüyordu, saçları benimkinden bile kısaydı. Chains'e koşup gitarını kaptığı gibi kapıdan kaçmaya çalışan çocuktan çok farklıydı. Kelimeleri çıkaramıyordum. Ya yanılıyorsam? O zaman ne olacaktı?

Ama yanılmıyordum. Elle dışında başka şüpheli yoktu. Cinayetler sırasında nerede olduğunu bilmiyordum ama böyle bir şey yapmış olabileceğine inanmamın imkânı yoktu.

Hayır, Mathieu Elle'in silahıyla en az iki, muhtemelen üç kişiyi öldürmüştü.

Chains'in bodrumundaki amatör ateşli silah kimlik laboratuvarında yaptığım keşif beni sarsmıştı. Elle'in silahı .32ACP'ydi ve test atışını yaptığım mermi, Hennessy Jiminy'nin dosyasını sorgulama için karakola son ziyaretim sırasında masaya bıraktığında çektiğim mermi resmindeki çizgilerle eşleşmişti. Jiminy'nin cinayetinde kullanılan merminin Bree'nin cinayetinde kullanılan silahla eşleştiğini çoktan tespit etmişlerdi. Denton'ın cinayetinde kullanılan merminin kimliği henüz belirlenmemişti ama onu da Mathieu'nun öldürdüğüne dair rehin dükkanım üzerine bahse girerdim. Anlamadığım şey, neden?

Buzdolabıyla aramdaki beş metre kadar mesafeyi geçti ve bana bir şişe uzattı. Şişenin kapağını açmak ya da onu reşit olmadan içki içtiği için azarlamak için hiçbir harekette bulunmadım. Mathieu geri çekildi ve tezgâha yaslandı.

"Cidden dostum, neler oluyor?" Mathieu'nun kaşları çatıldı.

Bildiğim tek yoldan başladım. "Elle'in üvey babası öldü."

"Öyle mi?" Mathieu omuz silkti, tamamen kayıtsızdı. "Bunu hak etmiş olmalı."

"*Neden yaptın lan bunu?*" sorusunun boğazımda düğümlenmesine engel oldum ve farklı bir taktik uygulamaya karar verdim.

"Bunun için Elle'e bakıyorlar. Hennessy'yi bir saat önce onu sorgulamaya başlamak için karakola sürüklemekten vazgeçirmek zorunda kaldım."

Mathieu'nün şişeyi tutuşu sıkılaştı. "Neden bu yüzden ona baksınlar ki? O kız bir sineği bile incitemez." Sesi kararlıydı, burun delikleri alev alevdi.

Boş silahı kot pantolonumun kemerinden çıkardım ve aramızdaki mutfak adasının üzerine koydum.

"Çünkü cinayet silahı onun silahıydı."

Mathieu'nun gözleri silahtan benimkine kaydı ve öylece kaldı. Elindeki şişeyi tezgâha çarptı. "O zaman ondan kurtulsan iyi edersin."

Saçmalamanın zamanı geçmişti. "Neden? Söyle bana neden?"

Ne söylemesini beklediğimden emin değildim ama ağzından çıkan şey bu değildi.

"Nedenini biliyorsun. Başından beri biliyordun. Bilmek istediğim şey, neden bu kadar şaşırmış görüldüğün. Sokakta işler böyle yürür. Sen de biliyorsun. Ben de biliyorum. Sırf iyi bir hayat yaşıyorum diye kendi başımın çaresine bakmayı bilmiyor değilim."

"Ben bir bok bilmiyorum, Mathieu."

Kollarını kavuşturdu, yüz hatlarını şaşkınlık kaplamıştı.

"Bree'nin sana bu şekilde saygısızlık etmesine izin vereceğimi nasıl düşünürsün? Ya da Jiminy'nin? Başından beri pisliğin tekiydi ve senin kızına nasıl baktığını gördün. Onu rahat bırakmayacaktı. Kendi mezarını kazdı."

Boğazımdan aşağı kaynar sular döküldü. Mathieu -düzgün ve dar ve lanet hapishaneden uzak tutmaya çalıştığım çocuk- bunu benim için yapmıştı. Ölüm benim için yeni bir şey değildi. Çok görmüştüm. Ama bu... Ne dediğini bile anlayamıyordum. Bir çeşit hata olmalı. Hepsi bir hata olmalıydı.

"Peki Denton Fredericks?" Boğuk bir sesle söyledim.

Mathieu'nun gözleri kısıldı. "Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Onu tehdit ettikten sonra o pisliğin icabına bakacağımı *biliyordun*."

Sözlerinin hiçbir anlamı yoktu ve beynim kontrolden çıkmaya başlamıştı. "Bilmiyordum, Mathieu. Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin? Senden asla *onunla* ilgilenmeni beklemiyorum, hiçbirisiyle."

Bunu söylemek yanılttı, çünkü duruşu değişti ve gözleri çılgın bir ışıktı aldı.

"*Biliyordun*. Hallededeceğimi biliyordun. Biz böyleyiz kardeşim. Sahip olduğum tek aile sensin. İnsanlar sana ve seninkilere bulaşıyor, ben de onlara bulaşıyorum."

Sözler -ve onun bu sözlere olan mutlak inancı- içime işledi. Bir şekilde, bir şekilde, bunun olmasına izin vermiştim. Kısmen sorumluydum.

"Neden Elle'in silahını kullandın ki? Suçu onun üzerine mi yıkmaya çalışıyordun?"

"Onun üzerine yıkmak mı? Bunu neden yapayım ki?" "O zaman neden onun silahını kullandın?"

Gözlerini kırptırdı ve başını salladı. "O zengin beyaz bir hatun; kim onun silahını görmek ister ki? Ve eğer Hennessy bunun için ona bakıyorsa, o zaman onu da dışarı çıkarmalıyım. O artık aileden biri. Hiçbir şey ona dokunamaz."

Aman Tanrım. Kapı çalındığında hâlâ ona nasıl cevap vereceğimi düşünüyordum.

Gözlerindeki çılgın bakış, çarpık ve sert bir şeye dönüştü. "Bilmiyordun. *Bilmiyordun*. Ve lanet olası polisleri aradın, değil mi? Seni kolladığım için bana böyle mi teşekkür ediyorsun? Polisleri mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?" Pencereye doğru yürüdüm ve Hennessy'nin sedanını aramak için sokağa baktım.

"Buna inanamıyorum."

Mathieu tezgâhın üzerindeki silaha doğru hamle yapıp sürgüye doğru fırladığında geri döndüm.

Ona doğru ilk adımımı attığımda kapıyı açmıştı bile -iki yıl önce yaptığım gibi onu yakalamaya niyetliydim. Ama kapıdan süzülen ses beni durdurdu.

"Piyon yıldızı, içeride misin?"

46

Lord

Mathieu'yu kovalayacak mıydım? On yedi yaşındayken yaptığım gibi ona saldırmalı mıydım?

Elle'e istemeden de olsa üç cinayeti onun üzerine yıktığımı söyledim mi?

Uyanmayı ve tüm bunların lanet olası bir kabus olmasını mı umuyordum?

Kapının kolunu tutup çekerek açtım ve açık duran sürgüye koşup dışarı baktım.

Karanlıktan başka bir şey yoktu.

"Ummm... her şey yolunda mı?" Elle sordu.

Ona dönüp baktım ve başımı salladım. "Hayır. Her şey yolunda değil."

Dışarıdan gelen bir araba sesi yönümü değiştirmeme ve ön pencereye yönelmeme neden oldu.

"Kahretsın."

"Mathieu muydu o? Nereye gitti?"

"Asıl soru bu değil mi? Hay sikeyim. Buraya nasıl geldin? Nerede olduğumu nasıl bildin?"

"Beni gördüğüne sevinmediğini anlıyorum... ama onu takip etmene gerek var mı?"

Pencereden dışarı baktım ama o gitmişti. Öne doğru eğilerek iki elimi pencere pervazına bastırdım ve başımı öne eğdim.

"Siktir!"

Elle'nin eli omzuma konmadan önce yanımda olduğunu hissedebiliyordum. "Ne kaçırdım?" diye sordu sessizce.

Ne söylemem gerekiyordu ki? Ona nasıl cevap verecektim? Az önce Mathieu ile yaptığım berbat konuşmayı nasıl açıklayacaktım? Güvendiğim bir çocuk dünyamı kaosa sürüklemişti.

"Bu bir karmaşa. Lanet olası bir karmaşa."

"Bir yolunu bulacağız. Her neyse, birlikte çözeceğiz."

Bu sözler bana ona söylediklerimi hatırlattı. Pencere pervazını ittim ve ona baktım. Yoga pantolonu ve yırtık bir tişört giymişti. Çok masum görünüyordu.

Cevap vermeliydim. Alnındaki çizgileri ve gözlerindeki endişeyi hafifletmek için söyleyecek bir şey bulmalıyım. Ama elimde hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey yoktu.

Pencereden dışarı baktım. Ön tarafta bekleyen bir taksi ya da şoförlü, rölantide çalışan bir Mercedes yoktu.

"Buraya nasıl geldin?"

Çenesini kaldırdı. "Arabayla geldim." "Ne yaptın?"

"Ben sürdüm."

Bu gece sürprizlerle doluydu ama en azından bu iyi bir sürprizdi diye düşündüm.

"Arabayı sen kullandın," diye tekrarladım. "Evet, ben sürdüm."

"Ve buraya tek parça halinde gelebildim, şükürler olsun."

Gülümsemesi küçüktü. "Daha önce *hiç* araba kullanmamış değilim.

Yani... sadece uzun zaman oldu."

"Kimin arabasını?"

"Denton'ın Porsche'si."

İçimdeki gerginlik bir nebze olsun azaldı - ta ki Elle elini tekrar koluma koyana kadar.

"Mathieu ile ne oldu?"

Gözlerimi sıkıca kapattım. Sadece Elle'e anlatmak zorunda değildim, aynı zamanda beni kesinlikle mahvedecek bir telefon görüşmesi daha yapmak zorundaydım.

Siyah ve beyaz. Doğru ve yanlış. Onur ya da korkaklık.

Nasıl bir adam olduğumu ve olmadığımı biliyordum. Ve Hennessy'yi aramadan önce bekleyemezdim. Bilmesi gerekiyordu ve Mathieu'yu kaçır kaçmaz ihbar etmekten başka bir şey... onurlu olmaktan çok uzak olurdu.

Mathieu'ya karşı görevim vardı -onu başkalarından korumak- ama onu kendisinden ve yaptıklarından koruyamazdım.

Siyah ve beyaz. Doğru ve yanlış.

Elle bana baktı, kaşlarındaki çizgiler derinleşiyordu.

Sözlerim iyi düşünülmüş değildi ama önemli noktaları kapsıyordu.

"Mathieu yaptı. Bree, Jiminy, üvey baban. Hepsini. Senin silahınla.

Hennessy bundan sonra sana bakmaya başlayacaktı. Bir mermiyi test ettim. Karşılaştırdım. Jiminy'den çıkardıkları mermiyle eşleşti."

Elle'in ağzı açık kaldı, gözleri büyüdü. "Ne? Bekle... Ne?"

Kulağa nasıl geldiğini fark ettim. "Sen olmadığını biliyordum; başka bir açıklaması olması gerektiğini biliyordum. Ve bu yüzden buraya geldim."

"Silahım
mı?"

Başımı
salladım.

Elle geriye doğru tökezledi ve eski püskü bir La-Z-Boy'a düştü.

"Silahım mı?"

Aramızdaki iki adımı kapattım ve önüne çömeldim. Ciğerleri çok hızlı atıyordu, yüzü tamamen solgundu. Kahretsin. Hiperventilasyon geçirecekti.

"Elle. Sakin ol. Nefes alışını yavaşlat." Elim kaldırdım ve yanağını avucumun içine aldım. O kadar sert titriyordu ki, titreşimler bana da geçti. "Her şey yoluna girecek, tatlı şey. Sadece yavaşla. İçeri. Dışarı. Gir. Dışarı. Aferin kızıma." Nefes alış veriş bir dakika kadar normal hızına indiğinde rahatladım. Hâlâ solgundu ama o kadar da titremiyordu.

"Tanrım," diye fısıldadı. "Yapamam-Bu sadece-Bu lanet olasıca lanet olasıca şey de ne?"

Mucizelerin mucizesi, bu en berbat durumda bile, Elle dudaklarıma bir gülümseme çizdi.

"Hangi lanet olası şey doğru. Ve evet, tam bir karmaşa."

Altın sarısı kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve sabitlendi. "Dağınık olduğu konusunda haklısın. Vay anasını. Ne yapacağız şimdi?"

Tam göğsümden vurduk ve çalkalanan midemi biraz sakinleştirdik.

"Bununla başa çıkacağız." Ve bununla başa çıkma şeklimiz içimi çamaşır makinesi gibi tekrar alt üst etti. Az önce Elle'e koçluk yaptığım gibi derin, uzun ve yavaş bir nefes aldım ve bıraktım. "Ama önce Hennessy'yi aramalıyım. Oradan başlamalıyız."

"Çok üzgünüm, Tanrım. Çok ama çok üzgünüm."

Özrü, şu anda kayıp acısını hisseden tek kişinin ben olmadığının altını çiziyordu. Mathieu gittiği için değil, kurtardığımı sandığım çocuk kendi türünde bir canavara dönüştüğü için. Sebebinin ne olduğu önemli değildi. Onun yanlış yönlendirilmiş koruyuculuğu *hayatlara* mal olmuştu. Ve buna katlanamazdım.

"Biliyorum." Elimi cebime soktum ve telefonumu avuçladım. "Yine de bunu yapmalıyım. Başka yolu yok. Kahretsin. Bunu yaparak beni ve seni koruduğunu sandığına inanamıyorum."

Cebimden telefonumu çıkardım ve Hennessy'nin numarasını buldum. Beş kez çaldı ve sesli mesaja geçti. Zihnim dağıldı, *bip sesine* kadar kelimeler benden kaçtı. Tek söylediğim şeydi: "Ben Lord. Mesajı alır almaz beni ara." Ve sonra telefonu kapattım.

Kurşun göğsüme yerleşti ve bundan sonra ne yapacağımı düşündüm. Elle titrek bacakları üzerinde doğruldu ve elini uzattı.

"Gidebilir miyiz? Bence gitmeliyiz."

Haklıydı. Mathieu'nun küçük dairesine baktım ve ona anahtarı verip üç aylık kiranın ödendiğini söylediğim günü hatırladım. Işıl ışıl olmuştu. Sahip olduğu ilk evdi bu.

Burada yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şey.

Parmaklarımı Elle'in uzattığı eline geçirdim. "Hadi buradan çıkalım."

Işıkları kapattım, kapıyı kilitledim ve Elle'i otoparka kadar takip ettim.

Gümüş rengi bir Porsche benim Cuda'mın birkaç adım ötesine park etmişti ve aralarındaki kaldırımda durduk.

"Arabayla geldiğine inanamıyorum."

"Senin için endişelendim. Görünüşe göre iyi bir sebebim var. Seni bulmam gerektiğini biliyordum." Elle elimi bıraktı ve kollarını belime doladı. Ben de onu takip ettim ve sarıldım.

Dudaklarımı saçlarına bastırarak, "Beni bulmak için etrafta dolaştın çünkü benim için endişeleniyordun. Bu çılgınca, tatlı şey."

Geri çekildi ve başını kaldırıp baktı. Bir süre dudağını ısırıktan sonra ağzından kaçırıldı: "Cep numaranı hatırlamıyorum. Seni arayamadım. Telefonum çantamdaydı. Bu kız arkadaş işlerinde çok kötüyümdür. Bu gece ezberleyeceğim, yemin ederim."

Yine -her şeye rağmen- gülümsedim. "Eve gidecek kadar iyi misin?"

Elle doğruldu. "Tabii ki iyiyim, o arabanın yol tutuşunun ne kadar iyi olduğunu biliyor musun? *Eleanor*'un bundan sonra beni etkileyebileceğinden emin değilim."

Başparmağımı dudaklarına bastırdım. "Dilini ısır, kadın. Bu tüm Amerikan kaslarına bir hakarettir. Şimdi git kışını Alman arabana sok.

makineyi al, ben de seni eve kadar takip edeyim." Geri çekilmeye başladım ve sonra durdum. "Ama... Hennessy ararsa..."

Başını salladı. "Ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Bu bana hatırlattı. "Çantan bende. Ve ehliyetsiz mi sürdün?"

Elle'in omuz silkmesi "*beni dava et*" in tanımıydı. "Umutsuz zamanlar."

Eve dönüş yolunda telefonum hiç çalmamıştı. Elle'i Porsche'nin içinde takip ettim, o virajları kucakladı ve *çoğunlukla* hız sınırının beş üzerinde kaldı. Annesinin evine döndüğümüzde ev karanlık ve sessizdi, bu yüzden onun seçtiği misafir odasına doğru parmak uçlarımızda ilerledik. Eşyalarını almak için kendi evime gidememiştim ama en azından bazı kıyafetleri arabamdaydı. Dış macunumu misafir banyosunun lavabosuna tükürdüm ve hala telefonum çalmadı. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

Uzun bir gece olacaktı.

Ağzımı çalkalayıp tezgahdan telefonumu alarak koridoru geçtim ve yatak odasına geri döndüm.

"Hâlâ-"

Gözlerim yatağa ilişince sözlerim kesildi. Elle.

Yayılmış. Çırılçıplak.

Kremsi teni ve pembe meme uçlarıyla mükemmel yuvarlak göğüsleri.

Konuşurken bir elini vücudunda gezdirdi. "Bugün olanlarla başa çıkmanın daha iyi yolları olduğunu biliyorum ama şu anda aklıma bir tane bile gelmiyor. Sadece... sana ihtiyacım var."

Söylemesi gereken tek şey buydu.

Yatağın yanına geçtim, telefonumu komodinin üzerine bıraktım ve çekmecelerimi indirdim. Benim de ona ihtiyacım vardı. Bugün yaşanan her şeyin çılgınlığı içinde bir süreliğine kendime gelmeye ihtiyacım vardı çünkü olanları değiştirmek için ikimizin de yapabileceği hiçbir şey yoktu. Yapabileceğimiz tek şey bu karmaşadan geriye kalan paramparça parçaları temizlemektir.

Ama bu bekleyebilirdi.

LORD boxer külotunu kalçalarından aşağı itene kadar, bunun şimdiye kadarki en kötü fikir olduğundan tamamen korkuyordum. Ama yine de her açıdan üzerimize doğru gelen ölüm hayaletini geri püskürtmek istiyordum.

Lord başını eğip ağzımı almadan önce hiçbir şey söylemedi.

Bu normal, sıradan bir öpücük değildi. Bu... tüm bastırılmış duyguların ve belirsizliklerin dudakların buluşmasıyla dışarı dökülmesiydi.

İki elimle boynuna sarıldım, onu kendime çektim ve daha sert öptüm. Üzerinden yayılan enerji bir tehlike sınırı taşıyordu. Ama bundan çekinecek değildim. Bunun yerine Lord'u teşvik ettim. Tırnaklarımı omuzlarından aşağı sürükleyerek sırtındaki kaslara batırdım. Ağzımın içine doğru inledi ve yaklaşmak için kollarının üzerinde alçaldı. Alt yarısı ve kaya gibi sert siki içime doğru bastırdı.

Vücudum temas anında sıvılaşıyor gibiydi. Bu odanın dışında ne olduğu önemli değildi - tüm dünya parçalanıyor olabilirdi - ve ben yine de bu adamı istiyordum. Her yerde, her zaman ve her şekilde ona sahip olabilirdim.

Lord birkaç santim yukarı çekti.

"Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Şu anda mantıklı olan tek şey sensin."

"Benim de sana ihtiyacım var."

Dudaklarını tekrar indirmeden önce gözlerini sıkarak kapattı, bu kez çeneme kondu ve boğazımdan aşağı, köprücük kemiğime doğru sürükledi. Dişlerinin ısırıkları ve sıyrıkları tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. Daha da alçaldı, ağzı meme ucumun üzerine kapandı ve eli diğer göğsümü bulup tepesini okşadı.

Bacaklarımın arasında ısı ve kayganlık birikti ve kalçalarım ona karşı daha fazla baskı arayarak büküldü. Daha fazla Lord.

Tüm düşünceler beynimden kayboldu, yerini içimde parıldayan ve dalgalanan zevk aldı.

Lord bir meme ucunu diğeriyle değiştirerek beni daha da yukarı çekti. Eli bacaklarımın arasına kayd, parmakları klitorisimi buldu.

"Çok ıslaksın," dedi başını göğsümden kaldırarak. "İçinde olmak için sabırsızlanıyorum."

"O zaman ne bekliyorsun? "Bunu yavaştan almaya çalışıyorum."

Başımı salladım, "Yavaş istemiyorum. Sen neye ihtiyaç duyuyorsan ben de onu istiyorum."

Parmağını içime soktu ve bir tane daha eklemeyen önce içeri ve dışarı pompaladı. Her hareket beni sınıra daha da yaklaştırıyordu. Bu gece çok gergindim, her duygum yüzeye çok yakındı.

Elinin açısını değiştirerek G noktamı buldu ve zevk içimde spiral çizdi.

"Boşalacağım," diye fısıldadım.

Lord hiçbir şey söylemedi, sadece ani orgazmın gücüyle parçalanmamı izledi.

İçime bastırduğında kendimi zor toparlamıştım.

Kendime gelmeme gerek yoktu.

Asla iyileşmek istemedim.

Bu adamın hayatımın sonuna kadar beni mahvetmesini istiyordum.

"Her seferinde daha iyi oluyor. Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Lord, siki içime santim santim batarken nefes aldı.

Kabzasına kadar oturduğunda durdu. Gözleri benimkileri buldu ve dağınık saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

"Çok güzelsin. Çok zekisin. Tam bir bütünsün ve sikimi içine gömdüm. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum ama asla ayrılmak istemiyorum."

"Bununla çalışabilirim," diye cevap verdim. Kelimeler dudaklarımdan dökülürken boğuklaşmıştı. İç kaslarım Lord'un sikine kenetlendi.

İnledi. "Kontrolümü çalışyorsun, kadın. Seni tekrar boşaltma şansım bile olmadan." Geri çekildi ve eve çarptı, uzuvlarımdan yayılan daha fazla arzu titremesi gönderdi.

Boşalırken ıgıllıklarımı bastırmak için yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. Lord içime boşaldığında o da aynısını yaptı, dişleri omzuma sürtünüyordu. Orgazm, sahip olduğum her zevk reseptöründe alevlenirken bu his bedenimi diken üstünde tuttu.

İkimiz de uzun dakikalar boyunca hareket etmedik. Odadaki tek ses ciğerlerime dolan havanın çekilmesi idi.

Lord sonunda başını kaldırdı ve önce alnıma, sonra dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, Elle. Hem de çok."

"Ben de seni seviyorum. Sandığından çok daha fazla."

ekildi ve komodinin üzerindeki bir mendil kutusu temizlenmemi sağladı. Işığı kapattığında, Lord beni kollarının arasına aldı ve bana sarıldı. Hiçbir zaman kaşıklaşmayı sevmemiştim ama bu adam beni hayata döndürmüştü; uyuduğum kollar onun kolları olduğu sürece.

Karanlıkta nefes alış verişlerimiz yavaşladı ve beyninin yeniden çalkalanmaya başladığını duyabildiğime yemin ettim.

"Uyu artık," diye fısıldadım. "Telefonun alarsa duyacaksın ve o zamana kadar yapabileceğin hiçbir şey yok."

"Biliyorum. Düşündüğüm şey bu değil." Bu sözler yüzümün kenarından öne doğru kayan saçlarıma karıştırdı.

"O zaman ne olacak?"

"Keşke bilmeseydim desem de, bildiğim için memnunum. Artık bu konuda bir şeyler yapabilirim."

"Gizemin çözülmüş olması güzel... bu şekilde çözülmüş olması gerekse bile."

Salarıma bir öpücük daha kondurdu. "Evet. Yarın cehennem gibi bir gün olacak, o yüzden uyusak iyi olur."

Kuşkusuz haklıydı. Annem uyanık ve ayık olacaktı ve hem ona hem de üvey kardeşime üvey babamın benim yüzümden öldürüldüğünü söylemem gerekiyordu.

Bu pek iyi gitmeyecekti.

48 *Lord*

Telefonumun zil sesi beni bodrumdaki atış poligonunda mahsur kaldığım ve bir silahın namlusuna baktığım rüyadan kopardı. Söylemeye gerek yok, uyandığıma gerçekten sevinmişim.

Telefona uzandım ve o sevincin her zerresi uçup gitti.

Hennessy. Başlıyoruz.

Cevap verdiğimde Elle'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben Lord."

Hennessy selamlama zahmetine bile girmedi. "Sana kötü haberlerim var dostum."

Dondum kaldım, bundan sonra gelebilecek her şeye karşı kendimi hazırladım. NOLA'da sadece yağmur değil, kasırga da yağıyordu. Sanırım şaşırmamalıyım.

"Ne?"

"Loyola'da telefon direğine çarpmış Chains adına kayıtlı bir Charger buldum. Hurdaya dönmüş."

Bu da ne demek oluyor?

"Charger mı? Benim Charger'ım mı?"

"Evet, yerinde olsam senin evine gider ve kayıp başka bir şey olup olmadığına bakardım. Seninle orada buluşabilirim."

Aklım hemen Mathieu'ye gitti. "Arabada kimseyi bulabildin mi?" Nefesimi tutup cevabı bekledim. Yaptığı şey ne kadar berbat olsa da ve öğrendiğim her şeyi Hennessy ile paylaşacak olsam da, çocuğa bir şey olmasını istemiyordum.

"Hayır. Terk edilmiş. Ben duyduğumda kazayı yeniden inşa eden adamlar işlerini bitirmek üzereydi ve izlerin sürücüye ait gibi görüldüğünü söylüyorlardı.

Bir şeyi kaçırmak için direksiyonu kırdı ve kontrolü kaybetti."

Zihnim bana attığı tüm saçmalıkları işlemek için yüksek vites geçti.

"Aradığın için teşekkürler. Yola çıkıyorum. Ve evet, sana yüz yüze söylemem gereken bazı şeyler var... yani benimle orada buluşabilirsen çok memnun olurum."

"Bu da ne demek oluyor?" Hennessy sordu. "Seni gördüğümde anlatırım."

"Tamam. On dakika içinde orada ol."

Telefonu kapattım ve Elle beni izliyordu. "Ne oldu?"

"Biri Charger'ı çalmış. Chains'e gidip başka bir şey gitmiş mi diye depoya bakmam lazım."

"Mathieu olduğunu mu düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Alarm şirketinden hiç telefon almadım, bu da bana öyle olması gerektiğini düşündürüyor. Başka biri olsa alarmı çalıştırırdı. Anahtarlar ve şifre ondaydı."

"Ama neden arabayı çalsın ki?"

"Polise gidip arabasının tarifini vermemi beklemiş olmalı. Bugüne kadar Charger'ın gittiğini fark etmeyeceğimi biliyordu. Bu ona şehirden çıkmak için yeterli zamanı kazandırırdı."

Elle başını salladı ve kaşlarını çatı. "Seninle gelemem. Annemi kontrol etmeli ve iyi olduğundan emin olmalıyım. Sonra da tüm bunları ona nasıl açıklayacağımı, cenaze törenini nasıl planlayacağımı ve rehabilitasyona gitmeyi nasıl kabul ettireceğimi bulmalıyım."

Kahretsin. İkimiz için de cehennemden gelen sabahtan bahsediyorum. "Peki ya sen sadece onun yerleştiğinden emin olsan ve cenaze işleri üzerinde çalışsan. Ben derim ki, Hennessy cinayetin nedenini ona anlatmakla uğraşsın. Bunun şu anda ikinize de bir yararı olmaz. Sonra da rehabilitasyon... Belki ben dönene kadar beklersin, böylece bana ihtiyacın olursa yanında olabilirim?"

Elle eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Bekleyeceğim."

Onu daha da yakınımaya çektim ve bırakmadan önce bir öpücük daha kondurdum. "Bana ihtiyacın olursa ara. Elimden geldiğince çabuk döneceğim. Sadece bugünü atlatmamız gerekiyor. Odaklanman gereken tek şey bu."

Elle'yi o dağ gibi pislikle tek başına baş etmesi için bırakmak istemiyordum ama açılıştan bir saat önce Chainse geldiğimde

Hennessy'nin arabası ara sokağa park etmişti, bunun ona telefonda söylemeye tercih edileceğini biliyordum.

Cuda'nın kapısını kapattım ve depoya döndüm. Üst kapı aşağıdaydı, servis kapısı kapalıydı ve kilitler sağlamdı. Bu Elle'le konuştuğumuz şeyi pekiştiriyordu. Mathieu'nün Charger'ı çalması en mantıklısıydı.

Hennessy arabasından indi ve telefonuna birkaç emir verdikten sonra görüşmeyi sonlandırıp bana doğru yürüdü. Binanın dışını inceledi.

"Bir hırsızlık olayına benzemiyor."

Kilitleri açtım ve alarm paneline gidip kodu girmeden önce kapıyı açtım. Hennessy beni içeride takip etti.

Diğer tüm arabalar yerlerinde duruyordu, bisikletler de öyle. Başka hiçbir şey eksik değildi.

"Başka bir şey gitti mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hiçbir şey yok." "İçeriden mi?"

"Öyle görünüyor."

"Senin kızın olmadığını varsayarsak."

Gözlerim ona kaydı ve bir kahkaha attım. "Hayır. Elle değildi." "O zaman diğer çalışanınız, çocuk?"

"Öyle olmalı."

"Hiç şaşırmışa benzemiyorsun, Lordum."

"Çünkü şaşırmadım," diye cevap verdim, onun kısılmış gözleriyle buluşarak.

"Beni bilgilendirecek misin, yoksa dedektifmişim gibi davranmamı falan mı isteyeceksin?"

Bu yorumu başka bir sabah olsa komik olabilirdi.

Bildiklerimi ona nasıl anlatacağımı düşündüm ve doğrudan söylemenin tek yol olduğuna karar verdim.

"Sanırım cinayet silahını buldum. Bree, Jiminy ve Denton Fredericks için."

Hennessy'nin duruşu anında değişti. Artık rahat değildi; tamamen polisti.

"Bana onu rehin aldığını söyle dostum. Yoksa bu konuda içimde kötü bir his var."

"Katilini de buldum."

Hennessy'nin gözleri beni kıştırdı. "Bunu hemen açıklasan iyi olur, yoksa bir sorunumuz olacak."

"Diyelim ki oto hırsızlığı onun için cinayetten çok daha az hapis cezası demek."

"Çocuk mu?"

"Evet."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Bildiğim her şeyi ona anlattım. Ona silahı, Elle'in Mathieu'nün silahı çantasından alıp yerine koymuş olabileceğinden nasıl haberi olmadığını ve Mathieu'nün nedenini anlattım. Sonunda Hennessy'nin yüzü taş kesilmişti.

"Tam da her şeyi duyduğumu sandığım anda. Artık hiçbir şey beni şaşırtmamalı. Hiçbir şey. Ama *lanet olsun*."

"Biliyorum. Güven bana, biliyorum."

"Merkeze dönmem gerek. Şimdi yapmam gereken bir ton iş var. Silah nerede?"

"Kaçarken onu kaptı. Kayıp olduğunu bildirmemiz gerekiyor ve silah bulunduğunda, Elle'in üzerine kayıtlı olsa bile, onun bu olayla hiçbir ilgisi olmadığı konusunda çok net olmanı istiyorum."

Hennessy endişemi elinin tersiyle itti. "Elbette. Ama yine de gelip nerede bıraktığına ve kaybolduğunu nasıl fark etmediğine dair bir ifade vermesi gerekecek."

Zorla bir kahkaha attım. "O kadının çantasını gördün mü? Ne kadar çok şey taşıdığını biliyor musun? İçine bir köpek yavrusu bile saklayabilirsin ve o yemek için ulumaya başlayana kadar orada olduğunu fark etmeyebilir."

Hennessy'nin tek söylediği "Kadınlar," oldu. "Ama ona, bu işi benim yapacağımı haberleşiriz."

Tekrar kapıya doğru ilerlemeye başladık ve ben bir şey hatırladım. "Silah bende olmayabilir ama test atışını yaptığım mermi bende. Aşağıda poligonda."

Hennessy adımlarının ortasında durdu ve döndü. "Tüm bunların nasıl çözüldüğünü bilmek bile istemiyorum, değil mi?"

Başımı salladım. "Fark eder mi?"

"Bana doğruyu söylediğin sürece fark etmez."

Bakışlarına karşılık verdim ve onu tuttum. "Sana Mathieu'nun sorumlu olduğundan daha az söylemek istediğim bir şey yok."

"Sana inanıyorum. Senin hatan olmadığını biliyorsun, değil mi? Bunu her zaman görüyorum.

-"Bazı insanlar yanlış yaratılmıştır. Hiçbir birikim onları düzeltmeye yetmez."

Yutkundum ve yorumunu omuz silkerek geçiştirdim. Bu olaydaki payımın affedildiğini hissetmem için önümde uzun bir yol vardı. Depoyu kilitledim ve Chains'in arka kapısına yöneldim.

"Hemen döneceğim."

Hennessy arabasına yaslandı. "Yapmam gereken bir sürü arama var. Çocuğun izini bulmalıyım."

Yapılması gerekiyordu ama yine de bu sözleri böbreğime indirilmiş ucuz bir yumruk gibi hissettim.

Arka kapının kilidini açtım, şifreyi girdim ve bodruma yöneldim. Aceleyle merdivenlerden indim ve en alttaki ışığa çarptım.

"Lanet olsun."

Mathieu katlanır sandalyede oturuyordu, Elle'in silahı sağ elinde gevşekçe duruyordu, namlusu yüzüne doğrultulmuştu. Ayaklarının dibinde boş bir şişe duruyordu ve sol elinde yarısı dolu bir beşlik Wild Turkey vardı.

Bana baktı ve gözleri dün gecedен önce hiç fark etmediğim o çılgın ışıkla parladı. Parmak eklemleri kanla kaplanmıştı ve kaşında derin bir kesik vardı.

"Kahretsin, evlat. Sana bir doktor lazım."

Güldü ve paslı sesi cürüflu odada yankılandı.

"Daha çok tehlikeli madde ekibine ihtiyacım olacak," dedi ve silahı kaldırıp eliyle işaret etti.

"Buna gerek yok çünkü silahı yere koyup bana doğru tekmeleyeceksin."

Kıkırdaması bu kez daha boğuktu, çünkü şişeden bir yudum alıyordu. Dudaklarından çektiğinde şişeyi bana doğru uzattı.

"Son akşam yemeğimi paylaşmak ister misin?"

"Mathieu, söylediklerinin hiçbir anlamı yok." Sesimi sakın ve eşit tuttum, beynini odanın diğer tarafına uçurmasını engellemenin bir yolunu bulmak için hızlıca düşündüm. Uzun zamandır ilk kez silah taşıımıyordum. 45'liğim Cuda'nın torpido gözünde duruyordu.

"Bana teşekkür etmeliydin," dedi Mathieu, kelimeleri bulanıklaşarak. "Çünkü sokakta işlerin böyle yürüdüğünü biliyorsun. Birbirimizin arkasını kollarız. Birinin sana saygısızlık etmesine izin veremeyiz, yoksa zayıf düşeriz. Sen yumuşadın,

Tanrım. Senden bunu beklemezdim. Hâlâ şifreyi bildiğini sanıyordum. Şifreyi yaşadığını."

Saçmalamaları sallanan silah ve şişeyle noktalanıyordu. Tek seçeneğim onu ikna etmektir.

"Bunu benim için yaptığını biliyorum, Elle için de. Bizi koruyordun ve bunu anlıyorum." Kelimeleri söylerken bile zihnimde yanlış çınlıyorlardı.

Mathieu başını salladı. "Hayır. Bilmiyorsun. Kurşun yemeyeyim diye böyle konuşuyorsun. Çok geç, dostum. Çok geç. Dün gece yüzünü gördüm. Bu bok için hapse girmeyeceğim. Hücreye girmektense toprağa girmeyi tercih ederim."

"Bunun için bir sebep yok."

Silahı tekrar kafasına dayadı. "Her türlü sebep var. Sen sandığım gibi bir kardeş değilsin. Kimsem yok. Hiçbir şeyim yok." Başparmağı emniyeti kapattı. "Benden bu kadar. Barış yaptım. Paramı çekme zamanı geldi."

Ayak sesleri merdivenleri gümbürdetti ve Mathieu'nun gözleri büyüdü.

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Mathieu Hennessy'nin sesini duyunca silahı bana doğru çevirdi.

"Lanet polisleri getirmişsin." Parmağı tetiğin üzerine kapanırken kolu titriyordu.

Hennessy'ye savaşıma şansı verecek kelimeleri haykırırken göğsüm ağrıyordu. "Buradan uzak dur!"

Ama Hennessy çok ileri gitmiş, kendini doğrudan ateş hattına atmıştı.

"Üzgünüm, polis. İşin bitti."

Mathieu tetiği çekti ve ben Hennessy'ye doğru atılırken silahın sağır edici sesi bodrumu doldurdu.

Hedefimi iskaladığımda kolumda bir ısı yandı ve üç el daha ateş edildi. Beton zemine çarptım ve Hennessy'nin diz çöküp nişan aldığı yere doğru kaydım.

Statik sesler kulaklarımı doldurdu ve elimi omzuma götürdüm. Sadece hafif bir kırmızı leke çıktı.

"Lanet olsun. Seni hakladı." Hennessy silahını kılıfına sokup tişörtümün kolunu yaramdan uzaklaştırırken kelimeler boğuk geliyordu.

"Zar zor," dedim. "Bunun için endişelenme."

Çünkü endişelenmiyordum. Bu benim ilk kıl payı kurtuluşum değildi, ama Tanrı'nın izniyle sonuncusu olacaktı.

Hayır, gözlerim Mathieu'nun buruşmuş bedenindeydi. Etrafında, çimentonun üzerinde kan birikmişti bile. Az önce olanların gerçekliği yüzüme sertçe çarptığında safralarımı yuttum.

Hennessy bakışlarımın yönünü yakaladı. "Özür dilerim Lordum. Başka seçeneğim yoktu. Önce o ateş etti."

Kulaklarımdaki uğultu azalmaya başlamıştı. "Yapma. Biliyorum. Bu bodrumdan canlı çıkmaya niyeti yoktu."

Şokla gözlerimi Mathieu'den ayırmadım ve Hennessy'nin söylediklerini zar zor dinledim.

Dünün mutlak çılgınlığı bugünün olayları tarafından ezildi. Bir yanım Mathieu'yü her açıdan hayal kırıklığına uğrattığımı düşünmeden edemiyordu,

Bir yanım Hennessy'nin daha önce söylediklerini anladı: Bazı insanlar yanlış yaratılmıştı. Mathieu'nun gözlerindeki delilik, tanıdığımı sandığım çocuk değildi. Her nasılsa onun gözlerinin ardında her zaman var olan iyiliğe bakmıştım.

Düşüncelerim Hennessy'nin elini uzatmasıyla bölündü. "Gel hadi. Buradan siktir olup gidelim ki teknisyenler olay yerini koruyabilsin. Yoldalar. Kolunu kontrol etmek için bir otobüs geliyor."

Elini tuttum ve ayağa kalktım. "Ambulansa ihtiyacım yok. Sadece bir sıyrık."

Hennessy omuz silkti. "Seçim senin. Ben sadece işimi yapıyorum."

Söylenmeyenleri neredeyse duyabiliyordum: *Ve bazı günler işimden nefret ediyorum.*

"Bunun için soruşturulacağım, bu yüzden merdivenlerden inmeden önce ve sonra neler olduğuna dair tam bir ifade verirsiniz memnun olurum."

"Gerçeği öğrenecekler. Önce sana ateş etti. Kahretsin, bana ateş etti."

Merdivenleri onun arkasından çıktım ve yaşadığım sürece bu bodrumun hep lekeli kalacağını düşündüm. Kurduğum düzenle, ateşli silahlar kimlik ekipmanı ve poligonla o kadar gurur duyuyordum ki. Ve şimdi... şimdi buraya bir daha asla adım atmak istemiyordum. Burası lanet bir suç mahalliydi.

Chains bugün ya da muhtemelen yakın zamanda açılmayacaktı.

Rakamlarım çok hızlı bir şekilde kırmızıya dönecekti ama bu gerçek az önce olanlarla kıyaslandığında önemsiz kalıyordu. Gururumu ayaklar altına alıp kardeşime gelecek ay ödeme yapamayacağımı itiraf etmek bunun yanında hiçbir şeydi. Müşterilerim bunu atlatacaktı. Hayat devam edecekti.

Çoğumuz için.

Ara sokağa girdiğimizde bir ziyaretçimiz daha vardı.

Rix.

"Arabamı almaya geldim," dedi selamlarken. "Charger'da karar kıldım."

Anne. Piç kurusu. Gezegendeki en boktan zamanlama.

"Bu iyi bir zamanlama değil."

Rix koluma daha yakından baktı. "Sana ne oldu böyle?"

"E n d i ŝ e l e n m e n i gerektirecek bir şey yok. Ama etrafının polisler tarafından sarılmasını istemiyorsan, acele etmelisin."

Hennessy arka kapıdan çıkıp ara sokağa girdi. Rix'in gözleri onun üzerindeydi.

"Görünüşe göre burada zaten bir tane var."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Rix," dedi Hennessy.

"Bir polis görmenin iyi olduğunu hiç söylememiştim," diye karşılık verdi Rix.

"O zaman yola devam etsen iyi olur, çünkü bizden çok daha fazlası olmak üzere."

"Ne oldu lan burada?"

"Seni ilgilendirmez dostum."

"Bu mahallede olan her şey beni ilgilendirir." "Bugün değil."

Rix Hennessy'nin yüzüne baktı. "Polis olduğun için benden çok daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?"

"Polis olduğum için değil."

Hennessy'nin çelik gibi taşakları olduğu kesindi. Ama Rix'in az önce ne olduğunu bilmesine gerek yoktu. Yakında öğrenecekti.

"Araba konusunda yakında sana döneceğim. Bu tartışmayı başka bir güne bırakalım."

Rix ikimize de baktı ve çenesindeki tık taklardan karanlıkta kalmaktan nefret ettiği belliydi.

"Neler olup bittiğini öğreneceğimi biliyorsun. Kaynaklarım var. Bir polisten bilgi almama gerek yok."

"O zaman dediğim gibi, yola çıksan iyi olur," diye cevap verdi Hennessy, ara sokağa giren polis aracının lastiklerinin altında kırık kaldırım çıtırdarken.

Rix bana bir çene hareketi yaptı ve arabasına doğru yürüdü. "İrtibatta olacağım."

Başımla onayladım ve Hennessy'yle birlikte onun Caddy'sini çalıştırıp uzaklaşmasını izledik.

Birkaç dakika sonra ikinci bir polis aracı ve ambulans ara sokağa girdi ve ben de kendimi olacaklara hazırladım.

"ANNE, UYANDIN MI?"

Bu aptalca açık ifadelerden biriydi, ama şaşkınlığım beni alt etti ve ağzımdan kaçırıldı. Annem yemek masasında oturuyordu, bir eliyle çay fincanını dudaklarına götürüyordu. Saat daha dokuzdu ve yıllardır bu kadar erken kalkmadığını sanıyordum.

"Bugün planlamam gereken bir cenaze var." Kelimeleri netti, ağzında gevelemeye dair hiçbir ipucu yoktu.

"Biliyorum. Yardım edebilir miyim diye bir bakayım dedim."

"Cenaze müdürünü aradım bile. Her şeyi gözden geçirmek için bir saat içinde eve gelecek."

Rahibi aradığını söylememesine şaşırmıştım. Tereddütle, "Peder Benedict'i aramamı ister misin?" diye sordum.

Annemin gözleri bana döndü. "Ne için?" "Ayin hakkında konuşmak için mi?"

Başını salladı ve çayını yudumladı.

"O adam ayin yapılsa da yapılsa da cehenneme gidecek. Ama sanırım... eğer bir ayin yapmazsak insanlar konuşacak. İstedğim son şey insanların daha fazla konuşması." İnsanların *benim yüzümden* konuşacak çok şeyi olduğuna dair alaycı bir yorum bekliyordum ama o ekledi: "Margaux bana kütüphaneye ne yaptığımı söyledi. Dün gece bütün mahallenin dikkatini çekmiş olmalıyım."

Söyleyiş tarzına bakılırsa, yaptıklarını hiç hatırlamıyor gibiydi. Belki de hatırlamıyordu. Tam olarak bir kez zil zurna sarhoş olmuşum ve bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyorduk.

"Hiç dikkat çekmedin anne. Burada olan tek kişi Doktor Monroe'ydu. Seni sakinleştirmek için geldi."

Zaten çizilmiş olan yüzü daha da soldu. "Onu neden çağırdın ki? O kadar insan varken, neden *onu* aradın?"

"Doktor olduğu için mi?" Cevabım daha çok bir soru gibi gelmişti.

Çay fincanını bir takırtıyla tabağa indirdi. "Bir kadın en iyi halinden başka bir haldeyken asla bir erkek tarafından görülmemeli. Bu yaptığın hiç iyi olmadı Eleanor."

Hiddeti beni şaşırttı. "Özür dilerim anne. Başka ne yapacağımı bilemedim."

Çay fincanına tekrar uzanırken eli titredi. "Oh iyi. Sanırım neyle karşı karşıya olduğunu bilmeli."

Nefesim kesildi. Evet, bu mümkündü, çünkü ben yaptım. "Ne?"

Bana baktı ve bunun bir tür çarpık deja vu olduğunu hissettim.

-Babam öldükten birkaç hafta sonra, bir hafta sonu üniversiteden beni eve çağırdığında ve eve geldiğimde nakliyecilerin tüm evi paketlediğini gördüğümde olduğu gibi. İşte o zaman yeniden evleneceği bombasını patlatmıştı. Her nasılsa bu duyuru, eşyaların daha çabuk toplanması için odamdan atabileceğim bir şey olup olmadığına karar vermemi istediği gerçeğinin yanında ikinci planda kalmıştı. Birinin kalbinizi söküp çıkarmasının ardından gelen bir yumruk gibiydi. Şimdi de bu mu?

"Anne, yeniden evleneceğini mi söylüyorsun? Şimdi mi?"

Doğruldu. "Ne istersem onu yaparım Eleanor. Ve bu sefer evlenmeyeceğim. John'u kara dulun kaderine mahkum etmek istemiyorum."

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Ben yetişkin bir kadını ve on yılı aşkın bir süredir kendi yarattığım bir cehennemde kapana kısılmış durumdayım. Baban öldükten sonra beni bekletmeye çalıştı ama yapamadım. Artık çok fazla güzel yılım kalmadı, bu yüzden onları en iyi şekilde değerlendireceğim."

"Ama anne, ya-"

Kapının çalınması kekelediğim sözlerimi böldü. Cenaze müdürü erken mi gelmişti?

Margaux'nun sesi fuayeden geliyordu ve ayak sesleri kapıdaki kişinin geldiğini işaret ediyordu.

Ama gelen cenaze müdürü değildi. Daha önce hiç görmediğim bir kadındı. Benim yaşlarımıdaydı ve düzgün siyah bir takım elbise giymişti.

İçeri girdiğinde annem ayağa kalktı. "Eleanor, bizi biraz yalnız bırakabilir misin?"

Ayağa kalktım ve kadından anneme baktım. *Neler oluyordu?* Ama annem herhangi bir açıklama yapmadı ve ben hâlâ onun Doc Monroe hakkındaki itirafının etkisindeydim. Yemek odasından çıkıp mutfağa doğru ilerledim. Ben içeri girdiğimde Margaux önlüğünü bağlıyordu. şu anda doktorla ilgili yapabileceğim bir şey yoktu ama az önce kimin geldiğini ğrenebilirdim.

"Kimdi o?" Margaux'ya sordum. O bilmiyorsa kimse bilemezdi.

Margaux cevap vermeden ocağa döndü. Dönüşünü beklediği anlaşılan bir tavanın altındaki ocağı yakmak için kumandaya bastıktan sonra içine  yumurta kırdı ve üzerlerine tuz ve biber serpti. Cevabını yarı sabırla bekledim.

"Bu, dünyada işlerin yoluna girmesiydi."

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordum. Çünkü ciddi bu ne anlama geliyordu?

"Annenle uzun zamandır grşmediğinizi biliyorum ama onun için işler senin bildiğinden daha zor."

"Sanırım bunu biraz biliyorum."

"Bu sabahki buluşma annenin güçlü bir kadın olduğunu ve halledilmesi gereken bir sorunu olduğunu kabul etmeye hazır olduğunu kanıtlıyor."

Aklım başımdan gitti. "Bir dakika. Yani... bana o hatunun kim olduğunu söyle."

Margaux bir spatula kaptı ve yumurtaları kontrol ettikten sonra ařırđ kolay mükemmel olmaları için çevirdi. Sonunda bana döndü.

"İkimiz de içkinin kontrolden çıktığını biliyoruz. Kalıcı bir hasar vermesini önlemek için elimden geleni yaptım... ama Tanrım, ocuğum, o adamla yaşamak zorunda değildin. Bana annene davrandığı gibi davransaydı, bulabildiğim her şişenin dibini bulurdum."

Çok şey görmüştüm. Onunla her karşılaştığımda tam bir pislik olmuştu. Ama zel hayatında daha mı kötüydü? Tahmin etmiştim ama hiç bilememiştim. Ama pislikler yakın çevrelerinde nadiren dzelirlerdi. şimdi neyi kaçırdığımı merak ediyordum.

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Ona kendi aklı yokmuş gibi davrandılar. İlk günler en kötüsüydü. Onu kırması uzun sürmedi. Ağzından çıkan her kelime onu daha küçük parçalara ayırıyordu. Doğru yapabileceği hiçbir şey yoktu ve her fırsatta bunu ona söylerdi."

"Ama-"

"Ama şeytanlarımızla farklı şekillerde başa çıkıyoruz. Hepimizin kurtulması gereken zincirleri var; bazıları diğerlerinden daha güzel olabilir." Kapı girişine doğru başını salladı. "İşte buradaki annen özgürlüğüne kavuşuyor. Bu sabah yataktan kalkmasına yardım ettiğimde bana söylediği ilk şey, cenaze biter bitmez yardım almak için bir tesise kaydolacığıydı. O adamın hayatını yeterince mahvetmesine izin verdiğini ve artık geri alma zamanının geldiğini söyledi."

Hayatta olmaz.

"Ciddi misin sen?"

"Kalp krizi kadar ciddiylim. Ve destekleyici olsan iyi edersin, çocuğum. Bununla yüzleşmek onun için kolay değil."

"Kesinlikle destek olacağım. Yani, onu ikna etmeyi kendim planlamıştım. Bir yer falan ayarlamıştım."

Margaux'nun gülümsemesi pekmez gibi yavaştı ama bir kez hareketlenmeye başladığında muhteşemdi.

"Güzel. Annenin tarafında olmana sevindim. Bunca yıldır sizi anlaşmazlıklar içinde görmek yaşlı Margaux için çok zor oldu. Annenin kaç gece bana senin ve onun hayatını nasıl mahvettiğinden bahsettiğini anlatamam."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sadece Denton'la bu kadar hızlı evlenince kırbaçlandın ama başka ne yapacağını bilmiyordu. Eğitim yok, beceri yok, bir sürü borç ve ödenmesi gereken bir üniversite. Annen o anda nasıl yapacağını bildiği tek seçimi yaptı. O süslü okulu bırakmak zorunda kalacağından ve senin de onun kadar kötü durumda olacağından endişeleniyordu. Senin için bunu istemedi. Devam etmeni ve daha iyisini yapmanı istiyordu."

Suçluluk duygusu içimde katlanarak arttı. Onun böyle hissettiğini ya da üniversite masrafları için endişelendiğini bilmiyordum. "Tüm üniversite masraflarımı vakfımın karşıladığını sanıyordum. Para oradaydı."

Margaux başını salladı. "Doğru yazılmamıştı. Avukatlar tek kuruşunu bile kullanamayacağını söylediler, senin okul masrafların için bile. Sen yirmi bir yaşına gelene kadar tamamen kilit altındaydı."

Kontrolü ele geçirmeden önce neye harcanıp harcanmadığını kontrol etme zahmetine bile girmedğim kadar para vardı.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye fısıldadım.

"Gerçek olduğunu düşündüğün şeyi yargılamak kolaydır. Çoğu zaman fark ettiğinizden çok daha çarpıktır."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ne hissedeceğimi bilemedim. Yıllardır içimde biriktirdğim ve son zamanlarda bir kenara itmeye çalıştığım tüm kırgınlık, incinmişlik ve öfke kaybolmaya başladı.

Koridorda topuk sesleri duyuldu ve sesler taşındı. Annem misafirine kapıyı gösteriyordu ve cenaze müdürü de birazdan burada olacaktı. Planlamamız gereken bir cenaze töreni vardı ve benim de düzeltmem gereken on yılı aşkın varsayımlarım vardı.

Ön kapı kapandığında annemle fuayede karşılaştım. Kelimeler boğazımı tırmalıyordu ve onları tutmak mümkün değildi.

"Bilmiyordum. Denton'la hep para için evlendiğini düşünmüştüm, benim için değil..."

Annem birkaç dakika bana baktı. "Ben yapmam gerekeni yaptım. yap."

"Ama-"

"Her zaman en iyi anne olmadım, ama bazı şeyler vardı ki feda etmeye hazır değildi. Senin geleceğin de bunlardan biriydi."

Sözleri beni şaşkına çevirdi. Konuşmak için ağzımı açtım ama o devam etti.

"Baban öldüğü için zaten yıkılmıştın. Borçlar yüzünden her şeyimi kaybedeceğimi biliyordum. Bildiğin hayatın her bir parçası yok olacaktı. On sekiz yaşında olabilirdin ama pek çok açıdan hâlâ bir çocuktun. Küçük kızım, hayatındaki en önemli adamı, babasını kaybetmişti ve tanıdığı her şeyin bir anda elinden alınmasını istemiyordum. O okula girmek için çok çalışmıştın ve baban seninle gurur duyuyordu. Orayı bırakıp başka bir yerde yeniden başlamanıza neden olarak ikinizi de hayal kırıklığına uğratamazdım. Bir yolunu bulmaya kararlıydım... ve sonra Denton'la tanıştım."

Gergin bir hareket olduğunu anladığım bir şekilde saçlarını düzeltti.

"Anne, açıklamak zorunda değilsin-"

"Bırak da hepsini anlatayım

Eleanor." Ağzımı kapattım.

"Denton sosyetik bir eş istiyordu. İtibarını yükseltecek ve onu ambulans kovalayıcılığından zirveye çıkaracak birini. Parası vardı, benim de soyum sopum. Bana reddedemeyeceğim bir pazarlık teklif etti: tüm borçları kapatacak ve senin üniversite masraflarını karşılayacaktı, tek yapmam gereken doğru tanıştırmaları yapmak ve ruhumu Şeytan'a satmaktı." Elimi kavradı. "Ama kendine güçlü bir gelecek kurma şansına sahip olman için yapmayacağım şey yok. Asla bir erkeğe bel bağlamak zorunda kalmayacağın bir gelecek. Asla benim kadar savunmasız olmayacağın bir gelecek."

Mutfakta kristalleşmeye başlayan anlayış yerine oturdu. "Ve ben bunu boşa harcamak için kendi yolumdan gittim." Prestijli olmayan bir dizi işimi ve bunları sürekli annemin ve Denton'ın yüzüne nasıl vurduğumu düşündüm. "Benden bir şey olmamı istedin... daha iyisini yapmamı... ve ben bunu boşa harcadım." Utanç içime işledi ve gözyaşları dökülmeye başladı.

"Sen inatçı biriydin. Her zaman öyleydin." "Çok üzgünüm anne. Çok, çok özür dilerim."

Kollarını açtı ve ben de on yılı aşkın süredir yapmadığım bir şeyi yaptım: Kendimi onların içine attım. Küçük bir kızken olduğu gibi bana sıkıca sarıldı. Tekrarladım, "Çok üzgünüm anne." Geçmiş görmek sadece yirmi-yirmi değil, duygularınızı kesip biçmek için bir pala da taşıyordu.

"Burada üzgün olan tek kişi sen değilsin. Benim de sana bir özür borcum var. Uzun zamandır kendi kızgınlığımı taşıyorum."

"Çünkü şımarık bir çocuk gibi davrandım ve yaptığın fedakârlığı boşa harcadım."

Annem geri çekildi ve gözlerine baktı. "Hepimiz kendi seçimlerimizi yaparız. Sen kendi nedenlerin için kendi yolunu seçtin, ben de kendi yolumu seçtim. Ve seçtiğim yolun bir kısmı iyi bir yol değildi. Ben... ben bir alkoliğim. Bu benim savaşımam gereken şeytanım ve onunla yüzleşmemin zamanı geldi."

Onu tekrar kendime doğru çektim. "Özür dilerim. Sanki-"

"Sakın benim sorunlarımın senin suçun olduğunu söyleme. Ben yetişkin bir kadını ve artık kendimi sürücü koltuğuna oturtmak yerine sorunumun hayatımı kontrol etmesine izin verdiğimi kabul edebilirim. Cenazeden sonra bir aylığına uzaklara gideceğim. Martine'in anlattığına göre, bu süreçte affetmek için bolca zamanımız olacak. İlk adımı attığımızı bilmek

Şu anda atacağımız bir adım ilerlememizi kolaylaştıracaktır. İkimizin de hak ettiğimiz geleceğe sahip olabilmemiz için geçmişi geride bırakmanın zamanı geldi."

Fuayede durup birbirimize tutunurken ve yıllar süren yanlış anlamalar ve iletişimsizlikler nedeniyle kaybolan ve zarar gören şeylerin bir parçasını geri kazanırken zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Birbirimize nasıl hissettiğimizi hiç söylemediğimiz için çok zaman kaybetmiştik. Annem haklıydı; geçmişi bırakmanın ve geleceğe odaklanmanın zamanı gelmişti.

LORD birkaç saat boyunca geri dönmedi ve mesajıma sadece cevap verdi: *İşler karıştı. Eve döndüğümde sana anlatacağım.*

Onun ağır ve belirgin ayak seslerini duyar duymaz, yemek menüsünü düzenlediğim kütüphaneden koşarak çıktım. Kendimi kollarına attığım anda başını kaldırıp baktı.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun." Saçlarımın kokusunu içine çekti ve beni kemiklerimi kıracak kadar sıkı.

"Seni seviyorum," diye ağızından kaçırdım.

Lord'un başı yukarı kalktı ve gözleri benimkilerle buluştu. "Şu anda bunu duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin. Ben de seni seviyorum Elle. Hem de çok." Beni göğsüne bastırdı ve ben de ona sarıldım.

Orada, onun kollarında, paramparça olmuş parçalarımın geri kalanı, kırılmadan öncekinden daha güçlü bir şekilde bir araya geldi.

Lord sonunda beni ayağa kaldırdığında, bir elini kaldırdı ve bir parmağını yanağımda gezdirdi.

"Ağlıyormuşsun."

Belli ki makyajımı onarma işim düşündüğüm kadar iyi olmamıştı.

"Evet. Annem ve ben... bazı şeyleri çözdük."

Yüz hatları yumuşadı. "Bunu duymak güzel. Gerçekten iyi. Rehabilitasyon hakkında konuştunuz mu?"

"Çoktan kararını verdi. Cenazeden sonra gidecek. Yarın bu arada. O piçi bir mezara koyup hayatına devam etmek istiyor. Kendi sözleri ama bence uygun."

"Bu da iyi." Yüzündeki gülümseme gözlerine ulaşmadı. "Ne oldu? Başka arabalar da çalındı mı?"

"Hayır. Sadece bir tane." İki eliyle ensesini kavradı ve gözlerini tavana dikti.

"Ya Mathieu?"

Lord bana baktı ve gözlerindeki acı beni delip geçti.

Ona doğru bir adım attım ve kollarımı bir kez daha ona doladım. "Ne kadar kötü?" Fısıldadım.

"Gerçekten çok kötü."

Elleri omuzlarıma yerleşti ve başımı kaldırıp ona baktım.

"Mathieu öldü."

Kalbim acıyla sıkıştı. "Kaza yüzünden mi?"

Lord başını salladı, yutkunurken boğazı çalışıyordu. "Hennessy'nin kurşunu yüzünden."

Elimi ağzıma götürdüm. "Aman Tanrım. Ne oldu?"

Lord bana her şeyi anlattı - ya da en azından paylaşmaya istekli olduğu her şeyi. Hikâyeyi anlatırken gözlerindeki çaresizlik ve suçluluk duygusu kalbimi paramparça etti.

Alnını kırıştıran çizgileri düzeltmek için uzandım. "Bunu sen yapmadın. Mathieu'nun yaptıklarından sen sorumlu değilsin. O bu seçimleri kendi özgür iradesiyle yaptı."

Lord elini bileğime doladı. "Ama ben olmasaydım asla bu duruma düşmezdi."

"Biz," diye hatırlattım ona. "Jiminy ve Denton'ı benim yüzümden hedef aldı. Bunu senin yüzünden asla yapmazdı. Yani eğer bunun suçunu sen üstleneceksen, o zaman yarısından fazlasını ben üstleneceğim."

Lord elimi dudaklarına yaklaştırdı ve avucuma bir öpücük kondurdu. Öpücüğü indirdiğinde bırakmadı. "Hayır, bunun senin hatan olmasına imkân yok. Bu çok açık."

"O zaman bunun senin hatan olmadığı da çok açık." Onun hareketini taklit ederek elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Ve sana bu gerçeği hatırlatmaya devam edeceğim. Kendi yolumuzu kendimiz seçeriz. Sen farklı bir yol seçebilirdin, ben de öyle. Ama... Mathieu'da eksik olan bir şey vardı. Çünkü onun yaptığı şey, senin durdurabileceğin bir şey değildi."

Birkaç uzun an geçti ama sonunda, "Mantiken biliyorum ama buna inanmam biraz zaman alacak," diye cevap verdi. Elim sıkıldı. "Peki, şimdi ne olacak?"

Bu güzel bir soruydu ve benim verebileceğim tek bir yanıt vardı. "Bırakacağız ve ilerleyeceğiz."

Annemi rehabilitasyona götüren arabayı izlerken RAB YANIMDA DURDU. Bütün hafta boyunca yanımda durduğu gibi bugün de yanımda durdu - kayam olarak. Ben de onun için aynı şeyi yaptığımı düşünmek isterdim. Mathieu ve Denton'ın ölümlerinin ardından yaşananlarla başa çıkmak bizi yeni bir döneme sokmuştu. Birlikte atlattık ve diğer taraftan daha güçlü çıktık. Mathieu'yu defnettikten sonra yıkıldığında o na sarılmıştım. O benim tüm yüklerimi taşıyabilecek ve asla tökezlemeyecek bir adamdı ve ben de onun yükünü üstlenmiştim.

Lord parmaklarını benimkilere geçirdi ve beni kendine doğru çekti. "Birkaç günlüğüne şehir dışına çıkmaya ne dersin?" "Kulağa harika geldiğini söyleyebilirim ama Chains ne olacak?"

Dükkân henüz açılmamıştı.

"Biraz daha kapalı kalmasına razıydım ama Con hizmet teklif etti. Birkaç gün o bakacak, böylece biz de rahat bir nefes alabileceğiz."

Gülümsedim. "Tamam."

"Güzel. Bu beni seni kaçırmak zorunda kalmaktan kurtardı."

Parmağımı dudaklarıma götürdüm ve yeniden düşünüyormuş gibi yaptım. "Bir daha düşündüm de, bence bu berbat bir fikir. Muhtemelen kaçırılmam gerekiyor."

Lord eğildi ve bir kolunu belime dolayarak beni omzunun üzerinden kaldırdı.

"Sorun değil. Çantanı çoktan hazırladım zaten."

Ona bakmak için başımı çevirmeye çalıştım ama bulunduğum yerden bunu yapmak imkânsızdı.

"Sen ne?"

"Hayır cevabını kabul etmedim. Kaçırılma kısmı gerçekten bir şaka değildi."

Bir kahkaha patlattım ve bu ses beni günlerdir hissetmediğim kadar hafif ve canlı hissettirdi. "Seni sevmemin başka bir nedeni daha olduğunu biliyordum."

Onun yanıtı avucunu kığıma bir *şaplakla* indirmek oldu. "Bu ne içindi?"

"Çünkü bunu da seviyorsun."

Lord beni Cuda'nın yanına yere indirdi ve kapıyı açtı. "İçeri gir."

Arabaya binmek yerine kollarımı boynuna doladım ve yüzünü kendime doğru çektim.

"Önce beni öp, piyon yıldızı."

Dudakları benimkilerle buluştuğunda, ona karşı hissettiğim her şeyi öpücüğün içine koydum.

Sonunda uzaklaştığımda bana baktı. "Verdiğim en iyi karar seni işe almaktı." "Çünkü seni ben yarattım."

Gülümsedi ve bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdı. "O zaman sanırım seni kovmamak da verdiğim en iyi karardı."

"Seni düzeltmek gibi olmasın ama bunu yapmana da izin vermedim," dedim, dudaklarım bir sırtışa dönüştü.

"İnatçı kadın. Nasıl bu kadar şanslı olabildim?"

"Belki de Zincirler'in kapısına serpilmiş vudu büyüsü yüzündendir... ama ben bizi babamın bir araya getirdiğini düşünmek istiyorum. Beni sana onun saati gönderdi, yani sanırım hem ona hem de anneme teşekkür etmeliyim."

"Bu açıklama benim için gayet uygun. Şimdi gidelim buradan."

Yolcu koltuğuna ve tekrar Lord'a baktım. "Benim sürmeme ne dersin?"

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü ve cebinden anahtarları çıkarıp elime bıraktı. "Anahtarları sadece senin için veririm, tatlı şey. Ne zaman istersen."

Beni sürücü tarafına götürüp kapıyı açarken parmaklarımı anahtarların etrafına kapattım.

Direksiyonun arkasına geçtim ve onun yolcu koltuğuna geçmesini bekledim. Koltuk.

Anahtarı çevirirken Hemi'nin çıkardığı gürültüye sırtıttım. "Bir dahaki sefere Eleanor'u alıyoruz," dedim.

"Anlaştık," diye yanıtladı Lord.

Geri vitesle taktım ve iki elimi direksiyona doladım; yanımdaki adamlarla birlikte dünyayı ve geleceğin sunacağı her şeyi fethetmeye hazırdım.

EPILÖGUE

"Burada ne işi var ?" Elle, etrafımızda devam eden partinin kahkahaları ve genel gürültüsü arasında bana fısıldayarak bağırdı. Daha iyi görebilmek için yana doğru bir adım attı ve ben de beklenmedik bir şekilde Pontchartrain Gölü'ne dalmasını engellemek için kolumu ona doladım.

"Vay canına, tatlı şey. İskelen bitmek üzere," diye mırıldandım kulağına.

Ayaklarına baktı ve kenarın sadece birkaç santim uzakta olduğunu fark edince bana daha da yaklaştı.

"Kahretsin. Bu çok yakındı."

Onu daha sıkı kavradım. "Düşmene asla izin vermem. Seni tuttuğumu biliyorsun. Her zaman."

Elle iç çekti ve elini göğsüme bastırdı. "Böyle şeyler söylediğinde sana tırmanmak istememe neden oluyorsun. Bu da bir sorun, çünkü ben seyircilerden hoşlanan biri değilim."

Diğer elimi kışını avuçlamak için indirdim. "Sanırım planladığımdan daha erken ayrılacağız."

Kalabalığın arasından tekrar görebilene kadar elimden kurtulmaya çalıştı -bu kez rıhtımın kenarından uzak duruyordu-. "Henüz gidemeyiz. Lucas Titan'ın neden burada olduğunu anlayana kadar da gidemeyiz. O pisliği kim davet etmiş olabilir ki?"

Sonunda onun bakışlarını cesetlerin arasından takip ederek uzun boylu, siyah saçlı bir adamın durduğu yere geldim. "Onu Vanessa davet etti," dedim ona.

Elle'in gözleri benimkilere kaydı. "Neden?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunun bir bağış toplama etkinliği olduğunu unuttun mu? Ve muhtemelen şehirdeki en derin cebe sahip kişi o değil mi?"

Bu gece Boks için Biralılar etkinliğimizin ilkiydi. Temel olarak, Louisiana Eyaleti'nin dört bir yanından bir düzine el yapımı bira fabrikası tarafından bağışlanan ve sunulan numunelerle insanları sarhoş ettik ve canlı bir açık artırma düzenledik. Vanessa'nın bağlantıları -ve Elle'in- konuk listesi oldukça lanetliydi.

Etkileyici. Boks programımızı genişletmeye başlamak için bu gece yeterince para kazanacağımızı umuyorduk. Mathieu'nun yaptıkları ve ölümü özgüvenimi sarsmış ve çocuklardan uzaklaşmışım. Con beni rahat bırakmıştı ama bunun onu çok rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Ama biraz ruh araştırması ve Elle'den birkaç İsa'ya gel konuşması uzun bir yol kat etti. Sonunda bana söylediklerine inandım: Bu benim durdurabileceğim bir şey değildi. Hepimiz kendi seçimlerimizi yaptık. Mathieu kendi seçimini yapmıştı, ben de kendi seçimimi yapıyordum.

İlerliyordum. Geçmiş ve değiştiremeyeceğim şeyleri geride bırakıyordum. Gelecek parlak ve fırsatlarla doluydu. Mathieu'yu hayal kırıklığına uğratmanın verdiği suçluluk duygusunun beni başkalarına yardım etmekten alıkoymasına izin vermeyecektim. Ve bu doğrultuda, Zincirler'in bir rehinci dükkânından çok daha fazlası olduğunu görmeye kararlıyım. Buranın bir mahallenin kalbi haline geldiğini görmek istiyordum - insanların zor durumda kaldıklarında gelebilecekleri bir yer - sadece maddi yardım değil, bir topluluğun yardımını da arıyorlardı. Artık benim için her şey kâr-zarar meselesi değildi; başarılı olmak ama bunu başkalarının zararına yapmamaktı. Sadece rehin vermeyecek, alıp satmayacaktık. İhtiyacı olan insanları, onlara yardım edebilecek kaynaklarla buluşturmaya başlayacaktık. Ve bu kaynaklardan biri de spor salonuydu. Bu çocukları sokaklardan kurtarmak için dövüş bel bağlamamız garip görünebilir, ancak bu yumruk atmayı öğrenmekten daha fazlasıydı - disiplini öğrenmek ve onlara uğruna çalışacakları bir şey vermektir - yani, bazı çocukların zaten aldığı gibi üniversite bursları.

Elle elimden tuttu ve beni rıhtımdan aşağı çekti. "Açık artırma başlıyor. Vanessa'nın bir emlak satışında bulup bağışladığı harika bir Chanel çanta var ve program için para toplamak adına ve moda adına ona teklif veriyorum. Yve ve Dirty Dog da harika bir vintage Metallica tişörtü bağışladılar, onu da almak için sabırsızlanıyorum - belli ki daha fazla para toplamak için ve ben onu senden çıkarana kadar içinde çok seksi görüneceğin için."

Beni kalabalığa doğru sürüklemesine izin verirken güldüm - çünkü açıkçası bu kadının beni istediği yere sürüklemesine izin verebilirdim.

Gecenin geri kalanı devam etti ve tahmin edilebileceği gibi Elle çantasını ve tişörtünü aldı. Tahmin edilemeyecek bir şekilde Lucas Titan, Con'la boks dersi için bir milyon dolar teklif etti.

Con'un ringde onun ağzını burnunu kırmaması için milyon dolarlık bir itidal gerekirdi - ki Titan'ın amacının da bu olduğundan emindim. Ya

Ya da hâlâ görülecek bir hesabı varmış gibi hissediyordu. Ne olursa olsun, bu özleyeceğim bir şey değildi.

Eve dönerken Shelby'de -hâlâ içki içmediği için arabayı Elle kullanıyordu- ona "Chains'e tam ortak olma konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Kırmızı ışıktaki yavaşlayarak durdu ve başını bana doğru çevirdi. "Ciddi misin?"

"Tabii ki evet."

"Ortak mı? Yani, eşit söz hakkına sahip ve oyuna dahil mi?" "Aynen öyle."

"Bu konuda bana güveniyor musun? Sarhoş değilsin, değil mi?"

Işık yeşile döndü ama hızlanmadı çünkü elimi yüzüne götürmüş ve parmaklarımı yanağında gezdirmiştim. "Sarhoş değilim. Ve sana her konuda güvendiğimi çok iyi biliyorsun."

Derin bir nefes almadan önce avucuma bir öpücük kondurmak için yüzünü çevirdi. "Açıkçası tek cevabım *kesinlikle evet*. Ve belki bir soru daha."

"Vay canına, tatlı şey."

"Bunun ne kadar *destansı* olacağına dair bir fikrin var mı?"

"Oh, bundan hiç şüphem yok." Elle'le olan geleceğimin her parçası destansı olacaktı. Daha azıyla yetinmemize izin veremezdim.

Elle hızlandı ve lanet olası gün batımına doğru yola çıktık.

THE END

Lucas Titan'ın hikâyesi *Beneath These Scars*'ta devam edecek. Özel ön gösterimler de dahil olmak üzere en son haberleri takip etmek için [haber bültenime](#) kaydolun!

Ayrıca, eğer vaktiniz varsa, *Beneath These Chains* için bir yorum bırakmayı düşünürseniz inanılmaz minnettar olurum. İyi ya da kötü, eleştiriler yazarlara tahmin ettiğinizden çok daha fazla yardımcı oluyor. İncelemenizin linkini meghanmarchbooks@gmail.com adresine e-posta ile gönderirseniz, size kişisel bir notla teşekkür etmek isterim.

About Beneath These Scars

Ben nefret etmeyi sevdiğiniz adamım.

Hayatımdaki her hikayede, kötü adamı oynuyorum gibi görünüyor ve bunu kanıtlayacak yaralarım var.

Bu rol benim için gayet iyi, çünkü kimsenin kahramanı olmadığım kesin.

Hayatımı ve imparatorluğumu demir yumrukla yönetiyorum - ta ki o benim sıkı kontrollü dünyamı ekseninden kaydırana kadar.

Kimsenin zor durumdaki genç kızı değil, ama yine de onu kurtarmak istiyorum.

Sanırım bu yaraların altında bir kahraman gömülü olup olmadığını öğrenmek üzereyiz.

[Beneath Beneath This Mask](#) Serisi

Okuma Sırası ([Beneath This Ink](#)

[Beneath](#) #1) Beneath (#2) Beneath

These Chains (Beneath #3)

[Beneath These Scars](#) (Beneath #4) - Çok Yakında

*connect with
meghan march*

[Bülten Web Sitesi](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[Instagram](#)

[Pinterest](#)

[Tsu](#)

[Goodreads](#)

İçindekiler

Başlık Sayfası	Telif
Hakkı Sayfası	Bu
Kitap Hakkında	
İçindekiler	Teşekkür
Bölüm 1:	Lord
Bölüm 2:	Lord
Bölüm 3:	Elle
Bölüm 4:	Lord
Bölüm 5:	Elle
Bölüm 6:	Lord
Bölüm 7:	Elle
Bölüm 8:	Lord
Bölüm 9:	Lord
Bölüm 10:	Elle
Bölüm 11:	Lord
Bölüm 12:	Elle
Bölüm 13:	Lord
Bölüm 14:	Elle
Bölüm 15:	Elle
Bölüm 16:	Lord
Bölüm 17:	Elle
Bölüm 18:	Lord
Bölüm 19:	Elle
Bölüm 20:	Lord
Bölüm 21:	Lord
Bölüm 22:	Elle
23. Bölüm:	Lordum
Bölüm 24:	Elle
25. Bölüm:	Lord
26. Bölüm:	Elle
27. Bölüm:	Lord
28. Bölüm:	Elle
Bölüm 29:	Lord

[Bölüm 30: Elle](#)
[Bölüm 31: Lord](#)
[32. Bölüm: Elle](#)
[Bölüm 33: Lord](#)
[34. Bölüm: Elle](#)
[Bölüm 35: Elle](#)
[Bölüm 36: Lord](#)
[Bölüm 37: Elle](#)
[Bölüm 38: Lord](#)
[39. Bölüm: Elle](#)
[40. Bölüm: Lordum](#)
[Bölüm 41: Lord](#)
[42. Bölüm: Elle](#)
[Bölüm 43: Lord](#)
[Bölüm 44: Elle](#)
[Bölüm 45: Lord](#)
[Bölüm 46: Lord](#)
[Bölüm 47: Elle](#)
[Bölüm 48: Lord](#)
[Bölüm 49: Elle](#)
[Bölüm 50: Elle](#)
[Epilog: Lordum](#)
[Beneath These Scars Hakkında](#)
[Meghan March ile bağlantı kurun](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

